

КАРЛА НИГЪРС ОМАГЪОСАНИТЕ

Превод от английски: Екатерина Кузманова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Заливът на Марш Пойнт искреше в розови и златисти светлини, разпръсквани щедро от настъпващата зора. Бе тихо местенце, все още неоткрито от туристите. Хана Марш се бе изправила върху една скала на каменистия бряг. Макар календарът да оповестяваше началото на пролетта, духаше студен вятър. На двора нарцисите разцъфваха.

А в Бостън навярно и лалетата бяха изправили глави.

— Тръгваш, а? — избоботи плътен глас зад гърба ѝ.

Хана се обърна и се усмихва на Текери Марш, седемдесет и девет годишен, собственик на Марш Пойнт, известен историк и неин братовчед. Беше едър светлокос старец.

Външният му вид излъчваше здраве и издаваше човек, който непрестанно обикаля на чист въздух.

— Нямам друг избор — каза Хана. — Всички документи, които са ми нужни, са в Бостън. Каквото и неизвестно да има около Присила Марш, пак е там. Там е живяла, там е умряла, Текери. Трябва да отида.

— Ако семейство Харлинг те усетят, ще те обесят — изсумтя братовчед ѝ.

— Ти сам каза, че има само един от рода на Харлинг, а той е по-възрастен и от теб. Не се безпокой!

По-възрастният ѝ братовчед втренчи синьо-зелените си очи в Хана. Бе облечен в поовехтяло сако от туид, отгънало на лактите и с изтъркани ревери. Дрехата изглеждаше по-стара от притежателя си. За петте години, които бе прекарала в Мейн, се бе примирила с пословичното му скъперничество.

— Стотици години Харлинг и Марш не са имали нищо общо — каза той. — Защо да се разтварят зараснали рани?

— Не разтварям зараснали рани. Отивам на обикновено проучване — Хана полагаше усилия гласът ѝ да не звучи отбранително, нито нетърпеливо, но не възнамеряваше да се отказва от идеите си. — Присила Марш не е умряла миналата седмица, както знаеш.

Преди триста години съдията Котън Харлинг бе осъдил на смърт чрез обесване Присила Марш. Сега Хана искаше да опише биографията на своята баба. Това не само бе интересно занимание, но и отдаване на дължимото към паметта на жената, дръзнала да се противопостави на пуританите в Америка и на семейство Харлинг от Бостън.

И, естествено, бе заплатила за това. С живота си. Хана не би могла да забрави този факт.

Повя вятър и тя опъна огромния дебел пуловер по тялото си. Дългата ѝ руса коса бе вързана на конска опашка. Братовчедът Текери пък сякаш не усещаше студа.

— Хана, семейство Харлинг се възмущават, че не им позволяваме да забравят как техният дядо е обесил Присила. Ние, разбира се, смятаме, че не трябва да забравят. Враждата не стихва вече триста години.

Хана не обърна внимание на скептицизма на Текери. В крайна сметка това пътуване бе наложително, макар да съзнаваше, че я очаква скуката на безкрайното ровене из потънали в прахоляк книги, дълги часове, прекарани в лошо осветените читални на архивите.

— Поне — подхвана братовчед ѝ — не издавай пред никого в Бостън, че си от семейство Марш.

Текери си представяше пътешествието и до Бостън едва ли не като опасно приключение.

— Внимавай! — предупреди я той. — Ако Джонатан Харлинг разбере, че...

— Това ли е името на единствения Харлинг в Бостън?

— Джонатан Уинтроп Харлинг — смръщено кимна на Текери.

— И какво би могъл да ми стори един възрастен мъж?

Джонатан Уинтроп Харлинг изкачи бавно склона към кметството. Искаше да хвърли един поглед на статуята на небезизвестната Присила Марш. Трагичната ѝ смърт вече триста години петнеше името на семейството му.

От пристанището появаше леден ветрец. Бе облечен само в тъмносив костюм, но сякаш не усещаше студа.

Бе роден и отрасъл в Ню Йорк. Само от година живееше в Бостън и притежаваше едно от характерните за рода Харлинг качества: бе безбожно богат. Понякога размерът на печалбите му го плашеше. Но семейство Харлинг много ги биваше да правят пари.

Мраморното лице на Присила Марш блестеше на слънцето. Изглеждаше много млада и оскърбена, по-невинна, отколкото е била в действителност. Скулпторът бе успял да предаде опияняващия чар на косите ѝ, за които се говореше, че били светлоруси и прави. Когато е била на тридесет години, е била обесена по нареждане на Котън Харлинг.

— Добра работа — измърмори Уин под нос.

Ако бе следвала общоприетите норми, Присила не би вдъхновила Лонгфелоу да напише поема за нея, нито пък би била прототип на главната героиня в пиесата, създадена през 1952 година. Разбира се и статуята ѝ не би възправяла снага върху склона пред сградата на щатския съд.

Уин плъзна ръка по мраморните коси на Присила и сякаш усети трагедията на ранната ѝ смърт. Бе умряла само ден, преди да пристигне указът, с който я обявяваха за невинна. Не бе обучавала младите жени от околността на магьосничество, а как да лекуват болните.

Смъртта ѝ остана като урок за семейство Харлинг.

Урок за нуждата от търпение, човечност, вяра в добротата на човека и неговите права. Предупреждение към горделивите. Към онези, които се считаха за безгрешни.

Но уви, не бе станало така.

Хана пристигна в Бостън и се установи в апартамента на своя приятелка, с която си бяха разменили жилищата. Младата учителка бе отишла на екскурзия със своя клас в Мейн.

Първата цел, към която се отправи на следния ден, бе библиотеката на Нова Англия, разположена на Бейкън Стрийт, отвъд градската градина. Това бе частна библиотека, чиито членове наброяваха едва четири хиляди души, основана през 1892 година, естествено от семейство Харлинг.

Хана поясни, че е историк по професия и би желала да използва богатствата на библиотеката, преди всичко — подновените архиви на Нова Англия.

Престън Фаулър, директорът, представителен мъж на около петдесет години, ѝ обясни, че библиотеката е частна институция. Би могъл да я допусне до хранилищата, едва след като докаже, че е изчерпала всяка друга възможност и че в тази библиотека се намира единственият източник на информацията, която ѝ е нужна. Но дори и в този случай щеше да бъде зорко наблюдавана.

Хана устоя на желанието си да подчертае, че неведнъж други частни институции бяха отваряли вратите си за нея. Спорът не би довел до никъде.

— Но чичо Джонатан каза, че няма да имам проблеми — въздъхна тя.

— Кой? — остро попита Престън.

— Чичо ми... — Хана замълча драматично и добави: — Джонатан Уинтроп Харлинг.

Фаулър се покашля. Факторът Харлинг!

— Вашето име е?

— Хана. Хана Харлинг.

Уин се отпусна в мекия стол с кожена тапицерия и взе телефонната слушалка в ръка. Обаждаше се чичо му, от когото бе наследил името.

— Здравей, чичо Джонатан. Какво има?

Джонатан Харлинг, който наскоро бе навършил осемдесет години, започна направо:

— Ще ходиш ли в събота вечерта на вечерята, давана от библиотеката на Нова Англия?

— И пари да ми дават, не бих отишъл. Защо?

— Един приятел спомена, че видял името Харлинг в списъка на гостите, та...

— Е, не съм аз. Дори не съм стъпвал там. А ти? Ти ще ходиш ли?

— Хм. Някои от нас нямат неограничени средства, нали знаеш.

— Ако искаш, мога да ти купя куверт...

— По дяволите! Не мога да приемам милостиня от собствения си племенник — изсумтя сърдито възрастният човек. — Защо не отидеш ти? Можеш да се запознаеш с някоя млада дама. Колко спечели тази седмица? Милион? Два? Повече?

— По-забавно е да те оставя в неведение — засмя се Уин.

Все още сумтейки, чичо му затвори телефона.

Уин завъртя стола си и впери поглед през прозореца. Намираше се на четиринадесетия етаж и пред него се разкриваше гледката на Бостънското пристанище. Видя как няколко самолета излетяха от близкото летище. Бе кристалночист слънчев майски следобед. Как би могъл човек да се затвори в мухлясалото здание на библиотеката, само и само да се покаже в обществото?!

Да се запознае с жени, не бе проблем за него. Противно на мнението на чичо му, Уин съвсем не водеше отшелнически живот. Проблемът не бе в това да се среща с различни жени, дори и понякога да споделя постелята си с тях. Проблемът бе да открие истинската жена...

— Сантиментални щуротии — промърмори той.

На четвъртия ден от пребиваването си в Бостън Хана полака-лека навлезе в обичайния ритъм на изследванията си. Самият Престън Фаулър я бе поканил да присъства на тържествената вечеря в библиотеката. Бе приела, въпреки астрономическата цена на куверта. Предполагаше се, че е Харлинг и има пари. Освен това Фаулър лично се бе заел да ѝ помага в изследователската работа. Бе му казала, че се интересува от Котън Харлинг, един от нейните предци. Не възнамеряваше да си навлече някоя беда, споменавайки името Присила Марш или своята собствена самоличност. Забавляваше се да се представя за една от семейство Харлинг.

— За пръв път ли сте в Бостън? — попита я Фаулър в една хладна и дъждовита утрин. Беше ѝ донесъл две-три книги до масата, на която работеше.

— Да — хладнокръвно излъга Хана.

— От нюйоркските Харлинг ли сте?

Нюйоркските Харлинг! Никога не бе чувала за тях.

Трябваше да не забрави да поразпита братовчедата Текери, който все още не знаеше, че се подвизава из Бостън, представяйки се за член на семейство Харлинг. Но нали той я предупреди да не споменава, че е Марш?

— От Охайо — поклати глава тя.

— Разбирам... — директорът бе облечен в костюм, купен от магазините на Братя Брукс, снежнобяла риза и обувки с широки токове. Косата му бе сресана и изящно подредена.

Предния ден Хана бе похарчила сума пари, за да се издокара в стила на Харлинг и в този миг я бе страх да погледне сметките за покупките си. Но Престън Фаулър никога не би повярвал, че е една от тях, ако му се бе появила, облечена в обичайните си джинси и фланелка. Е, веднъж-дваж би могла да ги сложи, но не и всеки ден.

Колкото до истинските Харлинг... Е, какво пък! В Бостън имаше само един и тя въобще не се притесняваше от него. Джонатан Уинтроп Харлинг бе възрастен. Сигурно носеше скъпи костюми, а кокалестите му ръце потрепераха от старост... Можеше да си го представи.

Фаулър и спомена, че в Музея на изящното изкуство в града са изложени платна, сред които и едно, на което е изобразен Бенджамин Харлинг, известен корабостроител, живял през осемнадесети век. Хана обеща да го види.

Най-сетне той си тръгна.

Хана хвърли поглед към записките си, направени по публикации във вестниците от преди стотина години — края на деветнадесети век. Бе описан юмручен бой между семейство Харлинг и Андрю Марш, дядото на братовчед й Текери. Повод за свадата бе различието в мненията им относно поемата на Лонгфелоу, посветена на Присила Марш. Семейство Харлинг твърдели, че поетът е представил в твърде идеализирана романтична светлина образа й, а Андрю отричал. Страхотна каша.

Очите й пробягаха по редовете. Внезапно нещо привлече вниманието й в текста.

— О! Какво е това?! — възкликна полугласно.

Зачете се отново. Казваше се, че семейство Марш настоявало семейство Харлинг да предоставят колекцията си на публиката.

Колекцията „Харлинг“?!

Изследователското сърце на Хана заби бясно от вълнение. Ето, това бе нещо! Продължи да чете нататък.

Ан Харлинг, починала през 1892 година, бе събрала в колекция семейния архив, започвайки с документи, датиращи отпреди триста години — от 1630, годината, в която семейството ѝ се установява в Бостън.

Какво ли не би дала Хана, за да се докопа до нея!

Хана грижливо отбеляза информацията в тефтерчето си и зарея поглед из окъпаните от дъжда лалета и цъфнали дървета на градската градина, чудейки се какъв ли щеше да бъде животът ѝ, щом се бе развълнувала от една обикновена купчина документи.

— Господин Харлинг?

Уин премести поглед от екрана на компютъра и въздъхна. Младата му секретарка, чието лице приличаше на Кетрин Гибс, бе твърдо решена да изпълнява ролята на негов помощник.

— Можеш да ме наричаш Уин, Паула. Какво има?

— Пак се появи самозванецът.

— Къде?

— В Музея на изящното изкуство.

— Чичо Джонатан ли се обади?

— Докато бяхте на съвещанието — кимна Паула.

Чудеше се дали да не ѝ каже за непознатия Харлинг, който се канеше да присъства на официалната вечеря в библиотеката. Още от самото начало бе твърдо убедена, че си имат работа с някой самозванец.

— Помоли да ви попитам — продължи момичето — дали сте се записали за серията лекции върху американската живопис от седемнадесети век, която е подготвена от Музея. Негов приятел познава преподавателя и...

— Аха, разбирам. Чичо Джонатан познава всички... — Уин се отпусна назад в стола си.

— Не. Това е жена, господин Харлинг, повярвайте ми! — Пауна го изгледа съсредоточено. Бе с кестенява коса, двадесет и две годишна и убедена в думите си.

— Защо една жена би се представяла за Харлинг?

Паула смръщи лице, за да покаже, че това, което се канеше да направи, бе в разрез с разбиранията ѝ за етичност.

— Мога ли да говоря искрено?

— Какво слава, за Бога? Та тук не е пиратски кораб! Разбира се, че можете.

— Господин Харлинг, ако не възразявате срещу думите ми... — тя пристъпи към бюрото му, скъпа вещ, издържана в съвременни форми. — ... ние с вас сме от доста време заедно, почти от година. Изглежда вие не съзнавате как гледат хората на семейството ви.

— На семейство Харлинг ли имате предвид?

— Точно така! — тя беше изключително сериозна. — Мнозина биха се възползвали, ако им падне, от името и богатството на семейството ви, от мястото ви във финансовите среди. Вие сте порода, която...

— Порода? Паула, та аз не съм кон!

— Както казах — не се смуги тя, — вие не съзнавате стойността на името, което носите.

— Е, добре, да предположим, че сте права. Да допуснем, че някой се опитва да се възползва от мен. Първо, защо от мен, а не от чичо ми? И второ, защо жена?

— В отговор на първия ви въпрос... — Паула очевидно бе шокирана от неговото невежество. — ... защото сте тридесет и три годишен, ерген, а чичо ви е на осемдесет. Това дава отговор и на втория ви въпрос.

— Защо да не може да има трети Харлинг в Бостън?

— Няма такъв.

Уин нетърпеливо погледна компютъра си. Работата му изоставаше.

— Какво всъщност е станало? Някой си се е записал за лекции в Музея на изящното изкуство и в списъка на гостите за официалната вечеря. Това все още не е конспирация.

— Само почакайте! — Паула тръгна към вратата. — Ще има и други.

Уин закъсня с пет минути за ежеседмичния обяд с чичо си. Обядваха в частния клуб на Бейкън Стрийт, чийто член бе старият

Харлинг. Бе влажно място със стени, оцветени в кремаво. Персийски килими покриваха пода. Мебелите бяха старинни, а посетителите — предимно възрастни почтени господа. Уин можете да се обзаложи, че бе най-младият сред членовете за последните четиридесет години. Храната бе поносима, а Уин се забавляваше в компанията на чичо си.

— Съжалявам, че закъснях — протегна той ръка за поздрав. — Беше един такъв ден... Не, не ставай, моля те!

Джонатан Харлинг се отпусна в стола си. Бе висок и слаб господин, пълен с енергия, който служеше за пример на племенника си. Бе завършил история в Харвард, Уин си спомняше, че чичо му едва не бе умрял, когато разбра навремето, че племенникът му е предпочел да учи в Принстън.

— Кой ден от последните шест месеца не е бил „един такъв“ за теб? — избоботи възрастният човек.

— Сега е най-напрегнатото време — опита се Уин да отклони въпроса. — Как е вареното днес?

— Никога не е вкусно! — чичо Джон вече имаше чиния пред себе си.

— Защо тогава все него поръчваш?

— Традиция.

— Нещо ново около приятелчето Харлинг?

— Самозванецът, имаш предвид. Още не. Възползва се от всяка минута, уверен, че не може да бъде заловен.

— Секретарката ми смята, че е жена.

— Интересно виждане... Предупредих неколцина от приятелите ми да си отварят очите. Не искаме той или тя да започнат да си купуват кожени палта и бърза коли на наше име. Ти би могъл да си позволиш подобно нещо, но не и аз.

— Говори ли с Престън Фаулър?

— Не. Току-що научих за инцидента в Музея. Не ми се ще да избързвам със заключенията. Може и да е случайност.

— Но ти си убеден, че не е.

— Не, не съм — кимна чичо Джонатан.

Приблужи келнерът и Уин си поръча печена пуйка.

С крайчеца на окото си мерна, че управителят придружава млада дама, която настани на една маса зад гърба му. Косата ѝ бе права и

много дълга, нежна като коприна, с цвят на избуяли житни класове. Бе стройна, не много висока, облечена в елегантен сив костюм.

— Откъде ли е? — и чичо Джонатан бе забелязал младата дама.

— Не знам. Никога не съм я виждал.

— Почти съм сигурен, че не е член на клуба. Сигурно е нечия роднина. На кого ли?

Уин вдигна рамене и заприказва за друго, виждайки искрици в очите на чичо си. Джонатан Харлинг душа даваше да сватоса племенника си. Предпочиташе младо момиче от известно и богато семейство, което да членува в същия клуб.

— Виж! Тя си поръча салата от раци — не се предаваше чичо му.

Салатата от раци бе най-скъпото предястие от доста скромното меню. Уин не можа да се сдържи и се обърна. Тя посегна към приборите. Пръстите ѝ бяха дълги, но не деликатни, ноктите — късо подрязани. Имаше нещо познато в лицето ѝ, макар в същото време Уин да бе сигурен, че никога не я е срещал.

Донесоха поръчаните ястия и той се обърна към чичо си.

— Тя не бива да си поръчва раци. Ще напълнее — отбеляза Джонатан.

— Ще ходиш ли на бейзболния мач в събота? — намръщи се Уин. — Натрапникът може да се опита да се намести в ложата ни.

— Съмнявам се. Оставил е следи единствено в библиотеката и в Музея за изящно изкуство. Очевидно не е запаянко.

— Не знам. Предполагам, че не можем да направим кой знае какво, освен да стоим нащрек. Както ти самият каза, твърде рано е да действаме... — Уин опита пуйката. Не бе нещо особено. — Но все пак, ако наистина някой се възползва от името ни в Бостън, с радост бих го хванал за гушата.

Чичо Джонатан кимна.

След време се появи келнерът и попита да поднесе ли кафето. Възрастният Харлинг отново се върна на темата, която занимаваше ума му:

— Защо не се обърнеш и не се представиш на русокосата дама? Не си срамежлив. Покани я на кафе. Да разберем коя е.

— Чичо Джонатан...

Но той не послуша племенника си, обърна се назад и помоли младата жена за солницата.

На Уин не му оставаше да направи нищо друго, освен и той да завърти стола си. Блондинката бе вперила големите си зелени очи в лицето му.

Изглеждаше достатъчно интелигентна, за да забележи, че масата им бе вече почистена. Келнерът приближаваше с кана кафе и традиционния за чичо Джонатан пудинг.

— С удоволствие — подаде непознатата солницата.

Уин я взе. Толкова.

— Ти си непоправим — каза Уин на чичо си.

— Не ти ли е познато лицето й?

— Да — заинтригувано отвърна Уин.

— Не мога де се сетя откъде. Така или иначе, хубавичка е. Покани я на вечеря.

— Чичо...

— Може да не я видиш никога вече. А ако тя е истинската? Ще пропуснеш шанса си.

— Ако тя е „истинската“ — понижи глас Уин, — тогава ще имам и друг случай да я видя. Вярвам, че съдбата има пръст в тези неща.

— Романтични глупости — измърмори Джонатан и размаха лъжичката си. — Виждаш ли, тръгва си. Хвани я.

— Тя не е пъстърва.

— Пропусна шанса си! Я ми кажи, може ли да те развълнува нещо друго, освен парите?

Можеше. Красивите й крака го бяха развълнували. Не бе безчувствен. Но не желаше да сподели това с чичо си.

— Не мога да поканя съвършено непозната жена навечеря.

— Първия път винаги се прави така.

— По какъв повод да я поканя на вечеря?

— За какво ти е нужен повод?

— Ако тя искаше да се запознае с някого, нямаше да дойде тук — въздъхна отегчен Уин. — Всички знаят, че тук идват само възрастни мъже.

— А за никого не е тайна, че двамата с теб всяка сряда обядваме тук. Може би тя е искала да се запознае точно с теб. Това минава ли ти през ума?

— Ако беше така, не смяташ ли, че като подаде солницата, щеше да се възползва?

— Може би, ако пръв бе казал нещо...

Уин се подразни. Чичо му бе този, който говореше романтични глупости. Дамата с нищо не бе показала, че се интересува от тях или че би искала да го види отново.

Но очите и... Незабравими. И косата й...

И все пак какво у нея му бе така познато?

Келнерът плъзна сметката пред Уин, който веднага се приготви да подпише. Това бе една уговорка между двамата, за да не се налага чичо му да настоява да плати.

— Почакайте! — спря Уин келнера. — В сметката ми сте включили ястие, което не съм поръчвал.

— Ами... госпожица Харлинг каза, че...

— Кой? — Уин рязко се изправи. — Кой?!

— Дамата... — келнерът посочи масата зад него, която вече бе празна.

— Ето го, самозванецът — спокойно обяви чичо Джонатан.

— Да — отвърна Уин. — Добре ли си?

— Чудесно. Хайде, върви.

Уин и не помисли да спори с чичо си, просто подписа сметката за цялата сума и си тръгна.

ВТОРА ГЛАВА

Хана се задъхваше. Тичаше, но се надяваше да стигне жива и здрава сградата на финансовото управление на Бостън. Името ѝ беше Марш, факт, който тя непрестанно си повтаряше. „Хана Марш. Хана Марш. Хана Марш...“

Предстоящото посещение би трябвало да сложи край на всичко. Щеше да отиде в офиса на Джонатан Уинтроп Харлинг, да се представи, да си признае, ако ѝ бъдеше дадена възможност и ако намереше сили... Бе се съгласила да отиде на официалната вечеря в библиотеката, за да зарадва Престън Фаулър и се бе записала за курс от лекции в Музея на изящното изкуство с пълното съзнание, че представяйки се за Харлинг, има редица предимства.

Но не знаеше как да обясни поведението си на обеди в клуба.

Бе отишла там с надеждата да се запознае с Джонатан Уинтроп Харлинг. С надеждата да се оправдае. Да попита за колекцията. А дори не бе разбрала дали е бил там.

За всичко бе виновен онзи тъмнокож мъж, който седеше зад гърба ѝ. Преди двеста години сигурно би взел оръжие в защита на Вашингтон, а преди триста години съдията Котън Харлинг би го обесил. Във вида му, мислеше си тя, нямаше нищо пуританско.

Бе я объркал. И точно тогава келнерът попита дали да включи обеди в сметката на Харлинг. И за да не разруши образа, който сама бе създавала, тя се съгласи. Вече бе престъпник. Ако семейство Харлинг бяха толкова опърничави, колкото ги описваше братовчедът Текери, значи се намираше в опасност. А дори не бе зърнала прочутата им колекция. Време е, каза си тя и мина през летящата врата на сградата. Отиваше да помоли за милост, състрадание и разбиране един осемдесетгодишен мъж, който, макар и Харлинг, би могъл да отдаде дължимото на професионалния ѝ дълг като историк и биограф. Трябваше да го накара да я разбере.

Хана се огледа с любопитство. Намираше се в елегантно обзаведено фоайе, чиято мебелировка бе изящно съчетание между

мрамор и дърво. Забеляза хората от охраната и прехапа устни. Бяха четирима. Единият бе застанал зад някакво бюро, други двама се движеха сред облечените в богати дрехи бизнесмени. Четвърти бе застанал на мецанина. Бе въоръжен.

Непретенциозният офис на Джонатан Уинтроп Харлинг! Хана бе очаквала да види топлината на старинния кафяв камък, традиционен за Бейкън Хил, но вероятно старият хитрец предпочиташе да бъде заобиколен от въоръжени мъже.

Отправи се към мъжа, застанал зад бюрото. Беше едър, червендалест, с вълниста червеникавокафява коса и обезоръжаващи с очарованието си лунички, обсипали бузите около носа му. Не приличаше на човек, който би застрелял една дама, само защото се е представила за Харлинг, но това бе Бостън и не можеше да бъде сигурна.

С безстрастно изражение той изслуша обяснението ѝ, че уж имала уговорена среща с Джонатан Уинтроп Харлинг, но забравила на кой етаж се намира канцеларията му.

— Името ви?

Тя се задави.

— Госпожо?

— Хана — рече тя. — Джонатан ме очаква.

— Кой? — очите му се бяха разширили от изненада.

Бе направила грешка.

— Джонатан Уинтроп Харлинг. Аз съм... Аз съм Хана Харлинг. От Синсинати. Ние...

Не ѝ харесваше, че се налага да лъже въоръжени хора.

— Ще уведомя господин Харлинг — служителът взе в ръка телефонната слушалка.

— Не!

Старият хитрец щеше да си глътне езика, ако чуеше, че негова роднина от Синсинати би искала да го посети. В Синсинати не живееше никой от рода Харлинг.

— Кажете ми само на кой етаж е. Моля! — мило изрече тя.

— Аз трябва само да съобщя за вас, госпожо — хладно каза мъжът от охраната.

Е, добре, Хана. Едно на нула за него!

— Няма значение... — тя отстъпи назад и положи усилие да разтегне устни в подобие на усмивка. — Ще намина друг път. Не безпокойте господин Харлинг. Ще му се обадя по-късно.

Никой не я последва. Излезе навън, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

Чудеше се какво ли би станало, ако се бе придържала към истинската си самоличност — Хана Присила Марш. При това братовчед ѝ я бе предупредил. Защо ли не послуша съвета му!

Тръгна около фонтана с желанието да заблуди хората от охраната, в случай, че някому хрумнеше да проследи действията ѝ.

Лалетата жълтееха и поклащаха стъбла, полюшвани от лекия бриз. Капчици, разпръсквани от падащата на струи вода, блестяха под яркото пролетно слънце. Хана се успокои.

Отново погледна входа. Стори ѝ се, че е настъпило необичайно раздвижване. Обърна се.

И — ето!

О, не!

Зави ѝ се свят. Не знаеше кой е, но бе уверена, че е тръгнал по следите ѝ. Не биваше да я хване.

Красавецът, когото бе видяла на обед в клуба. Видът му бе заплашителен.

Дали не работеше при Джонатан Харлинг? Приятели ли бяха? Знаеше ли, че тя обикаля из града и се представя за Харлинг?

Нямаше време за размисъл. Втурна се през тълпата и си проправи път към страничния вход на сградата. Нямаше друг избор. Погледна назад и видя, че преследвачът ѝ тръгва към фонтана. Нямаше представа дали я бе съзрял, а Бостън бе напълно непозната територия. Тя бе чужденец и не знаеше къде би могла да се скрие. А не ѝ се искаше да застане очи в очи с преследвача в някоя тясна и тъмна уличка. И така, напред към сградата.

Уин видя как жената преминава през летящата врата на страничния вход и забърза, за да я пресрещне.

Но когато влезе във фойето, тя бе изчезнала.

— Загубихте ли я? — попита червенокосият пазач.

— Влезе тук — отвърна Уин.

— Един от моите хора я видял.

— Всичко е наред. Ще я открия.

Все пак се намираше в свои води, в собствената си сграда, в собственото си пространство. Не можеше да допусне някаква си зеленоока блондинка да създава хаос.

— Не знаеше на кой етаж се намира кабинетът ви — поясни пазачът. — Не й казах.

— Благодаря.

Къде ли е отишла? Ако се бе опитала да проникне отново в приемната, хората от охраната щяха да я видят. И Уин не изпускаше от поглед страничния вход, в случай че решише да се измъкне оттам. Едно от местата, където бе вероятно да се крие, бе дамската тоалетна. Или пък асансьорът. Не. Ако се опиташе да влезе в асансьора, човекът от охраната щеше да я пипне. Охранителната система на сградата, по негово мнение, бе съвършена.

Хана Харлинг от Синсинати.

Русокосата от клуба.

Застана пред дамската тоалетна и зачака.

В това време Хана правеше резервация за пътешествие до Ванкувър за двама. Идеята ѝ, както обясни на служителката, била да направи нещо като експеримент. Стаичката на туристическата агенция в страни от главното фоайе ѝ предлагаше чудесно прикритие.

Не обичаше да лъже, но просто нямаше избор.

— Да видим дали съм разбрала добре — обърна се към нея служителката на агенцията, приятна жена, около петдесетте. — Като привърша сметките, ще ги изпратя горе на Уинтроп Харлинг. Така ли?

— Да.

— А вие сте Хана Харлинг?

Хана не отговори. Би трябвало де се спре, ако имаше ум в главата, но да заобиколи истината за себе си бе за предпочитане пред вероятността да се срещне с онзи черноок мъж, който бе по петите ѝ. Не приличаше на човек, който би изслушал нелепите ѝ извинения. Дали бе чул, че се представи за Харлинг и в клуба? Бе ли свързан по някакъв начин с това семейство?

Ами, ако мъжът с него е бил Джонатан Харлинг?!

Да не бе слушала приказките на Текери! Ако той ѝ бе спестил многобройните си натяквания, че семейство Марш е обречено, ако кракът на негов представител стъпи в Бостън, „града на Харлинг“, щеше да има по-добро самочувствие. Но Хана съзнаваше добре, че не братовчед ѝ бе виновен за положението, в което се намираще. Сама си бе виновна.

— Не знаех — поде служителката от туристическата агенция, — че господин Харлинг се е оженил.

Оженил?

Осемдесетгодишен дядка?

Хана се усмихна и не каза нищо. Сигурно щеше да намери приемливо обяснение за резервацията, направена току-що за Ванкувър.

О-хо! Като имаме предвид способностите ти, които вече му показва, той със сигурност ще бъде поласкан и ще ти освободи достъпа до семейния архив, рече си тя иронично.

Трябваше да си потърси някоя много дълбока яма, в която да се скрие.

Но, стореното сторено. Не можеше да виси вовеки веков в туристическата агенция. Надникна в коридора. Мъжът от охраната все още стоеше изправен зад полукръглото бюро. Не бе в полезрението на онзи от мецанина.

Да благодарим на небесата, изрече полугласно.

Другите двама пазачи не я притесняваха особено. Поне не толкова, колкото тъмноокият преследвач.

В миг го съзря и дъхът ѝ секна.

Бе застанал пред вратата на дамската тоалетна в другия край на коридора, на петнайсетина метра от нея.

Божичко, какъв дявол!

Дали не мислеше, че се е скрила в тоалетната? Нея ли чакаше? Или въображението ѝ ѝ правеше лоши шегги? Все едно. Щеше да се измъкне.

Но още не си се измъкнала, напомни си Хана.

Видя го, че поглежда часовника си и крачи напред-назад. Обърна се и тръгна към асансьорите с гръб към нея. Тя въздъхна с облекчение. Изглеждаше добре — с широки рамене и стройно тяло. Походката му, стегната и бърза, издаваше гнева му. А костюмът бе скъп. Изглеждаше дяволски мъжествен... Модерен пират.

Надявайки се, че се е отървала, Хана се върна в агенцията.

— Току-що изпратих по факса информацията за господин Харлинг — обяви щастливо служителката.

Господи!

Реши, че е време да привърши с приключенията си за този ден и се отправи към страничната врата.

— Предупредих ви — заяви обвинително Паула, подавайки на Уин съобщението от туристическата агенция.

— Какво е това?

— Резервация за двама за следващия месец във Ванкувър.

— Какво!

— Отивате за седмица във Ванкувър. Още обработват подробностите за престоя ви там, но от това, което разбрах, става ясно, че ще е нещо изключително.

— Паула, аз няма да ходя във Ванкувър.

— Да, знам — с брадичка посочи тя листа. — Кажете го на Хана Харлинг.

Уин присви очи. Видя изписани две имена: Джонатан Уинтроп и Хана Харлинг. И кратък послепис с поздравления. Поздравления ли? За какво?

— Не й стига да ви бъде далечна братовчедка — каза отчетливо секретарката му. — Иска да бъде ваша съпруга.

Тази вечер Хана отвори една консерва супа, но не беше гладна. На обяд бе похапнала добре, а и се чувстваше напрегната.

Нахрани се като крачеше нервно из кухнята на нейния, взет под ваем, апартамент на Бейкън Хил. Не бе особено просторен. На нивото на очите трите прозореца гледаха към алея за разходки, която нямаше нищо общо с великолепието на гледката, откриваща се през нейните прозорци към залива в Марш Пойнт.

Все пак това бе тихо местенце, удобно за работа, което, повтаряше си тя неуморно, бе и целта на идването ѝ в Бостън. Нищо повече. Нямаше какво да дели със семейство Харлинг.

В миг осъзна, че се е заблуждавала. Бе се оставила да я завладее параноята на Текери. Не биваше да се представя за Харлинг.

Не ѝ оставаше да направи нищо друго, освен да си признае.

Преди всичко трябваше да сподели проблема с братовчед си и да се вслуша в съветите му, ако можеше да ѝ даде такива. Дояде супата си и отиде в хола, за да телефонира.

Спря се и се заслуша. Бе сигурна, че е разпознала стъпките. Поскърцването на лачени обувки. Точно под прозореца ѝ.

Промъкна се крадешком към мивката и проточи врат. Това бе той! Минаваше точно под кухненския прозорец.

Облегна се за миг и на пода с гръм и трясък изпопадаха съдовете от вечерята ѝ. Линолеумът потъна в супа. Тя се подхлъзна и удари лакътя си о ръба на умивалника.

Изруга.

Стъпките замряха. Видя, че хубавецът е точно под прозореца. Достатъчно бе само да повдигне глава и щеше да я види.

Тя замръзна.

Мъжът се отдалечи.

Заловена съм, помисли си тя.

Извади малко лед от хладилника и го сложи на лакътя си. Уви една хавлиена кърпа и се зае да почисти. Случайност ли беше? Да срещне един и същи човек три пъти само за половин ден?

Хана почака да мине цял час, преди да излезе. Забради се с голям шал с надеждата, че ако тъмноокият дебне отвън, няма да я познае. Налагаше се да рискува. Имаше нужда да повърви и да размисли. Но не бе в състояние да се концентрира. Какво, за Бога, щеше да каже на Текери? Как би могла да му обясни събитията от този ужасен ден.

Бейкън Хил бе изискано местенце, известно с тесните си улички и алеи и с къщите, чиято архитектура датираше от времето на Федерацията. Тук бяха живели Луиза Мей Олкот, семейства Кабът и Лодж, кметовете на Бостън и някои сенатори от Масачузетс и... естествено — семейство Харлинг.

Хана не забелязваше почти нищо около себе си — нито колите, задръстили всяко кътче, в което бе възможно да се паркира, нито елегантно облечените пешеходци. Въображението ѝ неспирно пресъздаваше живописните улици от преди двеста-триста години. Имаше дар от Бога да вдъхва живот на миналите дни, нещо, което я

превръщаше от обикновен историк в биограф, чиито произведения бяха завладяващи.

Само седмица в Бостън и вече репутацията ѝ бе в опасност.

Стигна до най-престижния квартал, Люисбърг Скуеър, и се огледа. Елегантни къщи бяха възправили фасади срещу малък парк. Хана тръгна към дома, построен от семейство Харлинг. Бе разположен точно на алеята. Зад него се ширеше една от най-прочутите в Бостън закрити градини.

Последната информация, достигнала до нея преди около седем години, гласеше, че къщата е притежание на някакъв предприемач. Семейство Харлинг я продали по време на Голямата депресия.

Хана въздъхна и се втренчи в осветения в мека светлина интериор, който се виждаше през завесите. Дали новият собственик щеше да ѝ позволи да хвърли едно око? Дали бе по-добре да се представи за биографа на Хана Марш или за Харлинг от Синсинати?

Не знаеше какво да предприеме. Все пак къщата бе строена двеста години след смъртта на съдията Котън Харлинг. Нима имаше нещо общо с изследванията ѝ?

Внезапно масивната входна врата, обкована с месинг, се отвори. Хана отскочи назад. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Нейният хубавец бе сложил къси спортни панталони и фланелка в черно и златисто. Хана едва се удържа да не хукне след него. Краката му бяха дълги и мускулести, а над лявото му коляно се виждаше белег от рана. Имаше солиден и мъжествен вид.

Въпреки шала, той мигновено я позна.

— Не мърдайте! Не бих искал пак да ви гоня.

Дори и да го стореше, Хана се съмняваше в успеха си. Обута с чехли, нямаше да стигне далеч. Бе в безизходица.

Очите му я пронизваха. Бяха черни, интелигентни, искрящи от жизненост.

— Няма да ви арестувам.

— Слава Богу! — възкликва саркастично Хана.

— Ще престанете да се представяте за Харлинг! — гласът му прозвуча строго.

— Да се представям? — премигна тя.

Който и да беше този мъж, то той приемаше твърде сериозно събитията от изминалата седмица.

— Да се представяте — повтори той.

Тялото му бе опънато като струна и изглеждаше доста самоуверен.

— Не знам какво си мислите — започна тя, полагайки неимоверни усилия да изглежда невинна, — но аз съм Харлинг. Харлинг от Синсинати. В Бостън дойдох във връзка с едно проучване на родословието ми, което...

— Престанете! — той пристъпи към нея.

— Какво да престана?

— Вие не сте Харлинг и ако бях на ваше място, щях да прекратя този фарс, преди да е станало късно.

— Кой сте вие, та да ме учите какво да правя.

Той я погледна, премрежил очи. Нещо във вида му я сепна.

— Вие... Вие не сте... — промълви тя повече на себе си. — Не може да сте...

— Изненадан съм. Не познавате собствения си съпруг?!

За пръв път в живота си Хана остана безмълвна. Прозрението бавно завладяваше съзнанието и. Черните очи се бяха отклонили за миг. Чувстваше се крайно обърквана. Нали Текери твърдеше, че семейство Харлинг били синеоки дяволи?

Но този, черноокият, изрече:

— Името ми е Харлинг — тя преглътна и се приготви инстинктивно да чуе и останалото. — Джонатан Уинтроп Харлинг.

Не бе осемдесетгодишен. И съвсем не бе безобиден.

Какво бе направила?

Ти ще бъдеш в града на семейство Харлинг, чуваше отново предупреждението на Текери. Само не забравяй, че си Марш.

Тя развърза шала си. Косата ѝ се спусна по раменете. Уин въздъхна. Хана с удивление прочете в очите му страст.

На това място, в този мит, той я желаше.

Братовчедът Текери щеше да вдигне врява до Бога.

— Вие, семейство Харлинг, никога няма да се промените! — Хана рязко отметна глава назад. — От векове сте си същите арогантни копелета. Просто не разбирам как все още не сте ме заплашили с обесване.

— С обесване?!

— Такъв е стилът на семейство Харлинг...

Хана му обърна гръб и закрачи към дома си, уплашена, че Джонатан Уинтроп Харлинг ще я последва.

Уин я остави да си отиде.

Той отново затича покрай реката Чарлс, изминавайки предвидените за деня пет километра. А в мислите му бе споменът за зеленооката самозванка.

Коя, все пак, бе тя? Смахната? Луда? Дали не бе участник в безсолна шега, скроена от някой приятел?

И какви бяха тези глупости за обесване?

В меката светлина на лампата очите ѝ блестяха по-силно. Бе раздвоена. Едната ѝ половина бе унижена от срещата с истински представител на семейство Харлинг, а другата — разгневена.

Какво разиграваше?

Изпотен и изпълнен с копнеж, Уин се прибра в къщата, която бе купил година по-рано. Нуждаеше се от ремонт. Разбира се, би могъл да наеме работници, но предпочиташе да направи всичко със собствените си ръце.

Напразно се опитваше да заличи спомена за нежната кожа на натрапницата, желанието да докосва устните ѝ, да я прегръща...

Завъртя кранчето на душа и подскочи под ледените игли. И все пак ликът на жената остана. Възбудата му нарастваше. По дяволите! Тази жена бе завладяла всяко кътче от съзнанието му. Официалната вечеря, лекциите в Музея, ваканция за двама във Ванкувър.

— Сигурно е вещица — промърмори той.

Най-сетне! Това беше истината. Вече не усещаше студа, нито забеляза явните признаци на продължаващата възбуда.

Вещица...

Естествено!

Русата копринена коса... зелените очи... гневът... онези приказки за обесване... Натрапницата бе от семейство Марш.

ТРЕТА ГЛАВА

Хана изчака утрото, събра сили и позвъни на Текери в Мейн.

— Джонатан Уинтроп Харлинг не е единственият от това семейство в Бостън — обяви тя.

Братовчед ѝ замълча и Хана се възползва от тишината, за да надникне през прозореца. Боеше се, да не би тъмноокият Харлинг да обикаля около дома ѝ.

— Е, може и да съм сбъркал — миролюбиво подхвана Текери. — Петдесет... Не, повече от шейсет години не съм стъпвал в Бостън.

— Излиза, че е възможно Бостън просто да гъмжи от Харлинговци.

— Не, не вярвам.

— Текери — изрече на един дъх Хана, — в беда съм.

Разказа му всичко, от началото до края. Той я изслуша, без да я прекъсне. Само от време на време въздишаше тежко. Бъркотията бе забележителна.

— Представила си се за Харлинг? О, Хана!

— Стореното сторено, Текери. А сега се налага да се срещна с възрастния Харлинг. Все още се интересувам от колекцията.

— Хана, послушай ме! — гласът на Текери бе сериозен. — Тази колекция не съществува. Никога не е съществувала. Семейство Харлинг разпространяват тези слухове, за да влудяват хора като теб.

— Но аз имам сериозни основания да смятам, че...

— Повярвай ми, Хана. Няма такава.

— Но ако съществува, Текери, бих могла да намеря информация, която да хвърля светлина върху решението на Котън Харлинг да осъди на смърт Присила.

— Не съществува... — братовчед и бе непоклатим. — Прекрати веднага проучванията си. Ела си у дома, Хана. Ако научат, че си в града...

— Не съм свършила работата си тук — упорстваше тя.

— Предполагам, че си намислила нещо? — попита я той, въздишайки.

— Не. Просто искам да се срещна със стария Харлинг и да се опитам да му обясня всичко.

— Няма да те разбере.

— Защото е Харлинг?

— И защото ти си Марш.

— Е, добре. Решила съм да си опитам късмета при него. Струва ми се, че снощи пропуснах възможността да го сторя с младия Харлинг... — Хана замълча, в мит обзета от спомена за черните очи, втренчени в нейните. — Нито времето, нито мястото бяха подходящи.

— Поне имаше ли удобно дърво за обесване наоколо?

— Не е смешно, Текери.

— Не се шегувам — въздъхна той. — Ще направиш явно това, което си намислила. Винаги си била твърдоглава. Ако ти трябва помощ, дай знак. Знаеш къде съм.

— Благодаря. Знаех си, че мога да разчитам на теб! — сърцето ѝ лудо биеше, а в същото време съзнаваше, че би трябвало да се вслуша в думите му.

Хана напъха материалите си в една торба, обещавайки си, че ще прекара един спокоен ден в библиотеката. Никакво следене на семейство Харлинг. Освен ако черноокият не тръгне по следите ѝ.

Още щом влезе в читалнята „Тифани“ на библиотеката на Нова Англия, Уин видя портрета на своя праядо, повесен над полицата на камината.

Представи се на една дама на средна възраст, седяща зад огромно дъбово писалище. Тя мигновено посочи на Уин вратата на кабинета на Престън Фаулър.

— Господин Харлинг! — Фаулър се изправи и бутна назад креслото, принадлежало на времето на самия Бенджамин Франклин. — Каква приятна изненада! С какво мога да ви помогна?

— Наричайте ме Уин — усмихна се той очарователно. Достатъчно му беше, че рано сутринта вече бе успял да скандализира секретарката си, обявявайки, че ще закъснее за работа. — Бих искал да разбера дали една моя роднина не е идвала при вас.

— Ами... да, точно така е. Предполагах, че знаете. Научих, че е ваша братовчедка.

— Не сме много близки.

Така значи, помисли си Уин. На едно място е негова съпруга, на друго — братовчедка. Би трябвало да се придържа само към една от измислиците си.

— Искаше да разбере къде е домът на чичо ви. Не й казах, но я посъветвах да го потърси в клуба. Надявам се, че няма проблеми.

— Съвсем не.

Излизаше, че бе по следите на чичо Джонатан. Нищо чудно, че бе шокирана предния ден, когато налетя на него. Нали и двамата носеха едно и също име — Джонатан Уинтроп Харлинг.

— Каза ми, че е от Охайо, от Синсинати.

— Ясно. Ще присъства на официалната вечеря, нали така?

— Да. Не е член на съвета на библиотеката, но иска да ни се отплати, затова, че й разрешихме да използва нашите източници за целите на проучванията й.

— Проучвания?

— Тя е историк. Не съм наясно какъв точно е предметът на изследването, но се интересува и от семейство Харлинг.

Без съмнение, рече си Уин, колкото повече научава за тях, толкова по-добре ще се преструва на човек от семейството.

— Имате ли представа какво иска от чичо ми?

— Просто да се видят.

— А за мен не е ставало дума, така ли?

Фаулър поклати глава. Бе ясно, че не желаше да се забърква в неприятности със семейство Харлинг. Уин не можеше да се сърди. Човекът имаше почтена работа, опитваше се да поддържа старинната сграда и безценната колекция на библиотечните фондове.

— Не съм убеден дали знае, че живеете в Бостън — загрижено каза директорът.

Уин завъртя стария глобус, останал от дните на Британската империя.

— Бих искал и аз да присъствам на официалната вечеря. Много ли съм закъснял?

Фаулър едва сдържаше вълнението си. За никого не бе тайна, че Уин бе много, много богат.

— Ще се радваме да бъдете с нас. Лично аз ще се заема с това. А... Ако искате да видите братовчедка си, в момента е в читалнята. Видях я там още сутринта.

— Така ли? — Уин не показва вълнението си. — Ако не възразявате, ще отида да я поздравя.

— Мога да изпратя някого...

— Не, не. Аз ще отида.

Хана прелистваше книга с проповеди от седемнадесети век, когато дочу приближаващи към нея стъпки. Старинното книгохранилище бе разделено на две части във височина, като бе изграден полуетаж, осветяван с изкуствено осветление, до който се стигаше по вита желязна стълба. Ако поискаше, човек много лесно би открил намиращ се там читател.

Само, помисли си тя, стъпките, на този човек са предпазливи.

Затвори книгата и я постави обратно в шкафа, откъдето я бе взела. Бе седнала с кръстосани крака на пода на залата. Под себе си виждаше сенките на движещите се служители на библиотеката. Приближаващият се мъж не бе от тях, в това бе напълно сигурна.

Хана видя мъжката фигура да поема нагоре по стълбите, но не помръдна. Човекът явно търсеше някого. Нея.

Чу шума на стъпките по металната повърхност на стълбите и инстинктивно се изправи. Сърцето ѝ лудо биеше. Гърлото ѝ пресъхна.

Стъпките приближаваха.

Тя се мушна в края на редицата шкафове, най-отдалечената точка от стълбите.

Фигурата прекрачи последното стъпало. Бе онзи черноок дявол Харлинг.

О, не!

Хана се скри зад един от рафтовете и замря, не смееше да си поеме дъх. Знаеше, че ще претърси всяко кътче. Бавно и методично. Щеше да я открие.

И после?

Изпотена от притеснение, тя се прикри зад края на редицата, за да не може да я види, когато стигне края на тази, покрай която

вървеше. Защо просто не се покажеше? Поне би могла да го уплаши. А защо да не му обясни всичко? Да се извини?

Хе-хе! Можеш да застанеш на колене и да молиш за милостта на Харлинг да ти прости, че си ти.

Присила Марш не се бе молила. Гордо и с достойнство бе поела пътя към смъртта.

Хана реши да съхрани своето достойнство, колкото и малко да ѝ бе останало.

Можеше ли да се довери на своята съобразителност и на изключителното си остроумие?

Над главата ѝ отчетливо ехтяха стъпките на непознатия.

Хана се промъкна зад друга редица шкафове. Спомни си, че Престън Фаулър ѝ бе заел ключа за стаята, в която съхраняваха изключително ценни документи. Прокрадна се до тежката метална врата и отключи. Вмъкна се и затвори тихо вратата.

Без да включва осветлението, прилепи ухо до ключалката и се заслуша.

Уин се досети, че Хана се е скрила в хранилището. Чичо му никога не би му простил, ако направеше сцена в библиотеката, издирвайки настоятелно хубавичката русокоса Марш. Престън Фаулър на свой ред щеше да започне с въпроси, на които Уин не би могъл да отговори.

Хвана бравата и прошепна:

— Знам, че сте вътре.

Отговор, естествено, не последва.

— Не сте престанала да се представяте за Харлинг — продължи той. — Ще ви преследвам, докато това не престане.

Той изчака известно време. Никаква реакция.

— Впрочем, трябва да ви уведомя, че сте се заблудила. И аз, и чичо ми носим имената Джонатан Уинтроп Харлинг.

Дочу глух удар. Дали госпожицата не бе ударила главата си във вратата? Можеше да предвиди следващия ѝ ход.

— Най-добре е да не замесвате чичо ми във всичко това... — гласът му прозвуча заплашително. — Това е последното ми предупреждение към вас.

— Какво смятате да направите? Ще се опитате да ме обесите?

Тази жена бе непоправима! Уин се отдалечи на пръсти, за да не разбере, че си е тръгнал.

Хана се поти още цял час в хранилището.

Значи така. Имаше двама души с името Джонатан Уинтроп Харлинг. Бе се движила в грешна посока. Мисията ѝ бе обречена.

Обречена?!

Когато се върна в читалнята никой не се държеше с нея като с измамник. Но тя не възнамеряваше да чака като невинно агне пред заколение.

— Ще ви видим ли утре отново, госпожице Харлинг? — попита я на излизане Престън Фаулър.

— Надявам се — усмихна се мило тя.

Нуждаеше се от нови дрехи. Нейните ставаха за всеки ден, но бяха твърде обикновени. Така че тя тръгна към Нюбъри Стрийт, на стотина метра от библиотеката. Там се намираще най-скъпият моден център на Бостън. Нямахше какво толкова да му мисли. Черноокият Харлинг би могъл да купи цялата улица.

Целия следобед Уин напразно се опитваше да се съсредоточи. Посрещна почти с облекчение появата на Паула, носеща сметките за новите покупки на Хана.

— Днес тя моя съпруга ли е или братовчедка?

— Съпруга... — секретарката не оценяваше чувството му за хумор. — Току-що позвъни собственикът на магазина, от който купувате вратовръзките си. Жена, отговаряща на описанието ѝ, си е купила вечерен тоалет. За ваша сметка, естествено.

— Арни не е повярвал, нали?

— Напротив. Обади се да ви поздрави за сватбата. Струва ми се, че е обиден, че не е бил поканен.

Уин погледна сметката и въздъхна. С мъка сдържа желанието си да затропа с юмруци по бюрото. Цената на роклята бе зашеметяваща. Това бе начинът, по който тази Марш му натриваше носа.

— Аз го накарах да изпрати сметката — каза Паула.

— Обясни ли му защо?

— Не — разтърси тъмните си къдрици тя. — Навярно е дяволски убедителна. Иначе той би задавал въпроси.

— Обади се на Арни и му кажи, че е преувеличила. Още не сме женени.

— Още? — изви вежди Паула.

— Възнамерявам да платя дрехата. Тази измамница е мой проблем, а не на Арни.

Роклята беше страхотна. Но Хана реши, че няма да я облече. Беше твърде... бостънска. Като за някоя матрона. Цял час преди началото на вечерята в библиотеката се въртя пред огромното огледало в спалнята. Сега вече семейство Харлинг имаха всички основания да я пъхнат в затвора. Но, по-добре да я обесят заради рокля, чиято цена е хиляда долара, отколкото за един обяд, който струваше едва двадесет и два долара.

Дали не полудяваше?

Дрехата не само, че не и отиваше. Тя не бе нейна. Няма значение, нали в момента я притежаваше. Бе заплатена с парите на семейство Харлинг. Дори не бе махнала етикета.

Нямаше нужда. Щеше да я върне още в понеделник. Денят, прекаран в усамотение и размисъл, ѝ бе позволил да вземе важно решение. Дори и един Харлинг не можеше да я накара да стане крадец.

Но смелото решение не бе валидно за тази вечер. Мисълта да застане очи в очи с черноокия мъж не я въодушевяваше. Но как да зареже всичко и да се върне в Мейн?!

Затършува из гардероба и измъкна рокля, купена на някаква разпродажба в един от магазините на Харвард Скуеър. Не струваше хиляда долара. Не струваше дори и двадесет.

Но бе нейна.

— Сигурен ли си, че е Марш? — попита чичо Джонатан племенника си. Двамата отиваха на официалната вечеря. Възрастният мъж бе настоял да го придружи, след като бе разбрал, че вероятно натрапницата е от семейство Марш и също щеше да присъства.

— Сигурен съм — кимна Уин.

— Би трябвало и сам да се досетя. Такава руса коса!

— Не мажеш да се съмняваш във всяка русокоса.

— Ти по-добре помисли за себе си! — чичо Джонатан седна на предната седалка до Уин.

— Ако тя е Марш, сигурно е по следите на нещо. Някакви догадки?

— Едва ли.

— Семейство Марш никога няма да ни оставят да забравим Присила. Не могат да проумеят, че Котън е бил типичен представител на своето време, достоен мъж, който е смятал, че изпълнява дълга си.

— Обесил е невинна жена — намръщи се Уин.

— Не е била нито първата, нито последната.

Без да коментира думите на чичо си, Уин подкара колата, опитвайки се да се съсредоточи върху пътя, и да не мисли за предстоящите събития.

— Смяташ ли, че ще рискува да се покаже довечера?

Уин вече бе разнищил въпроса и знаеше единствения отговор:

— Няма да пропусне това.

Хана пристигна рано в специализирания ресторант за рибни ястия, разположен на брега, където бе насрочена благотворителната вечеря на библиотеката. Престън Фаулър сърдечно я поздрави. Преди да успее да я представи на когото и да било като човек от семейство Харлинг, тя се изплъзна, отиде до бара и си поръча чаша бяло вино. Намери масата си. Бе в далечния край на залата, но въпреки това имаше добър изглед към входа.

Отпи глътка вино и занаблюдава висшето общество на Бостън.

Дълги часове имаше пред себе си и единственото и развлечение бе да наблюдава тоалетите на присъстващите.

Възрастен мъж с бастун подаде ръка за поздрав на Престън Фаулър. Хана го изгледа с любопитство. Струваше й се, че го е срещала и преди.

Солта!

Обедът в клуба на Бейкън Стрийт. Старият човек, си каза тя, но не можа да довърши мисълта си.

От другия край на залата я фиксираха очите на младия Джонатан Уинтроп Харлинг.

— О, не! — ужасено прошепна тя.

Първото ѝ желание бе да отклони очи и да се престори, че не го е забелязала. Но успя да се пребори със себе си и посрещна погледа му. Дори се усмихна. Не можеше да я уплаши. Тя, Хана Марш, щеше да го победи.

Ако очи можеха да изгарят, това бяха очите на Уин, втречени в нея. Хана се почувства неловко. Вдигна чаша и с насмешка му кимна.

Уин мина набързо край Престън, проправи си път през тълпата и се насочи право към нея. Крачеше решително, сякаш току-що бе заловил някой, който се опитва да открадне нещо от собствения му джоб.

Вече бе до нея.

Мъжът, помисли си Хана спокойно, бе неотразим. Тъмният му костюм подчертаваше стройната му фигура, блясъка на черната коса и очи. Изглеждаше невероятно влиятелен и богат. Бе наследник на благородници и мошеници, може би, но по всичко личеше, че съдията, обесил баба ѝ, бе негов прародител.

— Харесват ми нарцисите... — гласът му бе гърлен и нисък.

— Така ли? — Хана погали двете стръкчета, затиснати в косата ѝ. — Мислех, че са смешни.

— Не биха отивали на новата рокля, закупена на Нюбъри Стрийт.

Така. Вече знаеше.

— Не, наистина — навлажни тя устни.

— Вие сте крадец и престъпник — спокойно заяви Уин.

— Твърде много знаете за мен... — Хана предизвикателно наклони глава и го погледна в очите.

— Така и трябва, нали? Предполага се, че скоро ще станем съпрузи.

— Никога не съм казвала...

— Не е било нужно, нали? Хората сами се досещат... — той приближи до нея. — Питам се само защо.

Възрастният мъж с бастуна приближи и появата му спести на Хана отговора.

— Значи, вие сте от Синсинати? — каза той.

— Светът е малък — засмя се тя.

— Това е чичо ми... — гласът на Уин прозвуча предупредително.

— Джонатан Харлинг.

— Приятно ми е — протегна ръка тя. — Аз съм Хана.

— Поласкан съм да се запозная с вас. Добре дошла в Бостън! — изненадващо той я разцелува. Очите му блестяха и не пропускаха нищо. — Вие двамата запознахте ли се? — обърна се той към племенника си.

— Не официално.

— Не? — чичо Джонатан обгърна с ръка раменете на Уин. — Това е моят племенник. Уин. Джонатан Уинтроп Харлинг.

Истина беше. В Бостън живееха двама от семейство Харлинг. О, каква грешка бе направила!

— Приятно ми е — промълви Хана.

На свой ред Уин се наведе и я целуна, но чувствата му бяха различни от тези на чичо му.

— Ако Присила Марш поне малко е приличала на вас, Хана Марш — изрече бавно и тихо Уин Харлинг, — мога да разбера какво е накарало Котън Харлинг да подпише смъртната ѝ присъда.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не разбирам за какво говорите — каза тя, като бързо се отдръпна назад.

Уин се изсмя. Не знаеше какво да направи.

Тя вдигна брадичка. Още усещаше следите от целувката му. Бе ясно, че ѝ бе въздействала толкова силно, колкото и на него.

— Защо ме наричате Хана? Хана чия?

— Марш — реши той да я провокира.

— И Присила, Присила беше нали?

— Да.

— Коя е тази Присила?

— Вашата пра-пра-пра, ох, и аз не знам, вашата прабаба. Била е обесена от един Харлинг преди триста години.

— Ясно... — Хана се опитваше да не покаже неудобството, което изпитваше.

— Статуята ѝ е на поляната пред Съда.

— А! — внезапно се усмихва Хана. — Имате предвид вещицата.

Виж ти, кой кого нарича вещица, помисли си Уин, но замълча. Благодарение на не знам коя си по ред внучка на Присила бе загубил вече две хиляди долара, а на всичкото отгоре започваше да се опиянява от очарованието на очите ѝ, от розовите ѝ блестящи устни.

— Чела съм за нея — каза Хана.

— Всеки истински Харлинг знае историята за Присила Марш и съдията Котън.

— Аз не я знам.

— Вие не сте Харлинг. Вие сте Марш.

— Вижте, господин Харлинг, не възнамерявам да споря с вас — въздъхна тя. — Не е ли време да потърсите местата си?

В това време чичо Джонатан бе обърнал две-три пъти и отлично се забавляваше.

— Престън Фаулър смята, че семейство Харлинг трябва да седят на една маса — Уин се настани на стола до Хана.

— Колко мило — насила се усмихна тя. Начерви бавно устните си, опитвайки се да печели време, както предполагаше Уин, за да измисли как да се измъкне от неловкото положение, в което сама се бе озовала. — Щом знаете коя съм, защо не сте го казал никому?

— Вие сте умна жена. И сама можете да се досетите.

— Името Харлинг не се ползва с добра репутация.

— Ако чичо ми не беше тук — посочи с глава възрастния човек Уин, — бих се изправил и бих обявил пред всички, че сте измамница и крадла. Но чичо Джонатан... — Уин присви очи, изненадан от червенината, която бавно пропълзя по страните ѝ. — Чичо Джонатан не го заслужава.

— Мога да обясня. Или няма да ми дадете възможност да го сторя?

— Какви смекчаващи вината обстоятелства сте в състояние да изтъкнете? Такива, които да ви оневиняват за разходите, направени за моя сметка?

Очите на Хана заблестяха. Тя прехапа устни.

— Щом питате, ще ви кажа. В целия щат няма да намерите съд, който да не оправдае постъпките ми. Дори и ако Харлинг е председател.

— Със сигурност сте от рода Марш. Само те биха си позволили да държат отговорни хората, за това, което предните им са сторили преди три столетия.

Тя вдигна рамене с безразличие, сякаш това не я засягаше. В този миг приближи чичо Джонатан.

— А, Уинтроп, да не би да съм пропуснал нещо вълнуващо?

— Не, нищо — отвърна младият мъж, като не отделяше очи от Хана. — Тъкмо си говорехме за наследствеността.

— Скучна работа — изсумтя чичо Джонатан. — Да забравим мъртвите. Това е мнението ми.

Откога ли? Никой друг не бе така запален по въпроса за конфликта със семейство Марш. Уин го изгледа подозрително, но не каза нищо.

— Е, госпожице Харлинг, как ви се струва нашият град?

Хана го възнагради с една от своите ослепителни усмивки. Погледна Уин така, сякаш той бе хлебарка и от любезност тя бе длъжна да се преструва, че не я забелязва.

— Моля, наричайте ме Хана — обърна се тя към чичо Джонатан.
— С удоволствие.

Уин изгледа навъсено чичо си, знаеше, че жената е лъжкиня и вероятно бе от семейство Марш, но въпреки това полагаше усилия да го очарова. Да, изглеждаше невинна и определено бе доста привлекателна, но Уин не бе глупак. Вече му струваше цяло състояние.

— Бостън е прекрасен град! — Хана посочи с ръка пристанището, което се виждаше от широките прозорци. — Щастлива съм, че успявам да се наслаждавам на различни места, без да е нужно да променям начина си на живот. Познавам две категории хора, едните се боят да отдадат заслуженото на някое ново място, вън от това, в което живеят, а другите ценят единствено местата, където не живеят.

Чичо Джонатан се втренчи в Хана, отпи глътка от питието в чашата си и погледна към Уин въпросително.

— Какво каза тя?

— Че харесва Бостън, но не би искала да живее тук — поясни Уин и се обърна към Хана: — Чичо Джонатан понякога не дочува.

— Чух добре. Не разбрах смисъла на казаното.

Уин се запита дали грубостта на чичо му се дължеше на възрастта. Бе се досетил, че Хана говори това, което ѝ дойде наум, само и само да поддържа разговора, преди на някого от двамата Харлинг да му хрумне да обяви на всеослушание измамата ѝ.

— Моля да ме извините — бързо изрече Хана. — Имах тежък ден.

— Нали няма да ви заболи стомахът, за да се измъкнете набързо — предизвика я Уин.

Очите ѝ се заковаха върху лицето му. Не личеше да се е притеснила. Бе по-скоро разгневена.

— Това би ви харесало, нали? — прие Хана хвърлената ръкавица.

— Само се питам колко време ви е нужно, за да се предадете.

— Не ме интересува какво си мислите. Добре знам коя съм аз.

— И коя сте?

— Това — засмя се тя загадъчно — е нещо, което вие трябва да откриете.

Преди Уин да успее да отговори, към тях приближи Престън Фаулър и фамилиарно ги прегърна през раменете.

— Виждам, че сте се намерили. Хората тук са много доволни от активността на семейство Харлинг. Хана, говорихте ли с братовчед си и с чичо си за семейната история? Джонатан е истински авторитет в тази област. Вероятно притежава документи, които не са включени в колекцията.

Престън забеляза, че пристигат двамина закъснели гости и побърза да прекоси залата и да ги поздрави.

— Не знаех, че съм имал племенница в Синсинати — отбеляза чичо Джонатан.

— Малко преувеличих нашето родство, за да получа достъп до библиотеката.

— Малко? — кисело попита Уин.

— Мислете каквото искате — отвърна тя.

— Така и ще направя.

— За какво проучване става дума? — намеси се чичо Джонатан.

— О, просто се интересувам от прадедите ми.

— Защо?

— От любопитство.

Чичо Джонатан приведе глава към Уин и промърмори почти в ухото му:

— Тя е Марш. Знаем какво търси.

Хана смръщи лице, убедена, че възрастният човек не е казал нищо приятно.

— И какво е то? — попита Уин.

— Колекцията „Харлинг“.

Уин никога не бе чувал за нея.

— Ще ти обясня по-късно.

Хана се възползва от този миг, когато не бе в центъра на вниманието и побърза да стане. Уин я хвана за китката и я дръпна.

— Не си отивайте. Ще платите вечерята със собствените си пари.

Хана прехапа устни. Уин стисна зъби.

— Понечих да заплатя с моите собствени пари, но някой от обслужващите ме попита дали да не изпратят сметката направо на вас и... Е, аз се съгласих.

Той не пускаше ръката ѝ. Не разбираше как успява да се преструва така умело на невинна.

— Освен това — продължи Хана — прибавих сто долара като дарение.

— Седнете.

— Не можете да си позволите да направите сцена.

— Веднага седнете на мястото си!

— А на колене не трябва ли да падна?

— И дотам ще стигнем.

Уин говореше тихо. Гласът му бе дрезгав и категоричен. Това накара Хана отново да заеме мястото си на стола между двамата мъже. Дишането ѝ се учести. Прехапа устни.

— Ще разбере какво търсите! — заплашително изрече Уин. — И ако се наложи, ще ви спра!

— Говорите като истински Харлинг — думите ѝ не прозвучаха като комплимент.

Щом се прибра у дома, Хана извади чековата си книжка и написа чек в полза на Джонатан Уинтроп Харлинг и за последната стотинка, която му дължеше.

След като отказа на любезната покана на двамата от семейство Харлинг да я закарат до дома ѝ, те пожелаха да ѝ повикат такси. Бе убедена, че се надяваха да успеят да чуят адреса. Би трябвало да излъже, но не го направи. Бе се уморила. Пък и в крайна сметка не бе лъжкия. Не бе и крадла.

Просто бе избрала неподходяща стратегия. Да се престори на Харлинг бе тактически ход. Хитрина. Не искаше да им навреди. Искаше само да напише биографията на Присила Марш. Тя, Хана Марш, винаги бе играла по правилата. Не си търсеше сама неприятности.

Но, уви! Бе направила тъкмо това. Чекът бе готов. В сметката и нямаше почти нищо. Тя позвъни на Текери в Мейн.

Текери вдигна слушалката още при първото позвъняване.

— В беда съм — започна тя и му разказа всичко.

— Ела си у дома — не закъсня със съвета си братовчед ѝ.

Бе съблазнително. Представяше си го, излегнал се в орфаното си кресло, загледан в прекрасния скалист бряг на Марш Пойнт. От собственото си жилище Хана виждаше целия бряг, зелените дървета,

храстите диви боровинки, гмурците и кормораните. Струваше ѝ се, че и в този миг усеща в ноздрите си уханието на мъглата. Марш Пойнт бе единственото място, което бе чувствала като дом. Трябваше да се върне. Бе неизбежно.

Но не веднага.

— Не мога — изрече тя, преди да е променила решението си. — Имам работа, която съм длъжна да свърша. Никой не е в състояние да ме накара да напусна Бостън.

— Да те накара? — Текери бе разтревожен. — Да не са те заплашвали семейство Харлинг?

Хана потръпна. Внезапно се почувства нужна и желана, усети, че е част от живота на стария човек.

— Не съвсем... Е, искам да кажа, че не са ме заплашвали направо. Не се притеснявай за мен. Ще се справя.

— Да дойда ли аз?

Само това ѝ липсваше. Осемдесетгодишен човек, който ненавиждаше градовете и най-много — Бостън и фанатично мразеше семейство Харлинг. При това се съмняваше, че би могъл да я измъкне от блатото, в което бе затънала с Уин Харлинг.

— Не, ще се оправя.

— Все още не си се докопала до колекцията „Харлинг“, нали?

— Бих искала да разбера дали изобщо съществува — въздъхна тя.

— Не ти ли е достатъчна думата ми, че не съществува?

— Чичо Текери...

— Ела си у дома, Хана. Имаш достатъчно материали за Присила Марш. Опаковай си багажа и се върни.

— Не — поклати глава тя. — Самият ти си ми казвал, че цели триста години семейство Харлинг са били груби със семейство Марш, което не е преклонило глава пред парите и властта им. И аз няма да го направя. Ще напусна Бостън тогава, когато аз намеря за добре.

Братовчедът Текери измърмори нещо за ината ѝ и затвори телефона.

Хана бе твърде възбудена, за да може да заспи. Работата, знаеше добре, бе единственият начин да се справи с проблемите, които я тревожеха. Но когато седна пред компютъра, мислите ѝ се въртяха не около Присила Марш и Котън Харлинг, а около Джонатан Уинтроп

Харлинг. Блестящите му черни очи. Силните му бедра. Самодоволната му, предизвикателна, но и сексапилна усмивка.

Подобни мисли не бяха нито професионални, нито продуктивни.

И твърде далеч от здравите основи на науката.

А колкото до обективността... Как би могла да бъде обективна по отношение на мъж, който я караше да потръпва, щом впереше очи в нейните? Приличаше ѝ на бунтовник, помогнал да разгромят англичаните при дъмпинга на чая в Бостънското пристанище и да овалят в пера и в катран торите. Бе сексапилен и бе твърде далеч от представата ѝ за потомците на Харлинговия род.

Бе ясно, че трябваше да положи максимални усилия, за да възвърне равновесието си. Но как?

— Върни на този нехранимайко парите му — промърмори си тя под нос. — Дано това го направи щастлив!

— Срамно е — поде чичо Джонатан по време на закуската, на която бе поканен от племенника си, — че интересна жена като нея — хубава и умна, е от рода Марш.

Уин духна леко кафето в чашата си и отпи. Нарочно бе избрал за сутрешната среща с чичо си малко посещаваното кафене на Бейкън Хил. Надяваше се да не налети на госпожица Хана, която също живееше в този квартал. Трябваше да събере мислите си, а внезапно бе разбрал, че това не му се удаваше, когато тя бе наблизко.

— Ако не беше Марш — продължи чичо му, — би била подходяща жена за теб. Би те накарала да мислиш и за нещо друго, освен за работата си.

Вече бе сторено.

— Чичо Джонатан — възрази Уин, — не те поканих тук, за да обсъждаш сърдечните ми проблеми. Сега...

— Нужна ти е съпруга.

— Това е изключително глупава мисъл — въздъхна Уин.

— Но вярна. Ти си оставил на съдбата да ти представи жената на мечтите ти. Бих казал, че това е точно тази Хана и ти просто си длъжен да я преследваш, докато я хванеш.

— Като бизон ли?

— По-скоро като антилопа. Като тигрица.

— Чичо Джонатан...

— Е, Уин, какво да ти кажа? Работиш твърде много. Не обръщаш никакво внимание на себе си. Да се срещаш с жени не е същото, като да откриеш истинската жена. И само не ми казвай, моля те, че говоря романтични глупости, защото не е така.

Уин знаеше, че е време да промени темата. Не би желал да спори с възрастния човек, защото каквото и да кажеше, би засегнало спомените за нещастния му живот. Преди двайсет и пет години чичо Джонатан бе загубил съпругата си, починала от рак, а само преди десетина години при катастрофа бе загинала и единствената му дъщеря, прекрасно момиче, което Уин бе обожавал. В щастието на племенника си чичо Джонатан виждаше, макар и слаба надежда да се възстанови от изживените нещастия.

— Разкажи ми за тези Марш — помоли Уин.

Чичо Джонатан сипа сметана в кафето си и започна цяла лекция върху отношенията Харлинг — Марш през последните триста години. Уин слушаше внимателно.

— Не съм си мислил — каза той след известно време, — че разумен човек би обвинявал цялото семейство заради грешката на един негов член. Виновен или невинен, Котън е мъртъв от столетия.

— Семейство Марш не пропуска нито една възможност. Така успяха да вземат имението в Южен Мейн, което в действителност е наше.

— Наше? Какво имаш предвид?

— Преди стотина години семейство Марш откъва прекрасно парче земя на брега на морето от семейство Харлинг. Откраднали нотариалния акт и заявили, че те първи са купили земята. Нищо не могло да бъде доказано. И досега е тяхно... — чичо Джонатан се намръщи. — Наричат го Марш Пойнт.

— Каж ми нещо и за колекцията.

— По времето, когато Марш си присвояват земята, Ан Харлинг събира семейните документи в колекция.

— Никога не съм знаел, че...

— Още не е доказано, че тази колекция наистина съществува — прекъсна го чичо Джонатан. — Изчезнала е съвсем скоро след като Ан Харлинг я подредила. Никой не може да даде разумно обяснение какво се е случило.

— И ти смяташ, че Хана Марш е по следите ѝ?

— Да.

— Това не обяснява поведението и — поклати глава Уин. —
Защо ще ни лъже коя е, ако предполага, че ще ѝ предоставим
материалите?

Чичо Джонатан сплете пръсти и тежко въздъхна.

— Тя не очаква да ѝ дадем колекцията.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид това, че тя възнамерява да открадне
колекцията.

Хана прекара относително спокойно неделата. На два пъти ходи
до Люисбърг Скуеър. Всичко бе наред, но можеше ли човек да бъде
уверен в това? Къщата на семейство Харлинг, обляна в слънчеви лъчи,
пазеше тайните си. Неведнъж Хана премисли дали да не се промъкне
на пръсти до пощенската кутия и да пусне чека, но я възпираше
гордостта ѝ. Накрая реши да се откаже. Искаше да се срещне с Уин и
да му обясни поведението си, да накара него или чичо му да вникнат в
мотивите ѝ.

В понеделник сутринта бе решила, че Уин Харлинг не би могъл
да открие за нея нищо повече от онова, което вече знаеше. Но остана
нащрек. Ако не друго, то съботната благотворителна вечеря със
сигурност го бе накарала да вземе решение да я постави на мястото ѝ.

Опита се да прогони образа му от главата си.

С работа. Трябваше здравата да поработи.

Но когато пристигна в библиотека, върху бюрото си намери
бележка, надраскана с черен маркер върху къс хартия.

„Предлагам ви, по обяд да наминете във финансовия
отдел на фирмата ми. Трябва да поговорим за колекцията
«Харлинг» и Марш Пойнт. Ако държите на доброто си име,
не бива да отлагате. Знаем коя сте.

Дж. У. Х.“

Хана застина. Сякаш и последната капка кръв бе напуснала тялото ѝ. Прочете бележката два пъти.

Проумя някои важни неща. Първо, че добре охраняваното здание, в което бе ходила предния ден и където бе офисът му, бе негово, а не на чичо му. Вероятно чичо му се бе оттеглил и нямаше нужда от собствена канцелария. Мразеше да допуска грешки в изследователската си работа, но никога преди нейна грешка не ѝ бе струвала толкова много.

Е, счупеното счупено, каза си тя, като си даваше сметка, че в края на тази история бе твърде възможно броят на счупените неща да се окаже твърде голям.

После, колекцията „Харлинг“. Той си въобразяваше, че тя е по следите ѝ. Все пак би предпочела да можеше да обясни истинската причина за интереса си, преди Уин Харлинг да я е открил.

Не разбираше защо споменава Марш Пойнт. Какво толкова искаше да обсъждат? Бе ли узнал къде и за кого я вземаше?

Библиотекарят, който ѝ бе предал бележката, каза:

— Освен това той остави и една книга за вас.

Бе екземпляр от биографията на Марта Уошингтън.

Дяволът.

Знаеше!

Добре де, каза си Хана, не може да се каже, че не си го очаквала. Но да я заплашва? Типично поведение за семейството му.

— Проблеми ли имате, госпожице Харлинг? — Престън Фаулър подаде глава от офиса си.

— Не, не! — Хана смачка бележката и я напъха в джоба на якето си. Взе в ръце книгата и я обърна с корицата към Фаулър, така че да може да прочете заглавието и любезно му се усмихна:

— Благодаря ви, че ме попитахте.

— Хареса ли ви вечерята в събота?

— Да. Храната бе превъзходна, а аз имах щастието да прекарам вечерта в компанията на роднините си.

Надяваше се, че не ѝ личи колко е притеснена. Ех, само ако беше послушала Текери, нямаше да бъде в това положение. Трябваше да си остане у дома.

— Ако не възразявате, ще продължа с работата си.

— Разбира се.

Дали щеше да ѝ помага, ако знаеше, че е Хана Марш, а не — Хана Харлинг?

До обяд оставаха два часа и тя не смяташе да ги прекара в мъчителни размисли за Джонатан Уинтроп Харлинг. Сложи под мишница тефтера си и се качи на втория етаж, в хранилището за редки издания — малка стая, снабдена с климатична инсталация, същата, в която я бе заловил Харлинг предния ден.

Застанала сред прашните книги, Хана се успокои. Каквото и да се случеше в живота ѝ, винаги щеше да ѝ остане работата.

Вече бе прегледала по-интересните документи. Оставаха ѝ още няколко и тя се зае с тях.

Цял час мина сравнително спокойно, само от време на време в мислите ѝ нахлуваше споменът за Уин. Тя постави книгата с историята на колониален Бостън на мястото ѝ. На вътрешната страна на корицата бяха изписани името и адреса на Джонатан Уинтроп Харлинг, чичото на Уин. Човекът с бастуна. Единственият представител на рода Харлинг, когото Хана бе очаквала да заvari в Бостън.

Бе ѝ се сторил очарователен старец, а и все още бе единствената ѝ надежда да се добере до колекцията. Ако можеше нему да обясни поведението си от миналата седмица. Би я изслушал и не би я заплашвал с публичен скандал като племенника си. Нито би тревожил въображението ѝ. Просто не бе младият и красив, дяволски сексапилен мъж, който...

Внезапно ѝ хрумна, че може да отиде в офиса на Уин преди определения ѝ час във финансовия отдел. Събра набързо книгите си, поздрави Престън Фаулър и излезе.

Построен на върха на Бейкън Хил, Бек Бей се състоеше от дузина улици, точно под градската градина. Джонатан Харлинг живееше в къща, изградена от кафяв камък във викториански стил, която се намиреше на слънчевата страна на Марлбъроу Стрийт. Личеше, че преди време е била семейно жилище, а по-късно, най-вероятно преди или по време на Втората световна война, е била реконструирана и разделена на апартаменти. До един бял звънец бе изписано името Харлинг. Хана натисна бутона.

Отговор не последва.

Лош късмет. Бе се надявала да обясни всичко на възрастния човек, а би могла да го убеди да ѝ каже нещичко и за прочутата

колекция.

Погледна часовника си. Нямахме време да изчака стария Харлинг, защото щеше да закъснее за определената вече среща. Бе длъжна да отиде навреме не толкова заради него, колкото заради себе си. Бе длъжна да разбере какво е научил за нея, кому е казал и най-важното — какво имаше предвид, споменавайки Марш Пойнт. Чичо Джонатан щеше да почака.

ПЕТА ГЛАВА

По пътя към сградата на финансовото управление я застигна студен вятър. Тъмни облаци покриха небето. Пролет в Нова Англия! Хана преви рамене, за да се предпази от студа. Бе облечена с леко сако, габардинен панталон и светложълта копринена блуза. Стилът на дрехите бе типично бостънски, макар и не така ярко изразен, както при предишното ѝ посещение. Братовчедът Текери, припомни си тя, твърдеше, че жителите на Бостън до един са скъперници, които приемат за парвенюта хората, обличащи се в нови дрехи. Старомодните износени тоалети бяха щемпелът на бостънските благородници. Би се радвала на радушен прием, ако можеше да им покаже две-три дупчици, проядени от молци. Хана бе отхвърлила предложението му да изтърка с пясък и камъчета дрехите си, за да ги „патинира“.

Братовчед ѝ Текери...

Не биваше да допуска да узнае за враждата между нея и Уин Харлинг.

Червенокосият пазач ѝ кимна. Не посегна към пистолета си, действие, оправдано от предната им среща.

— Качете се горе. Четиринадесети етаж.

Хана се усмихна предизвикателно, но неговото изражение остана непроменено. Вмъкна се в асансьора и натисна бутона за четиринадесетия етаж. Стомахът я присви, което тя, естествено, отдаде на голямата скорост, с която се движеше асансьорът.

Уин знае за колекцията, повтаряше си тя, но Марш Пойнт...

Какво ли всъщност бе научил за Марш Пойнт? Дали Текери не е скрил от нея нещо, което би трябвало да знае?

Слезе от асансьора и се запъти към офиса на Уин Харлинг. Помещението бе Г-образно, подредено така, че и приемната, и канцеларията да имат изглед към града и площада с фонтана пред сградата.

— Господин Харлинг ви очаква — каза млада жена.

Хана бе закъсняла с цели десет минути и усети неодобрението на секретарката, чиито маниери бяха подчертано официални, нещо, което бе научила или в курсовете за секретарки, или бе видяла в някой стар филм на Джоан Крофърд.

Офисът на Джонатан Уинтроп Харлинг бе просторен и обзаведен с модерни мебели. Хана бе стъписана от разликата между своята къща в Марш Пойнт и това, което виждаше тук. Ставаше ясно, че начинът им на живот е съвършено различен и тя бе чисто и просто един неканен гост.

— Добре дошла! — Уин се изправи и я покани да седне в едно кожено кресло, точно срещу неговото бюро. — Заповядайте!

Секретарката тихо излезе от стаята.

— Благодаря. Предпочитам да остана права — поклати глава Хана.

— Както искате.

— Получих призовката ви — хладно изрече тя.

Уин присви устни и седна, загледан в лицето ѝ.

Ръкавите на бялата му риза бяха навити до лактите, най-горното копче бе разкопчано, а вратовръзката му — разхлабена. Много сексапилно. Сакото на костюма му бе окачено на облегалката на един стол, вдясно от него. Ако можеше да промени нещо във вида му, Хана би потъмнила малко цвета на очите му, добавяйки сенки. Може би така нямаше да изглежда толкова заплашителен или... предизвикателен.

— И така, коя съм аз? — Хана кръстоса ръце пред гърдите си.

— Хана Марш, биограф, писател, историк...

Тя вдигна рамене с безразличие, но в същото време сърцето ѝ лудо препускаше. Този човек бе безмилостен. Получената в библиотеката биография на Марта Уошингтън определено бе предупреждение, че бе разбрал това-онова за нея.

По повърхността на бюрото си той плъзна към Хана тънка книжка с биографиите на три жени, живели през деветнадесети век, омъжени за най-прочутите крадци на своето време. И тази нейна творба, както и животоописанието на Марта Уошингтън, не бе станала бестселър.

— Е, добре — каза тя без нотка на съжаление, — излъгах. Ако бяхте в моето положение, не бихте ли постъпили и вие така?

Уин дори не направи опит да прикрие скептицизма си.

— И какво точно е положението ви?

— Просто казано, аз съм Хана Марш и се намирам на територията на семейство Харлинг.

— В Бостън има само двама души от семейство Харлинг... — Уин умело контролираше гласа си. — Чичо ми и аз. Никой от нас не е имал намерение да ви наранява или да ви пречи по какъвто и да било начин.

Хана реши да държи устата си затворена. Уин стана и заобиколи бюрото, изработено от тъмен орех.

— А ако вие бяхте в моето положение, какво бихте направили?

— Щях да ви оставя на мира — вдигна рамене тя.

По устните на Уин пропълзя горчива усмивка.

— Нямахте ли да се опитате да разберете какво преследва една жена, която се представя за член на семейството ви? Особено, като се има предвид историята между нашите две семейства.

— Някакъв си историк? Никога. Не бих си губила времето.

Уин присви очи.

— Не намирате ли, че поведението ви е подозрително?

— По природа не съм подозрителна... — Хана вдигна брадичка. Намираха се на четиринадесетия етаж на сграда, пълна с хора, охранявана при това. Какво би могъл да й направи? — Аз съм Марш, забравихте ли? Не разсъждавам като семейство Харлинг.

Той се приближи към нея. Хана усети свежия дъх на одеколона, който без съмнение струваше цяло състояние. Забеляза белег от рана в ъгълчето на дясното му око.

— Работите върху биографията на Присила Марш — Уин се взираше в очите ѝ настоятелно.

— Е, и?

— И така прикривате истинската си цел.

— Колекцията „Харлинг“ — изрече спокойно Хана. — Не знам какви цели ми приписвате, но аз се интересувам от колекцията само професионално. Някои данни са ми нужди за проучването, което правя. Опитвам се да вникна в начина на мислене на съдия Котън Харлинг и да разбера защо е трябвало да обеси Присила Марш.

Наследникът на Котън се взираше в нея с подозрително мълчание. Може би бе възмутително, но Хана го намираще за привлекателен и сексапилен мъж. Какво ли би казала за това Присила?

— Това е самата истина — продължи тя. — Не бях чувала нито дума за съществуването на тази колекция, преди да дойда в Бостън. За да улесня работата си, се представих за Хана Харлинг. Един ден се опитах да дойда при вас, но не се представих на хората от охраната. Искях да ви обясня каква е същността на изследването ми, но тогава предпологах, че става дума за чичо ви. Нямах представа... — Хана пое дълбоко дъх и го погледна. — Не ме разбрахте, нали?

— Разбрах ви. Вашият непочтен план има за мен доста неприятни последици.

— Не, не сте ме разбрали. Аз не казвам, че съм постъпила добре. Казвам, само че постъпих по най-добрия възможен начин при трудните обстоятелства, които познавате.

— Аха! А как ще обясните роклята?

— Това вече беше лично. Искях да си върна заради това, че душехте около мен като изгладнял пес.

Уин отново сви устни, но този път Хана бе почти уверена, че иска да се усмихне. За какво? Тя не намираще нищо забавно.

Хана бръкна в джоба си и извади чека, който бе написала в събота вечерта, и му го подаде. Все още имаше възможност да върне роклята, но я бе включила в стойността на чека.

— Ето, вземете. Възстановявам ви парите за обема, за вечерята и за дарението на библиотеката — за всичко.

— Не искам пари, Хана.

— А какво искате?

Очите му потъмняха, а Хана затаи дъх. Глупав въпрос, каза си тя. Бе повече от ясно. Пламъчетата в очите му, напрежението на тялото му. Той я желаше. Както го желаше и тя.

Физическото им привличане беше факт, неприятен, объркващ... И точно както не можеха да направят нищо, за да променят случилото се преди триста години с Присила Марш и Котън Харлинг, точно така не можеха да преодолеят и първичното си желание, което изпитваха.

Е, все пак е нещо.

Но това бе лудост! Той беше Харлинг. Неприятел. И дума не можеше да става да легне с него.

Дали подозираше какви мисли се въртяха в главата ѝ?

— Окей! Да бъде вашето! — побърза да каже Хана.

Тя се завъртя, готова да си тръгне. Би искала да излезе колкото може по-бързо, за да отиде до Марлбъроу Стрийт, да се срещне с Джонатан Харлинг, да го разпита за колекцията и да не се занимава повече с многознайкото племенник.

Бе стигнала до вратата на кабинета, когато чу гласа на Уин:

— Колекцията „Харлинг“ е изчезнала преди сто години. Чичо Джонатан твърди, че е открадната от семейство Марш, така както то е откраднало земята ни в Южен Мейн. Марш Пойнт, както го наричате.

Открадната земя в Марш Пойнт? Проклет да е Текери! Трябваше да я предупреди, че семейство Харлинг мислят така.

— От всичко, което... — Хана се обърна и стъписано видя, че Уин е седнал на ръба на бюрото си и най-спокойно изчаква реакцията ѝ. — Значи така мислите? Че на всичкото отгоре сме откраднали и колекцията ви? Тогава защо, по дяволите, ми е притрябвало да рискувам живота си, убеждавайки ви да ми разрешите да надникна в документите?

— Вие кажете.

Хана въздъхна, едва сдържайки желанието си да го изрита.

— И така, вече не отричате, че сте Марш... — Уин се изправи.

— Никога не съм отричала. Просто не потвърдих думите ви — спокойно изрече тя.

— Пряка наследница на Присила Марш? — Уин протегна ръка и погали косите ѝ, объркани от бостънския вятър.

— Последната... — Хана напрегна сили, за да не се поддаде на очарованието на мига.

— Вие не сте от Охайо... — той държеше кичур коса между пръстите си и разсеяно го извиваше.

— В момента живея в Мейн.

— Марш Пойнт.

— Не сме го откраднали! — отговори Хана, изпитвайки подсъзнателно необходимост да бъде лоялна към братовчеда Текери.

— Ако заведем дело, бихме могли да докажем, че сте. Преди да се появите тук, не съм се интересувал особено от историята на семейството ми.

Хана мислеше за Текери, който бе роден и живял през целия си живот в Марш Пойнт и искаше да дочака там края на дните си. Това бе неговият дом.

А сега, благодарение на глупостта ѝ, и Уин се бе заинтересувал от тази история.

— Какво искате от мен? — погледна го Хана.

— Само да науча истината... — Уин напразно се опита да скрие искриците желание, които струяха от очите му. Но не протегна ръка да я докосне. Хана също не помръдна.

— Казах ви всичко, което знам — отвърна тя с дрезгав глас. Чудеше се дали и неговият чичо не му бе разказвал същите небивалици за Марш Пойнт, каквито тя бе чувала от Текери за семейство Харлинг. — Знам, че нямате основание да вярвате на думите ми, но аз не съм дошла, за да възбудям враждата между двете семейства. Аз просто си върша работата.

— Ако ви познавах по-добре, може би щях да ви повярвам.

— Чичо ви знае ли за мен? — Хана се опита да игнорира мекотата на гласа му.

— Подозира, че сте Марш. Това е всичко.

— Той не одобрява решението ми да напиша биографията на Присила Марш, нали?

— Сигурен съм, че би оценил вашата обективност.

— Той дали знае какво се е случило с колекцията? Дали изобщо съществува?

— И да знаеше, никога не би го казал на семейство Марш.

Хана намести дръжката на чантата върху рамото си, готова да си върви. Щеше да провери какво знае Джонатан Харлинг.

— Примирие? — попита тя.

— Прекратяване на огъня. Ще поговоря с чичо Джонатан... — Уин замълча за миг. — Ще вечеряме ли заедно?

Бе по-скоро предизвикателство, отколкото покана.

— Добре — кимна Хана.

— Не сте регистрирана в нито един хотел в града.

Трябва да беше чул адреса, който даде на шофьора на таксито вечерта след приема.

— Не, живея в апартамента на моя приятелка. На Пикни Стрийт. На две крачки от вашия дом.

— Значи сме съседни.

— Така излиза... — Хана се питаше в каква ли каша се е забъркала. Защо не бе послушала предупрежденията на братовчед си

да не припарва до Бостън?

— Уин Харлинг знае всичко! — припряно изрече Хана.

Разговаряше по телефона с братовчед си Текери, изнервена от сблъсъка с неприятния жител на Бостън. Насилваше се да не мисли за него като за Уин. Струваше ѝ се твърде... лично.

— Предупредих те — недоволно промърмори Текери.

— Така е.

— Ще се върнеш ли у дома?

— Още не. Текери, какво знаеш за обвиненията на Харлинг по отношение на Марш Пойнт?

Никакъв отговор.

— Текери?

— Няма никакво основание.

— Сигурна съм, че не е официално, но...

— Уин Харлинг ли иска земята ми?

— Не, не вярвам. Каза само, че не знае много за семейната история на Харлинг и всичко е ново за него. Възможно е да се изсмее или да ни даде под съд. Исках само да те подготвя...

— Винаги съм подготвен за семейство Харлинг.

Хана би искала да може да каже същото и за себе си.

Часове след като Хана Марш излезе от кабинета му, Уин полагаше напразни усилия да не мисли за нея. Тръгна си с надеждата да се разсее по пътя.

Нищо не помагаше.

Той се промъкна по Тремънт Стрийт и заобиколи църквата, после мина край най-старото гробище на Нова Англия. Там бяха погребани Пол Ривър, Джон Хевкок, Самюъл Адамс, родителите на Бея Франклин, всички загинали по време на Бостънската сеч.

И мъжът, осъдил на смърт Присила Марш — съдията Котън Харлинг.

Уин продължи покрай Бостънската община, наслаждавайки се на зеленината. Прекоси Чарлс Стрийт и навлезе в градската градина,

където вече бяха разцъфтели лалетата и нарцисите. Спря се пред къщата на чичо си и потърси ключа в джобовете си.

Вратата на чичовия му апартамент бе леко откряната.

— Чичо Джонатан?

Никакъв отговор.

Чичо Джонатан не бе човек, който се страхува от живота в големия град, но се грижеше за своята безопасност. Никога не би оставил незаклучена входната врата. Дали не бе влязъл за миг, ако на излизане бе забравил нещо?

— Чичо Джонатан! — по-високо извика Уин. Отново не последва отговор.

Уин влезе. Сякаш направи крачка назад във времето, озовавайки се сред елегантните старинни мебели на чичо си. Затвори вратата и отново извика. Запъти се към дневната, чиито прозорци гледаха към Марлбъроу Стрийт.

— Господи!

Всичко бе разбито и обърнато с главата надолу. Чичо Джонатан, сепна се Уин.

Сърцето му лудо биеше. Прескочи пръснатите мебели и книги и тръгна към спалните на чичо си.

Джонатан Харлинг седеше на ръба на леглото, загледан в малката камина. Изглеждаше здрав и читав, макар и с посивяло лице.

— Чух те — полугласно изрече той, като видя племенника си.

— Добре ли си?

— Тя трябваше да попита... — сините му очи, в които бе стаен гняв, се спряха върху Уин.

— Какво?

— Твоята Хана Марш. Трябваше да попита. Щях да ѝ кажа, че от 1892 никой нито е виждал, нито е чувал за колекцията.

Уин скочи. Искеше да изтича навън, да открие Хана и да изтръгне истината от красивите ѝ лъжовни устни. Успя да се спре. Първо трябваше да се погрижи за чичо си.

— Ела, чичо Джонатан. Ще направя чай и ще поговорим. Сигурен ли си, че ти няма нищо?

— Да. Върнах се, след като злото вече бе сторено. Едва не получих инфаркт като видях бъркотията! — той се протегна и взе бастуна си, облегна се на него и се изправи. — Те няма да се спрат,

докато не уморят един от нас, само и само да си отмъстят за гибелта на Присила.

— Чичо...

— Тя е вещица, казвам ти! — старият човек размаха бастуна си.

— Мислиш, че Хана е претърсвала апартамента ти заради колекцията?

— А, най-сетне схвана каква е работата.

Уин разбираше, че чичо му се държи сприхаво поради изживяния стрес и попита внимателно:

— Ти видя ли я?

— Не. Твърде умна е, за да го допусне. Те са я видели. Дадох им описанието ѝ. Не е трудно да бъде забелязана.

Уин знаеше това.

— Казаха, че идвала сутринта. Докато съм бил в клуба.

— Извиха ли полицията?

— Не — поклатя глава чичо Джонатан и отново насочи бастуна си към Уин. — Това е проблем, който засяга само нас.

Уин замълча и помогна на чичо си да стане. Отидоха в кухнята и възрастният човек се настани до масата, а Уин напълни един чайник с вода и го постави върху газовия котлон на печката.

— Как е възможно толкова красива жена да бъде крадла?! Мислех, че е една от нас, независимо от това, че е Марш. Ами очите ѝ... Да, трябваше да се досетя.

— Ще вечеряме заедно довечера.

— Добре. Можеш да измъкнеш истината от нея.

Уин смяташе, че вече я знае. Сякаш и в този миг бе пред очите му — горда, независима, сексапилна. Жена, с която трябва да се съобразяват. Но когато бе в офиса му, съвсем нямаше вид на човек, който току-що е обърнал наопаки жилището на възрастния му чичо.

И все пак, какво знаеше той за Хана Марш? Вече бе доказала, че лъже с лекота, че следва пътя си, без да се интересува особено как точно постига целта си.

Чайникът изсвистя. Уин сипа чаша чай на чичо си, а след това наля и на себе си, макар че не бе голям любител на тази напитка.

— Първо да поговорим — каза той. — А после ще разчистя всичко.

— Недей да отлагаш вечерята с госпожица Марш заради мен.

— Няма... — Уин с тревога се взираше в преbledнялото лице на чичо си.

— Това е добре — немощно се усмихна чичо Джонатан.

Хана отпи глътка от виното, загледана как Уин залива салатата си с оцет и олио. Не бе очаквала, че ще вечерят у дома му.

— Е? — предизвикателно попита тя. — Никакви прислужници?

— Дори и мебели нямам — засмя се Уин.

Не преувеличаваше кой знае колко. Жилището бе хубаво, но се нуждаеше от ремонт. Защо Уин не го направеше? Хана знаеше твърде малко за младия мъж.

— Наскоро купих къщата — обясни той. — Тя принадлежи на семейството ми. Мислех да се заема с ремонта, но все не ми остава време.

Уин отвори капака на една тенджерка и добави щипка подправки, които измъкна от няколко ненадписани пликчета.

— Откъде знаеш какво сипваш? — попита го Хана.

— Кой казва, че знам?

— Яденето ще стане интересно.

Кухнята бе огромна и студена. Хана, очаквайки, че вечерята ще бъде в ресторант, си бе сложила лека рокля и горчиво съжаляваше, че не бе намъкнала любимия си дебел пуловер.

— Май трепериш? — попита Уин.

— Не.

Той свали пуловера си и го преметна през раменете ѝ.

— А на теб не ти ли е студено? — на свой ред запита Хана.

— Никак. Готвенето ме разгорещява.

Пуловерът бе дебел, стар, плетен от памучна прежда и носеше уханието и топлината на тялото му. Тя преметна през раменете си ръкавите му. Сякаш я галеха ръцете му. Поканата за вечеря не бе добра идея, но поне щеше да разбере какво знае и какво смята да предприеме за Марш Пойнт.

— Така по-добре ли е?

— Да — отвърна тя.

Забеляза, че Уин, макар и облечен в джинси и тънка фланелка, не усеща пронизващия студ. Не можеше да твърди със сигурност какво го

стопля повече — готвенето или желанието, което изпитва към нея.

— Какво правихте днес? — попита я любезно Уин.

— Нищо особено. Сутринта прекарах в библиотеката, а после внасях бележките си в компютъра.

Уин изсипа спагети във вряща тенджерата и енергично ги разбърка.

— Да сте се разхождала наскоро по Марлбъроу Стрийт?

— Не — отвърна Хана. — Защо питате? Да не би да съм била забелязана там?

— Просто ми кажете истината, Хана.

— Е, добре. Намерих адреса на чичо ви и минах оттам.

— Защо?

— Да го разпитам за колекцията „Харлинг“.

— Видяхте ли се?

— Не, нямаше го.

— Как разбрахте?

— Как съм разбрала?! Натиснах звънеца и никой не отговори.

Предположих, че не е у дома.

— И след това нахлухте в апартамента му?

— Не.

— А следобед? Връщайте ли се на Марлбъроу Стрийт?

— Реших да изчакам известно време — поклати глава Хана.

Уин не продума. Изсипа спагетите в цедка и ги изплакна със студена вода.

— Защо е този разпит?

— Защото не ви познавам, Хана. Не знам нищо за вас.

Внезапно той се извърна, хвана я за лактите, вдигна я и я притисна към себе си.

Очите им се срещнаха. Устните им се приближиха и се сляха в целувка. Хана се отпусна, опиянена от завладялата я страст.

Уин я хвана за раменете и рязко я отдалечи от себе си.

— Ти ли си влизала в апартамента на чичо ми? — дрезгаво попита той.

— Какво?

— Чу ме.

— Не! Разбира се, че не.

— Никога не си стъпвала там?

— Вече казах не. Какво се е случило? Чичо ти добре ли е?

— Някой е проникнал с взлом в апартамента му. Разстроен е, но иначе е добре.

— Затова значи е всичко това. Е, добре, Уин Харлинг. Казах ти истината.

— Достатъчно — кимна той. — Заповядай. Ще вечеряме в хола.

— Не мисля, че съм в състояние да вечерям след обвиненията, които...

— Защо не? Помисли за всичко онова, което съм в състояние да направя. Хайде, Хана. Моите обвинения не те притесниха толкова, колкото целувката.

— И преди съм се целувала — хладно рече тя.

— И всеки път ли така си се чувствала?

Проблемът за Хана бе в това, че Уин бе прав. Никога преди страстта не я бе завладявала с такава сила.

Но все пак беше грешка.

Беше се възползвал от нея. Бе намалил нейната устойчивост, преди да ѝ отправи абсурдното си обвинение. Бе загубила контрол над себе си.

Седнаха в хола. Липсваше каквато и да е мебелировка. Стените бяха покрити с най-грозните тапети, които Хана бе виждала.

— Ще донеса виното... — Уин изчезна.

Хана се замисли. Ставаше ясно, че двамата имат повече общи неща, отколкото бе предполагала. Уин се върна с чашите вино.

— Трябва да си вървя — каза тя.

— Знам. Но преди това трябва да обсъдим още нещо.

— Какво е то?

— Изчезналото копие от Декларацията за независимост, което струва стотици, дори хиляди долари.

ШЕСТА ГЛАВА

— Не разбирам за какво говорите — каза Хана.

Уин запали две свещи и седна на другия край на масата, загледан в играещите пламъчета.

— Предполагам, че ще го кажете.

— Това е истината!

— Кажете ми... — той отпи глътка вино. — Откъде научихте за колекцията „Харлинг“?

— Прочетох го някъде. Трябва да поразровя записките си и ще ви кажа.

— Защо не го направите?

— Не ми допада тонът ви, господин Харлинг — гневно процеди Хана. — И не съм длъжна да ви се подчинявам.

Уин остави чашата си и побутна купата със спагети към Хана, наслаждавайки се на деликатната конструкция на китките ѝ и на женствените ѝ движения.

— Обяснете ми, ако можете, защо искате да сложите ръка върху колекцията?

— Не искам да сложа „ръка върху колекцията“. Нужен ми е само достъп до нея, за да завърша изследването си.

— Нещо около Присила Марш и Котън Харлинг, предполагам?

— Точно така.

— Значи не сте наясно, че в колекцията е имало извънредно ценно копие на Декларацията за независимост.

Едва сега думите му достигнаха до съзнанието на Хана. На лицето ѝ се изписа гняв. Бе много доволен, че я целуна, преди да докоснат „деликатната“ тема.

— Ясно ми е за какво намекувате... — тя с мъка запази спокойствие, а зелените ѝ очи святкаха, сякаш бяха от разтопен метал. — Обвинявате ме, че съм се вмъкнала в жилището на чичо ви, за да изровя прочутата колекция, да отмъкна Декларацията за независимост и да забогатя на ваш гръб.

Уин сипа спагети в двете чинии.

— Чичо Джонатан не знае къде е колекцията. Никой не знае. Никой не би могъл да потвърди съществуването ѝ... — погледът му спря върху лицето ѝ. Поне да не беше така дяволски привлекателна! — ... докато продължавате да криете истината.

— Защо сте така убеден?

— Вие сте учен, бива ви да правите разследвания. Кой знае какво можете да изнамерите още следващата седмица.

— Не сте на прав път! — гласът ѝ трептеше от зле сдържано раздразнение, макар че имайки предвид поведението ѝ от предната седмица, Уин недоумяваше защо се ядосва.

— Като се представях за Харлинг — поде Хана бавно, — разруших доверието, което бихте могли да имате в мен, независимо от това, че мотивите ми бяха съвсем невинни. Става дума за един конфликт отпреди триста години, който оказва определено влияние върху вас и...

— Нищо не ми оказва влияние... — Уин опита спагетите си. Бяха добри. Ако ги опиташе, Хана щеше да се поуспокои. — Може би оказва влияние върху вас, но не и върху мен. Доскоро аз няхах представа от степента на недоброжелателство, която изпитвате към нас.

— Вие сте Харлинг...

— Но не съм от Бостън. Роден съм и съм израснал в Ню Йорк. Миналата година, когато купих къщата, се преместих тук.

Не изглеждаше, че Хана се интересува особено от личните проблеми на Уин, докато той се вълнуваше къде живееше Хана Марш. Как?

— Трябва да сте знаели за Котън и Присила — каза тя.

— Говорите за тях така, сякаш сте ги познавала — усмихна се той.

— Това е част от работата ми — да се поставям на мястото на хора, живели столетия преди нас. Трябва да знам кои са били и как са живели. Нужно ли е всъщност да се оправдавам пред вас?

— Разбира се, че не. Да, бях наясно за Котън и Присила, но не смятам, че конфликтът трябва да продължава вечно.

— Аха, вие сте великият и силният? Направих всичко възможно, за да бъда обективна. Не изпитвам лична неприязън към семейство

Харлинг. И ако вие нямате нищо против Марш, защо се присъединявате към абсурдните обвинения за Марш Пойнт?

— Не са абсурдни — безцеремонно я прекъсна Уин. — Те имат своите основания.

— Така значи?! — ако с поглед можеше да се убива, Уин би се прострял мъртъв. — И вие не сте светец, Уин Харлинг!

— Не, не съм.

Думите му се оказаха по-заплашителни, отколкото предполагаше. Дори след спагетите и изпитото вино, Уин усещаше вкуса на устните ѝ.

— Въпросът е накъде вървим?

Очите им се срещнаха. В светлината на свещите тя заприлича на баба си. Но Уин никога не би повторил грешката на Котън Харлинг.

— Доверието трябва да се заслужи.

— Не съм разбила аз апартамента на чичо ви! Не съм и подозирала, че в колекцията има такъв скъп документ! — Хана скочи от мястото си и захвърли салфетката. — Не мога да ви накарам да ми повярвате. Дори няма и да се опитвам. Лека нощ, Уин. Моля ви, предайте на чичо си, че се надявам да е добре.

И това бе всичко.

Хана затръшна вратата след себе си. Една разгневена жена.

Уин тежко въздъхна. Може би трябваше да я настигне и да ѝ се извини? Но за какво?

И кое я притесняваше повече? Съмнението, че е влизала в жилището на чичо му или разменената целувка?

Как, по дяволите, можеше да знае той какво искаше тя? Дължеше своята лоялност на чичо си, а не на някаква красива изследователка, чието отровно жило бе приготвено, за да унищожи роднините му.

Хана, даваше си сметка Уин, бе нещо различно. Чувстваше го, знаеше го. Бе интересна личност, която още не бе анализирал.

Да анализира... Уин стисна зъби.

— По дяволите! — изруга той. Бе негов ред да захвърли салфетката си и да стане. Бе загубил апетит.

На вратата се позвъни.

— Хана?! — изтича и отвори.

На прага стоеше чичо му, подпрян на бастуна си и изглеждаше по-зле и от сутринта след нападението в апартамента му.

— Проклетият крадец е успял да отмъкне нещо — без предисловие заяви възрастният мъж.

— Какво? Ти нямаше нещо кой знае колко ценно...

— Дневникът на Ан Харлинг.

— Коя, за Бога, е тази Ан Харлинг? — взря се в него с недоумение Уин.

— Твоята пра-пра-пралеля. Онази, която е създала колекцията. Умряла е през 1892.

Прекрасно.

— Чичо Джонатан...

— Да влезем вътре, Уин. Трябва да поговорим.

На следващата сутрин, едва влязла в сградата на библиотеката, Хана пожела да говори насаме с Престън Фаулър. Той я въведе в офиса си, където тя си призна, че не е от семейство Харлинг.

— Аз съм от семейство Марш — той побледня. — Хана Марш.

— Биографът?

Е, поне бе чувал за нея. Тя кимна.

— Боже! — въздъхна Фаулър, разстроен.

— Съжалявам, че ви излъгах. Беше належащо. Нямаше да ми позволите да ползвам фондовете на библиотеката, ако ви бях казала, че съм Марш... — Хана мъчително преглътна.

— Вашите семейства...

— Нашият конфликт никога не е оказал влияние върху работата ми — хладнокръвно произнесе Хана. — Много съжалявам.

— О, мила!

— Харлинг вече знае истината и аз им обясних, че вие нямате нищо общо с моята лъжа... — Хана умело се преструваше на разкаяна. А всъщност най-много ѝ се искаше да прати Уин по дяволите. Поне Престън Фаулър да не бе така пленен от богатството му и готов на всичко, само и само да получи дарение. — Това дойдох да ви кажа.

— Колко неприятно!

— Не, не е неприятно, господин Фаулър. Още днес напускам Бостън.

— Добре — кимна той. — А какво ще стане с биографията на Присила? Ще продължите ли след всичко, което се случи?

— Защо не? По-голямата част от работата е свършена.

— Но семейство Харлинг...

— Не ме е грижа нито какво искат, нито какво мислят семейство Харлинг.

След това Хана се извини още веднъж и си тръгна. Облаците се бяха разпръснали и небето синееше. Хана вдиша свежия топъл въздух и тръгна през градската градина, мина покрай хотел „Риц“ и се насочи към Марлбъроу Стрийт.

Повтори името си два пъти в домофона на Джонатан Харлинг.

— Марш. Аз съм Хана Марш.

Вратата се отвори.

— Влезте! — чичо Джонатан я покани да влезе в апартамента. — Чудех се кога ли ще се появите. Мислех, че най-после тази история с Харлинг и Марш ще потъне. Макар и да не е станало снощи, предполагам, че при вас с Уин всичко е наред?

Искриците в очите му подсказваха, че старият човек си въобразява, че между нея и Уин се е случило нещо по-сериозно. Хана се закле наум да не мисли повече за устните на Уин, за опияняващото чувство на споделената целувка. Не, нямаше да слугува на хормоните си.

И все пак всяка клетка в тялото ѝ сякаш бе устремена към Уин, изразявайки желанието ѝ за нещо повече от прегръдка. Искаше да усеща допира на кожата му, да усеща мъжественото му тяло до своето.

Искаше да я люби.

Нямаше смисъл да се отрича очевидното. Внезапното напускане на дома му предната вечер нямаше нищо общо с накърнено самолюбие след обвиненията за Декларацията за независимост. Неговите тъмни страстни очи я бяха изпълнили с еротични мисли. Ръцете му, когато ги бе протегнал, за да запали свещите, спряха дъха ѝ. Във въображението си тя ги виждаше, дори ги усещаше да галят тялото ѝ. Бе пожелала да бъдат заедно в леглото или дори направо на пода.

Не, това дяволско налудничаво въображение трябваше да се озапти.

Бе направо перверзно да желае мъж, когото едва ли може да има. Мъж, който я приемаше за крадла и виждаше в нея ужасните наследствени черти на рода Марш в същия миг, когато тя изгаряше от страст към него.

Апартаментът на Джонатан Харлинг бе малък, уютен и без видими последици от нападението. Той я покани да седне върху канапе, доста твърдо и неудобно, докато той самият се отпусна в едно кресло. Бе облечен небрежно, сакото му бе износено, с крѝпки на лактите, а панталоните му очевидно бяха съвременници на Хари Труман. Хана се почувства съвсем на мястото си, така както бе дошла, облечена в старите си джинси и огромния пуловер.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита я Джонатан Харлинг.

— Исках да ви изразя съчувствието си за вчера. Уин ми каза. Наистина ми е мъчно. Надявам се да ми повярвате, че нямам нищо общо със станалото — Хана си пое дъх и рязко продължи: — Аз съм Хана Марш.

— Знам това — избоботи чичо Джонатан и размаха ръка.

— Мразите ли ме?

— Никак. Не ви вярвам, но не ви мразя.

— Като се вземе предвид историята, свързана с нашите две семейства, това не е лишено от основание. А като прибавим и моето поведение... Днес си заминавам...

— Уин знае ли?

— От къде на къде?

— Не съм казал, че трябва да знае. Просто попитах.

— Не. От снощи не съм го виждала.

— Ще му съобщите ли?

— Не разбирам защо трябва да споделям намеренията си с племенника ви, а и не съм дошла, за да говорим за него. Аз... — тя се намръщи. — Какво гледате?

— Вас. Как се превръщате в професор многознайко, щом някой ви зададе личен въпрос.

— О, не съм професор.

— Случи ли се нещо между вас двамата? — Чичо Джонатан се облегна назад.

— Господин Харлинг...

— И Уин се вбеси снощи, като му зададох личен въпрос. Горд съм, че с племенника ми мога да разговарям на всяка тема, но щом споменах името ви, избухна. Май наистина става нещо между вас.

Само дългите години съжителство с братовчедата Текери помогна на Хана да не кресне на въззрастния човек.

— Доктор Харлинг, намирам приказките ви за необмислени. Още повече, че и вие сте учен — той махна пренебрежително с ръка. — История на правото. Бил сте преподавател в Харвард цели петдесет години.

— Е, какво? Сега моята биография ли пишете? Смятах, че предмет на изследванията ви са само покойници.

— Вижте, аз дойдох само за да ви кажа, че нямам нищо общо с вчерашния обир. Бих искала да погледна колекцията „Харлинг“ само от професионално любопитство. Не знаех нищо за копието от Декларацията за независимост. Прибирам се у дома... — Хана се изправи. — Приятно ми беше да се запозная с вас. Мога ли да ви изпратя един екземпляр от биографията на Присила Марш, щом излезе от печат?

— Ако се сетите.

— О, ще се сетя!

Хана му каза да не я изпраща до вратата и си тръгна. Чичо Джонатан я последва и запитва:

— Ще споменете ли Ан Харлинг?

— Кого?

— Чухте ме добре.

— Да, но аз не познавам... — Хана замълча, опитвайки се да си спомни. — Братът на Котън Харлинг е бил женен за дама, чието име е Ан, нали? Тя е умряла преди Присила, ако не ме лъже паметта?

— Става дума за моята пралеля — Хана смръщи вежди. Не разбираше какво се опитва да докаже чичо Джонатан. — Тя никога не се е омъжвала. Живяла е в къщата на семейство Харлинг на Люисбърг Скуеър. Интересна личност. Предполага се, че тя е събрала документите в колекцията.

— Разбирам — каза Хана, макар че нищо не разбираше.

— Вчера са откраднали дневника ѝ от апартамента ми.

— О, Господи! И вие мислите, че... Изглежда логично, че аз...

— Че вие сте го открадвали. Да.

— Но аз не съм!

— Така казвате вие.

— Казахте ли на вашия племенник?

— Снощи.

И той не бе разбил вратата ѝ на зазоряване, за да измъкне обяснение за случилото се?! Сигурно не го бе грижа чак толкова. Или пък не му допаднаше идеята да я измъкне от леглото с първите лъчи на зората. С горещата му кръв и нейното желание, кой знае какво би могло да стане.

— А аз помислих, че това е причината за внезапното ви отпътуване — Джонатан Харлинг изглеждаше смутен.

— Не, не е.

— Уин не може да ви изплаши, нали?

— Никой не може да ме изплаши.

— Тогава ще останете ли?

Хана чу как щракна ключалката на капана, заложен от Джонатан Харлинг.

— Не ми оставяте друг избор.

— Да, такава беше идеята ми — смръщи вежди Джонатан Харлинг.

Уин крачеше напред-назад пред вратата на апартамента на Хана. От изненада младата жена възкликна. Неговата реакция бе поддържана. Изгледа я от горе до долу. Хана застана нащрек. Косите ѝ бяха разрешени от пролетния вятър и блестяха на лъчите на следобедното слънце.

— Мислех, че сте на работа.

— Излязох по-рано.

— Колко ще ви струва?

— Много повече, отколкото бихте искали да знаете — засмя се той.

— Да чуем.

О, небеса, каза си Уин, като едва сдържаше чувствата си.

— По-добре е да се въздържа. Да кажем просто, че не си взимам често почивни дни. Ще възразите ли, ако вляза?

Без да отговори, Хана отключи тежката врата, която водеше към два еднакви апартамента. Стълбите бяха вдясно, така че жилището, което бе наела, бе на нивото на тротоара.

— Виж — започна тя, тръгвайки направо към кухнята, — ако си дошъл заради дневника на Ан Харлинг, вече говорих за това с чичо ти. Всичко ми каза. Не знам какво се е случило. Но не съм аз. Не съм откраднала дневника.

— Каза ли ти, че тя е събрала колекцията?

Хана кимна, напълни чайника с вода и го постави върху печката. Избърса ръцете си и се присъедини към Уин, който търсеше къде да седне в дневната. Навсякъде цареше безпорядък, столовете и масите бяха покрити с книги, папки и разпечатки. Хана свали купчина книжа от един стол и го покани да седне.

— Искаш ли чай?

— Не, благодаря.

Какъв ли живот води тази жена, питаше се Уин. Седна. Дали имаше приятели? Любовни романи?

— Наех това жилище от моя приятелка, която в същото време живее в къщата ми в Марш Пойнт... — Хана отиде до кухнята и се върна с поднос, върху който бяха наредени чаша, захарница и чайник. — Мога да остана известно време при братовчеда Текери, ако тя не си е заминала.

— Кой е той?

— Текери Марш. Доста прилича на твоя чичо Джонатан.

— Блазе ти — развеселено каза Уин.

— Текери би ми извил врата за тези приказки. Не си пада по семейство Харлинг. Но... — тя вдигна рамене. — Аз съм му задължена.

— За какво?

— Спаси ме.

Хана отвори вратата на хладилника и се обърна с гръб към Уин.

— Сигурен ли си, че не искаш чай? Мога да направя и кафе.

— Не, благодаря. Как е спасил живота ти този Текери, Хана?

— След смъртта на майка ми. Баща ми вече бе починал и реших да се срещна с него. Отидох в Марш Пойнт. И той е историк. Разбра, че са ми нужни корени, минало, към което да принадлежа... — тя се извърна и втренчи поглед в Уин. — Няма да ти позволя да му вземеш Марш Пойнт!

Той замълча. Отношенията ѝ с братовчед ѝ му напомняха неговите собствени с чичо Джонатан. Предната нощ след внезапното ѝ

изчезване и необичайното посещение на чичо му, Уин бе направил дълга разходка из улиците на Бейкън Хил, опитвайки да се успокои и да постави в ред мислите си. Но му попречи силата на желанието, което изпитваше към тази жена. Върна се у дома и поспя няколко часа. Стана рано и си направи кафе. Пред очите му непрестанно бе Хана, измъчваха го мечтания за една любовна нощ.

— И така, смяташ ли, че дневникът е бил откраднат? — Хана взе чашата чай и приседна на един стол.

— Не знам.

— Хайде сега! Имаш хиляди причини да предполагаш, че аз съм го задигнала. Досещам се, че и това е причината за посещението ти.

— Дойдох, за да поговорим. Това е всичко. Никакви обвинения. Само откровен разговор.

— И ще бъдеш логичен и разумен.

— Да — не обърна внимание той на сарказма ѝ.

— Така ли съветваш клиентите си?

— Понякога. Но понякога рационалността и логичността не са подходящи. Чувството е водещото при много от клиентите ми. Често е нужно малко да бъдат окуражени. Или скандализирани.

— Ежедневие — лекомислено отбеляза Хана, но се виждаше, че думите му оказваха определен ефект. Целувката им бе импулсивна и може би скандална. И двамата мислеха непрестанно за нея.

Хана се премести на пода с кръстосани крака. Явно не обръщаше внимание на бъркотията около себе си. Прокара пръсти през косата си и рече:

— Ако исках да проникна в апартамента на чичо ти, за да открадна дневника на Ан Харлинг, не мислиш ли, че щях да се постарая да прилича на истинска кражба, като отмъкна и други неща?

— Не е задължително. Може да си предположила, че чичо Джонатан няма да открие веднага липсата на дневника.

— Рисковано е.

— И да, и не. Ако те хванат, докато бягаш, е по-добре да намерят в ръцете ти само един одърпан стар дневник, отколкото семейното сребро, така да се каже.

— Това изказване беше само хипотетично, нали?

— Разбира се.

— Значи крадецът е имал късмет.

— Вероятно.

— А не е ли вероятно дневникът да липсва от години, а чичо ти да не е разбрал досега?

— Очевидно не познаваш чичо Джонатан, но няма значение. Как ще обясниш обира?

— Апартаментът му е на първия етаж в луксозна сграда. Някой може да е забравил входната врата отворена и така да е дал шанс на крадеца.

— Твърде висока степен на случайност.

— Животът е изграден от случайности... — тя отпи чай, гледайки го над ръба на чашата си. — Какво толкова специално има в този дневник?

— Нищо особено, доколкото знам. Ти предполагаш, че има нещо специално в него... — Уин протегна крака. — Може би си се надявала да намериш там ключа към загадката за колекцията „Харлинг“?

— Безсмислено. Семейство Харлинг трябва да са го открили преди столетия.

— Няма да споря с теб. И все пак, възможно е в дневника да е ключът, който ти...

— Крадецът.

— Както искаш. Възможно е само ти да знаеш какво ти трябва, за да решиш загадката.

— Добре скроено.

— И все пак влизането в апартамента на чичо Джонатан си струва риска, не мислиш ли?

— Все още държа на идеята, че е било случайно съвпадение.

— Само защото ти дава възможност да се измъкнеш суха...

Уин стана и се приближи до Хана, която изглеждаше искрена, беззащитна и сексапилна. Той вдигна папка с надпис: „Пуританите Харлинг от 1690 година.“

— Прекрасна тема. От колко време се занимаваш с историята Марш-Харлинг?

— Започвах изследването си върху Присила миналия септември.

— А вече от седмица си в Бостън, потопена в атмосферата на тристагодишната история, която направо можеш да почувстваш и да докоснеш. Кръстосваш същите улици, по които се е движила и Присила. Срещаш се с наследниците на Котън Харлинг.

— Не знам какво намекваш, но аз съм професионалист. Не се ангажирам емоционално.

— И ти си човек, Хана! — Уин протегна ръка и нежно погали косата ѝ. — Става дума за майката на майката на майка ти. Присила Марш е била несправедливо обесена и тук, в Бостън, ти си потопена в тази несправедливост. Би било разбираемо да се объркаш.

— И да вляза с взлом в жилището на възрастен мъж?

— И това, и други неща.

Хана се напрегна така, сякаш всеки миг щеше да избухне и да полети навън. Но, уви, нищо не можеше да направи. Бе в своя дом.

— Не можеш да избягаш от това, което става между нас — дрезгаво произнесе Уин. — Нито пък аз.

— Връщам се в Мейн.

— Трябваше да се досетя.

— Ако искаш, можеш да преровиш вещите ми, преди да тръгна...

— Ако си взела дневника, не би била толкова глупава да го оставиш на леснодостъпно място.

Вдигна с ръка брадичката ѝ в очакване да го прати по дяволите, но тя не го стори. Той си пое дълбоко дъх и въздъхна. Беше луд. И двамата бяха полудели.

— Хана — промълви той и докосна с устни нейните. Бяха меки и нежни.

— Бих желала да можех да избегна това — прошепна тя.

— Знам.

Но вече никой не можеше да върне времето назад. Двата се прегърнаха. Уин усещаше болка и желание...

Внезапно всичко свърши.

Не би могъл да каже дали той се отдръпна, или го стори тя. Разбра само, че отново бе на Пикни Стрийт.

Бе го пожелала. И той я бе пожелал.

Тогава, защо, по дяволите, не се любеха?!

Много просто. Не искаше да сгреша, но вече се бе влюбил в Хана Марш.

И в този миг, давайки си сметка за историята, довела до срещата им, прецени, че би било грешка да споделят постелята си. Та какво

знаеше той за тази жена, толкова скандална и толкова откровена? Няма значение колко много го желаше тя.

Първо трябваше да разбере какво преследва. И тогава?

Тогава, рече си той, няма какво да ме спре!

СЕДМА ГЛАВА

— Навреме се връщаш. Знаех си, че здравият разум ще победи.

— Не е здравият разум — изсмя се Хана. — А инстинктът за самосъхранение.

— Няма значение, и това върши работа.

Хана погледна Текери и мигновено си спомни за чичо Джонатан в Бостън. На пръв поглед единственото, което ги свързваше, бе възрастта, но Хана подозираше, че всъщност двамата имат много общи черти.

Текери погали котката, изтегнала се върху един стол близо до камината. В Марш Пойнт бе студено и мъгливо, но Хана се чувстваше добре. Бе у дома си.

Къщичката ѝ бе съвсем близо до океана, докато тази на Текери бе със солидна конструкция, строена през 1880 година, с високи тавани, огромни прозорци и четири камини. Съпругата му, родом от Мейн, бе починала преди десет години. Нямаха деца, но Текери успяваше да поддържа дома си. Бе абониран поне за дузина вестници, между които „Уолстрийт Джърнъл“ и „Ню Йорк Таймс“. Упорито отказваше дори да разгърне някой бостънски вестник, да не би да попадне на името Харлинг.

— Чай? — предложи той.

— Не, благодаря. Наминах само да те поздравя.

— Някакви новини?

Хана реши да не споделя, че е целунала един Харлинг, но затова пък даде подробна информация за ценното копие на Декларацията за независимост. Текери изсумтя от недоволство. Младата жена се почувства развеселена от странния начин, по който братовчед ѝ изразяваше подкрепата си.

— Какво ще правиш сега? — попита я той.

Ще изтръгна Уин Харлинг от мислите си...

— Ще започна да пиша... — Хана се мразеше за прокрадвалата се в гласа ѝ меланхолия. Животът ѝ никога нямаше да бъде

предишният след връщането ѝ от Бостън и срещата със семейство Харлинг. — Вече имам достатъчно материал, за да започна. Изпитвам неприятното чувство, че съм избягала. Дано ми мине.

— Има неща, от които не може да се избяга.

— Аз не бягам от нещо. Бягам от Харлинг.

— О, ти не си такъв човек... — Текери бе убеден, че човек, който избягва обществото на семейство Харлинг, е достоен и изпълнява дълга си.

Хана би желала това да е истина. Така или иначе, в мислите ѝ непрестанно властваше Уин и спомените за целувките, докосването, присъствието му. Не бе просто физическо привличане. Независимо от различията, Хана усещаше как се развива емоционалната им връзка.

Но оставането ѝ в Бостън бе станало невъзможно. Не можеше да позволи на семейство Харлинг да скалъпят някакво обвинение срещу нея за взлома в апартамента на Джонатан Харлинг или пък за изчезналия дневник. Не можеше да им позволи да подновят оскърбленията си за загубената собственост на Марш Пойнт.

Не можеше да си позволи да се влюби в Уин.

Тя разтърси глава. Не. Не биваше. Щеше да се потопи в работата си и да го забрави...

— Хана?

Усмехната, тя целуна братовчед си и го потупа по рамото:

— Хубаво е у дома.

Вечерта на другия ден след като Хана си бе заминала, чичо Джонатан бе разгърнал географската карта на Мейн върху бюрото на Уин. Разсеяно хапваше някой залък. Уин развеселено забеляза, че бе привършил остатъка от виното.

— Опитваш се удавиш мъката си в работа, а? — вдигна глава към племенника си чичо Джонатан.

— Трябваше да свърша някои неща... — Уин преметна палтото си през облегалката на един стол.

— Вълнуваща жена е тази Хана Марш. Ако не знаех истината, бих казал, че Котън е премахнал баба ѝ само за да не загуби ума си.

— Това е смешно — възрази Уин.

— Разбира се. Но пак ти казвам, ако Присила поне малко е приличала на Хана, то тя е била истински ужас за пуританите! — чичо Джонатан отново загледа картата и промърмори:

— В хладилника ти има още малко от тези безвкусни спагети.

— Благодаря, не съм гладен.

— Ще умираш от глад заради една жена ли?

— Късно обядвах — въздъхна Уин. — Чичо Джонатан, какво правиш тук?

— Обвинявам себе си за жалкото съществуване, което водиш?

— Да — изкриви устни Уин. Не знаеше кога да взема приказките на чичо си на сериозно.

— За Бога, от някоя разпродажба ли си купил тези столове? Семейство Харлинг никога не са купували евтиното. Пестеливи са, но никога не са били скъперници.

— Интересно е да чуеш това от човек, който не си е купувал костюм от 1970.

— Нямам нужда от костюм.

— Картата, чичо Джонатан!

— А, да! — той си сложи очилата и се втренчи в картата. Постави показалец върху някаква точка в южната част на Мейн. — Това е Марш Пойнт.

Уин се наведе.

— Значи това било.

— Можеш да стигнеш помежду селищен път 95, северно от Кенебънкпорт, а след това — по път номер едно. Има табели, по които можеш да се ориентираш.

— За мен ли говориш?

— Разбира се.

— И защо трябва да ходя до Марш Пойнт?

— Като на дете ли трябва всичко да ти се обяснява подробно, Уинтроп? Хана Марш е там.

— Знам това, но...

— Сигурно се е наместила удобничко край камината и търси в дневника на Ан Харлинг как да открие следите на колекцията и да сложи прекрасните си ръчички върху нея, пък и да пипне Декларацията за независимост.

— Мислех, че я харесваш — подметна Уин и закрачи из стаята.

— Казвал ли съм го някога? — безучастно попита чичо му. — Нито я харесвам, нито не я харесвам. Е, обективната ми преценка е, че тя е привлекателна жена, която е в състояние да размърда и такова инатливо магаре като теб, но това не значи, че я харесвам. Тя си е родена Марш. В кръвта ѝ е да се опитва да измъкне нещо от нас.

— Откъде знаеш, че иска копието от Декларацията?

— Не знам. Може би иска само теб.

Уин се намръщи.

— Важното е, че ти не можеш да я чакаш тя да направи следващата стъпка.

— Чичо, нима я чакам? — попита Уин.

След два дни Хана разбра, че ще ѝ се наложи да притича отново до Бостън и да се види със семейство Харлинг. По-специално с Джонатан Уинтроп Харлинг.

Макар че бе взела решение да не мисли за него, бе направила малко проучване, използвайки компютърния си модем, местната библиотека и страстта на чичо си да събира и пази всякакви книжа. Най-интересна ѝ се стори статията в „Уолстрийт Джърнъл“. Там Уин бе представен като финансов магьосник, много по-богат, отколкото си беше представяла. Не един човек бе останал изненадан при преместването му от Ню Йорк в Бостън. Вероятно неговата съдба бе да възстанови финансовата и социална мощ на семейство Харлинг. Престижното име не бе достатъчно за него. С купуването на къщата на Люисбърг Скуеър бе направил само началната крачка към целта си.

Не се споменаваше нито дума за несправедливата присъда, издадена от Котън Харлинг през 1693 година.

Пристрастна повече, отколкото трябва, Хана се почувства обидена от този пропуск и не пропусна да се оплаче на братовчед си.

— Така биха реагирали и преди три столетия — измърмори Текери. — Не бива да се завижда на семейство Харлинг за успеха им, нито да се радва на грешките им.

Все пак в статията не се разказваше за хора, живели през седемнадесети век. Хана бе принудена да си признае, че има разлика.

Междувременно бе научила, че бъдещата му съпруга, според слуховете, трябва да споделя мечтите му, за възстановяване

наследството на семейството. На Хана ѝ се струваше, че Уин бе човек, който добре си прави сметките.

Не бе предвидил само целувката.

Или...

— Текери — каза тя, — има нещо, за което искам да поговорим. Колекцията „Харлинг“.

— Мислех, че приключи с това — простена той и захвърли настрани вестника.

— Знаеш ли, те ни обвиняват, че сме я откраднали.

— Дори всички от семейство Марш да бяха измрели от години, семейство Харлинг пак щяха да ни обвиняват за всичко, което не им харесва.

— Става дума за твоя чичо Текери, онзи, на когото си кръстен. Скоро след като семейство Марш се премества в Мейн, той бил обвинен от семейство Харлинг, че е откраднал ценни семейни документи.

— Къде чу това?

— Прочетох го в един от тукашните вестници.

— Така ли? — братовчед ѝ отново взе вестника и се зачете в комиксите.

— Питам се дали нещата стоят точно така между враждуващите семейства.

Текери ококори очи, зелени като тези на Хана, и я изгледа.

— Какво се опитвам да ти кажа през последните седмици?

— Текери, семейство Марш ли е откраднало колекцията?

Текери дори не я погледна. Посочи ѝ един комикс във вестника. Никак не ѝ беше смешно. Намираше, че братовчед ѝ е оглупял.

С намерението да подреди мислите си на спокойствие, Хана се отправи към скалите. Започваше приливът и северният вятър бе свеж и студен, но слънцето блестеше, отразено във водата. Хана слезе до брега. Вълните се пенеха около нея. За пръв път от седмици наред се почувства на сигурно място.

Внезапно разместване на камъни зад гърба ѝ я стресна. Сигурно бе някоя проклета чайка. Облегна се на дланта си и усети как в кожата ѝ се забиват острите черупки на миди. Още не се бе успокоила от преживелиците в града на семейство Харлинг.

— Предположих, че си тръгнала на лов за акули — разнесе се зад гърба ѝ гласът на Уин Харлинг.

— Ти!

— Аз... — той леко скочи от един камък на друг, близо до нея.

— Помислих те за чайка... — Хана възстанови равновесието си и се изправи. Изглеждаше безумно привлекателен и сексапилен.

— Обикновено хората имат по-лошо мнение за мен — засмя се Уин. — Всичко наред ли е?

— Да.

Той нежно взе ръката ѝ в своята и огледа драскотините по дланта ѝ.

— Ще потопя ръката си в океана — каза Хана, останала без дъх от докосването. — Ледената солена вода е най-доброто лекарство за всичко.

— За всичко?

— Уин, трябва да поговорим... — очите ѝ сякаш горяха.

Но разговорът щеше да почака. Уин я взе в ръце и мило се усмихна. Вятърът ги обгръщаше в пелена от студена мъгла, но тя усещаше единствено топлината на тялото му.

— Мислех, че като си тръгнеш, ще те забравя. Но не можах. Само ти бе в главата ми. И това.

Тя наклони глава. Леко докосна устните му и постепенно замряха в страстна целувка. Той плъзна ръце под блузата ѝ.

— Добре дошъл в Мейн — усмихна се Хана, а косите ѝ се разпиляха по лицето му.

Едва ли къщичката на Хана бе онова, което Уин бе очаквал да види. Малката дневна имаше изглед към океана. Огънят в камината гаснеше, когато двама влязоха. Хана свали обувките и чорапите си и ги сложи пред камината, докато разбъркваше тлеещите въглини. Хвърли няколко съчки, а Уин разглеждаше двете малки спални и банята. Цялото жилищно пространство на Хана би се побрало във фойето на къщата му. Бе същото като да наложиш картата на Нова Англия върху картата на Тексас.

В контраст на оскъдната мебелировка и безличното мотелски тип обзавеждане на стаите на Люисбърг Скуеър, всеки сантиметър от

къщичката на Хана бе затрупан с вещи. Стенни календари, поставки за чайници, стари възглавници, зарязани от дълго време плетива, чаени чаши — и всичко това, разхвърляно между планините от книги, папки, тефтери...

Единственото далечно напомняне за ред бе присъствието на Хана, която изглеждаше попаднала точно на мястото си.

Откри своя поомачкана снимка, изрязана от вестник. Бе статията, която „Уолстрийт Джърнъл“ бе публикувал за него. И до този миг не бе съгласен с изявленията на журналиста относно мотивите му за работата. Нима не можеше, питаше се Уин, да си искрено отдаден на работата си и да печелиш?

Огънят лумна и Хана се отдръпна назад. Чувстваше се доволна. Или успокоена?

— Хубаво местенце — каза Уин. — От колко време си тук?

— Почти пет години.

— А преди това?

— А, живеех тук-там. Много пътувах.

Намираше отговорите ѝ за твърде уклончиви, сякаш искаше да скрие от него част от себе си. Толкова по-добре. Той самият вече бе направил кратко проучване на биографията ѝ, накратко описана по повод публикацията на изследването ѝ върху живота на Марта Уошингтън. Хана, единственото дете на военен офицер и съпругата му, неуспяла художничка, бе водила странстващия живот на военните до смъртта на баща си, загинал по време на катастрофа с хеликоптер, когато е била четиринадесетгодишна. След това тя и майка ѝ бяха скитали от едно училище по изкуствата в друго, докато най-накрая Хана не постъпила в колеж. Майка ѝ се установила близо до Аризона и печелела насъщния си като рисувала и преподавала рисуване на живеещите в околността. Когато починала преди пет години, Хана останала сама, докато най-накрая намерила братовчеда Текери в Марш Пойнт, и... И усещането за принадлежност, което Уин чудесно разбираше. Това бе всичко за Хана Марш.

— Как е чичо ти? — попита го тя.

— Добре, благодаря.

— Съобщи ли изобщо за нападението в полицията?

На Уин му се стори, че долавя подозрителни нотки в гласа и.

— Не. Защо?

— Просто питам.

— Ти си имаш своята теория, нали?

— Не.

Хана разбута струпаните вещи и му направи място да седне върху канапето и изчезна в кухнята, без да каже нито дума повече. Съчките припукваха и се чуваше далечния плясък на вълните. Еротични усещания... Или на него му се искаше да е така.

Хана, Хана...

Тя се появи след минута, носейки чаши, маслени бисквити и солети. Постави ги на един стар сандък, който използваше вместо масичка за чай, върху цяла купчина папки и бележници.

— Веднага идвам — изрече и отново изчезна. Като се върна донесе чайника и захарницата, които закрепил до чашите.

Наля чая и Уин моментално забеляза, че е пурпурночервен на цвят.

— Чаят е боровинков — усмихна се Хана. — Много успокоява.

— Нима приличам на човек, който се нуждае от успокоение?

Руменина покри страните ѝ. За да види смущението ѝ, си струваше дори да пие пурпурен чай.

— С мляко и захар е страхотен — побърза да добави Хана. — Сякаш пиеш вино с мед.

Това, разбира се, бе доста преувеличено, но в края на краищата можеше да изпие това нещо, без да се задави.

— Харесва ли ти? — попита го Хана и приседна на един стол.

— Има необичаен вкус.

— Напоследък пия повече билки.

— Безсъние ли те мъчи?

— Ласкаеш се, Уин Харлинг! — зелените ѝ очи искряха, вперени в неговите.

— Не съм аз причината за лошия ти сън, нали?

— Не.

— Станаха две лъжи — изсмя се той. — Това прави половин истина. Защо не опиташ с трета?

Хана се намръщи и отпи от чая.

— Кажете, че не се радваш да ме видиш — подразни я Уин.

— Това въпрос ли е?

— Да. Радваш ли се да ме видиш?

— Каквото и да кажа, не е ли все едно, щом казваш, че лъжа... — крайчеца на устните ѝ се изкриви в хитра усмивка.

— Ще стане цяла кошница с лъжи. Не знам. Сигурен съм, че ще измисля нещо.

— Тогава отговорът ми е да. Радвам се да те видя! — тя остави чашата си и го изгледа предизвикателно. — Твой ред е да решиш дали лъжа, или не.

Уин преглътна остатъка от чая си и се наведе към Хана така, че коленете им се опряха. Прокара леко палец по долната ѝ устна. Бе влажна и топла. Очите ѝ диво искряха.

— Мисля, че част от теб послъгва, а другата казва истината.

По гласа ѝ личеше колко се е задъхала. Свали пуловера си, под него носеше огромна памучна фланелка с дълги ръкави. Платът не бе особено тънък, но под него Уин успя да забележи очертанията на гърдите ѝ, чиито зърна се бяха втвърдили, дали от студ, или от желание, не би могъл да определи.

— Мисля, че е време едната част да изслуша другата... — вече и неговият глас потреперваше.

— Мозъкът ми трябва да слуша тялото или обратното?

— Решавай ти, Хана. И Побързай, защото пурпурният ти чай въобще не ми подейства успокоително.

Той докосна зърната на гърдите ѝ, изтръпнал от желание, с което се сблъскваше за първи път през живота си. Съзнаваше, че трябва да спре. Продължеше ли, Уин бе убеден, че ще бъде загубен. Никога не би могъл да изтръгне Хана от сърцето си.

Дишането ѝ се учести. Виждаше как лудо пулсира вената на врата ѝ. Но тя не се приближи.

— Решението е твое, Хана. Така трябва да бъде.

— Защо?

— Аз не съм тук по твоя покана. Дойдох сам. Натрапих се в живота ти. Ти трябва да решиш дали да остана.

— Колко време имам?

— Сега, Хана! — опита се Уин да се усмихне, съзнавайки, колко настоятелно звучи гласът му. — Решавай сега.

ОСМА ГЛАВА

Хана рязко се изправи и събори чашата. Преплете пръсти в косата си. Желаше го с всеки милиметър от тялото си. Искаше да я повали и да се любят до забрава. Вместо това каза:

— Трябва да се срещнеш с Текери.

Уин остана седнал върху канапето. Очите му бяха притворени и той я изучаваше внимателно. Устните му бяха свити и образуваха тънка права линия върху лицето му. Мускулите му бяха болезнено напрегнати. Бе готов да действа.

И Хана много добре си даваше сметка за какво действие става дума.

Чудеше се кога ли ще престане да я изучава. Гледаше как чаят попива в килима и се питаше дали ще остане завинаги оцветен в пурпурно като спомен от срещата ѝ с един истински Харлинг. Предупреждение за рисковете, които бе склонна да предприема. Символ на съжалението за онова, което би могло да се случи.

Май доста бе стреснала семейство Харлинг. Накрая Уин плесна с ръка каляното си, изправи се с въздишка и каза:

— Добре, да вървим.

— Добре ли си?

— Не, по дяволите! За малко не те отнесох в спалнята с желанието да те любя до зори, но...

— Не това имах предвид... — Хана усещаше как горещина се разлива по тялото ѝ. — Сигурен ли си, че искаш да се срещнете с братовчеда Текери? Той не си пада особено по семейство Харлинг.

— Срещал ли е поне веднъж някого?

— Преди години, но не знам точно.

Уин кимна замислено, а Хана взе якето си и го навлече, доволна, че е скрила тялото си. Все още не можеше да се отърве от физическото привличане, което изпитваше към този мъж. Само погледът му предизвикваше тръпки на желание у нея. Но бе длъжна да запази

самообладание. Не можеше да си позволи да жадува за Уин, докато не си свършеше работата.

— Хайде да вървим — подкани я Уин. — Да видим дали ще бъда прогонен с пушка.

— Той няма пушка. Но ще си държа очите отворени за ръжена.

— Очарователно семейство сте вие, Марш.

Тръгнаха по тясна уличка, която водеше до мръсния и кален път, свързващ жилището на Хана с шосето. Вееше вятър, който носеше уханието на зима. Няколкото разцъфнали лалета на Текери се поклащаха на вятъра и навярно съжаляваха, че не могат отново да се приберат в луковиците си. Но крачейки до Хана, Уин не забелязваше студа.

Камионът на Текери бе пред къщата, но собственикът му не се виждаше никъде. Не отговори на позвъняването, затова Хана извика:

— Текери, аз съм. Хана!

Никакъв отговор.

— Сигурно е излязъл на разходка — предположи тя. — Или някой от приятелите му го е взел до града, за да изиграят партия шах, макар че той винаги ми се обажда, когато излиза.

— Може би спи.

— Шегуваш ли се? — но все пак тя бутна вратата, надникна и отново извика:

— Текери!

— Да погледаме наоколо — предложи Уин — или да се върнем по-късно. Какво си ми казала за престоя си в Бостън?

— Всичко... — желанието отново я бе завладяло и гласът ѝ бе дрезгав. — Само теб не те споменах, разбира се.

— Разбира се — усмихна се той.

— Щеше да се притесни.

— Разбирам.

— А твоят чичо...

— Той не се бърка в личния ми живот.

— Той наистина ли мисли, че аз съм влязла с взлом в апартамента му и съм откраднала дневника на Ан Харлинг? — Хана не дочака отговора, а тръгна бързешком и зави зад къщата. — Както знаеш, разполагаме единствено с неговото обяснение за случилото се.

— В смисъл?

— В смисъл, че е възможно той да е скалъпил цялата работа.

— Смяташ, че сам е обърнал с главата надолу апартамента си — усъмни се Уин.

Хана съзнаваше, че почвата под краката и е хлъзгава. Представяше си как би реагирала самата тя, ако Уин и отправеше подобно обвинение по отношение на Текери.

— Не казвам, че го е направил, казвам само, че е възможно.

— Какъв би бил мотивът му?

— Нищо нечестно, разбира се. Текери би ме обесил на първия клон за думите ми, но е така, харесва ми чичо ти. Не мога да повярвам, че се е забъркал в нещо непочтено.

— Като?

— Като да върне Марш Пойнт в ръцете на семейство Харлинг.

Хана продължи да крачи напред-назад, но Уин се спря. Зад един храст се подаде главата на Текери. Бе въоръжен с бинокъл. Размаха ръка. Хана забеляза гримасата на недоволство върху лицето му.

— Текери, довела съм един човек, с когото бих желала да се запознаеш.

— Не! — каза Уин зад гърба ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита го Хана.

— Искам да кажа, че ми е неприятно да стоя и да чакам дали ще бъде одобрен от Текери. Няма да му позволя той да решава вместо нас, вместо мен и теб, Хана.

Той сведе глава и тръгна към нейната къщичка. Хана тежко въздъхна, изпаднала в недоумение как да постъпи.

Текери бавно се отправи към братовчедка си. Той никога не вървеше бързо. Дали не бе довела Уин тук, за да се отърве от решението, което трябваше да вземе за развитието на отношенията им. А ако Текери не хареса Уин? А ако го хареса?

Тя въздъхна отново. Уин беше прав. Реакцията на Текери нямаше значение.

— Проклетник! — измърмори под нос Хана.

Но не тръгна след него. Изчака възрастния човек, комуто дължеше много, дори и живота си.

— Сърдиш се.

— Не се сърдя.

Текери я изгледа, но не каза нищо. Подаде ѝ бинокъла си:

— Виж...

Хана не се интересуваше особено от наблюденията му над птиците и само се престори, че гледа през бинокъла.

— Видях.

Той изсумтя недоволно и й рече укоризнено:

— Не си я видяла. Там просто няма нищо.

— Евтини номера — нацупи устни Хана.

— Няма значение — изгледа я той продължително. — За ягуара с номера от Масачузетс, паркиран пред вас, ли искаш да ми съобщиш? Или за мъжа с типичната, физиономия на Харлинг, когото видях с теб.

Какво ли знаеше Текери? Беше смутена.

— Това е Уин Харлинг — каза му.

— Младият Джонатан Уинтроп.

Тя кимна.

— За какво е дошъл?

— Не знам точно.

— Те си искат Марш Пойнт, нали? Той и чичо му.

Хана се поколеба.

— Възможно е. Нямам доказателства, разбира се, но версията на чичо му за взлома в апартамента и откраднатия дневник, ми изглежда доста съмнителна и неправдоподобна.

— И на мен. Смяташ ли, че и Уин има пръст в това?

— Трудно е да се каже. Той е точно толкова верен на чичо си, колкото съм и аз на теб.

— Какво общо има тук лоялността? — намръщи се Текери. — Постъпвай така, както намериш за добре.

— А ако намеря за добре да се влюбя в Джонатан Уинтроп Харлинг?

— Хана?

Тя го погледна. Носът му бе почервенял от студа, едно копче липсваше от самото му. Беше й като дядо, като баща, като чичо. Но най-важното бе, че са приятели.

— Няма да направя нищо, което да те накара да ме намразиш — каза Хана.

— Какво, по дяволите, би могло да те накара да те мразя.

Тя замълча, вперила очи в къщата си. Внезапно Текери Марш избухна в сърдечен смях и тръгна отново към храстите, зад които се бе

крил.

— Какво е толкова смешно?

— Ти и този момък Уин. Господи, нима това ще сложи край на тривековната вражда?

— Пукната пара не давам. Става дума за собствения ми живот, все пак.

Текери рязко млъкна. Никога не бе виждала израза на лицето му толкова непреклонен.

— Така е — рече той. — Това е твоят живот — след това влезе в къщата.

Когато Хана се прибра, Уин се бе изправил до прозореца и гледаше към океана. Едва сдържа порива на страст, който се надигна у нея при вида на високото му стройно тяло.

— Искаш ли да си тръгна? — попита я, без да се обръща.

— Не. Не искам.

— Кой решава?

— Аз.

— Добре — кимна той.

— Много дължа на братовчед ми Текери и никога няма да го нараня или да го разочаровам, но не ме интересуват неща, които... — тя замълча, опитвайки се да намери подходящи думи, да бъде откровена. — Не ме интересува отношението му към теб, нито пък той би се намесил.

Уин мълчеше.

— Разбираш ли ме?

— Да — отвърна той.

— А вярваш ли ми?

Той се усмихна и очите му заблестяха.

— Този път.

— Уин Харлинг...

— Стария хитрец ли ще обсъждаме сега?

— Той използва същото определение, като говореше за чичо ти — избухна в смях Хана. — Мислех си, че ние... — червенина пропълзя по лицето ѝ. — Няма значение. Твой ред е да ме подлагаш на мъчение.

— Хана, Хана — прошепна той с тих, изпълнен със сексуално желание, глас, — още нищо не си видяла.

Текери Марш бе толкова гневен, колкото бе предположил Уин. Те се присъединиха към възрастния човек на парче лимонов пай, който сигурно бе престоял поне седмица, а кафето горчеше като отрова. По-късно Уин разбра, че Текери бе претоплил недопитото си сутрешно кафе. Непридирчиво семейство. Хана, забеляза той, изяде и изпи всичко до последната глътка.

— И така — поде Текери, — как е онзи стар козел, чичо ви?

— Много добре, благодаря.

Уин завъртя очи към Хана, но тя избегна погледа му. Бе седнала с кръстосани крака пред камината. Вечерните температури в Южен Мейн бяха ниски, дори бе паднал скреж.

— Запознахме се преди войната. И тогава беше стар непрокопсаник. Отнякъде дочул, че семейство Марш се осмеляват да пристъпят в Бостън. Пипна ме и ме заплаши, че един ден семейство Харлинг ще си вземат Марш Пойнт. Разбира се, наричаше го Харлинг Пойнт... — Текери втренчи зелените си искрящи очи в Уин, който не помръдна. — Загова ли сте тук?

Уин подбра грижливо думите си.

— Не се интересувам от делата между семейство Харлинг и Марш.

— Няма никакви дела — избоботи Текери.

— Тогава защо се притеснявате?

— Кой казва, че се притеснявам?

Исклучително дразнец. Хана се усмихваше и очевидно се забавляваше. Протегна крака. За кой ли път Уин пожела да не бе така дяволски благороден, а да я бе любил, преди да дойдат да си говорят празни приказки с братовчед ѝ.

Преди да тръгнат, тя бе взела душ, за да охлади страстта си, предположи Уин, и си бе вързала косата на опашка, която се спускаше по врата ѝ. Още не можеше да си обясни откъде бе намерил сили да се спре, вместо да я понесе към спалнята. И в този миг се чувстваше запленил от нея.

С дръпнатата назад коса лицето ѝ бе открито и очите ѝ изглеждаха още по-големи и по-светли. Бе си обула дънки, които очертаваха плавните извивки на тялото и бедрата ѝ. Представи си

своите крака, преплетени с нейните. Блузата ѝ оставяше повече работа на въображението. Бе една огромна памучна фланела, която трябва да бе изнамерила на разпродажба във Вермонт. Бе щампована и отпред, и отзад. Бе споделила, че колекционира фланелки и му бе показала една с Бийтълс, отпреди 1967. Това бе другата страна на Хана Марш, изследователката, като онази Харлинг от Синсинати. Трудна жена.

— Уин дойде, за да се увери, че не съм си тръгнала с дневника на Ан Харлинг, за който чичо му твърди, че съм го откъснала.

— Той искаше само да научи истината. Както и аз — миролюбиво обясни Уин.

— Обзалагам се, че Ан Харлинг е имала дневник толкова, колкото и аз.

— Не бих се учудила — вметна Хана. — Издигнатите в обществото дами от онова време често са водели дневници...

— Тя не.

Хана не се предаваше, а Уин седеше там и се чудеше какъв е смисълът на спора между двамата за навиците на дамите, живели през деветнадесети век. Двамата бяха доста разгорещени, но очевидно доволни, което бе непонятно за Уин, който нямаше никакво понятие.

— Но да се върнем на чичо Джонатан — каза Хана и Уин отново наостри уши. — Той казва, че Ан Харлинг е събрала семейните документи в колекцията, в която било включено и едно извънредно ценно копие на Декларацията за независимост.

Уин не би могъл да остави това изявление без отговор.

— Може би по време на проучването си е открила нещо, което е показвало, че в дневника се крие ключът на загадката, нещо, което ние не сме разбрали през изминалите години. Може би — продължи той, като се престори, че не чува недоволното сумтене на Текери, — не си търсила точно дневника, но си го откраднала, защото си преценила, че е единствената вещ със стойност в апартамента на чичо ми.

Хана закова хладен поглед върху лицето му, който произведе първичен ефект върху сетивата му. Би могъл да я отведе обратно в къщата ѝ и да я люби. Не. Не „би могъл“. Щеше да го направи.

— Предполагам, че могат да се изградят куп теории, които да се свързват с фактите. Но както вече отбелязах, ще напиша биографията на Присила Марш, без да ползвам колекцията „Харлинг“.

Тя се изправи и Уин, загледан в краката ѝ, си мислеше как ли биха изглеждали в спалнята. Реши да не отлага.

— Благодаря за пая, Текери.

— Той тръгва ли си довечера? — попита възрастният мъж племенницата си, игнорирайки думите на Уин.

— Не — отвърна Уин.

— Ще останете в къщата на Хана?

Хана кимна в отговор вместо госта си.

— Този момък те обвинява, че си крадла, а ти възнамеряваш да го подслониш у дома си?

— Сключихме примирие — каза Хана. — Върнах му всяка стотинка, която бях... присвоила.

А Уин вече бе изгорил чека ѝ. В камината му в Бостън.

— Ще държа пушката заредена — предупреди Текери. — Ако ти потрябвам, само викни.

Хана му благодари.

— Ти май каза, че нямал пушка — пошушна Уин в ухото ѝ на път за къщата.

— Пълен е с изненади, нали?

Бе тъмно като в рог, вятърът препускаше с петдесетина километра в час и бе студено. Уин чуваше пронизително скърцане под обувките си, докато вървеше, а Хана сякаш не стъпваше по земята.

— Предлагам — Уин пхна ръка под лакътя ѝ, — да отложиш писъците тази нощ, освен ако не искаш да ме видиш разкъсан на парчета.

— А какво според теб би ме накарало да пиция посред нощ?

— Сума неща.

Той плъзна ръка под пуловера ѝ, докосвайки горещата нежна кожа.

— Ръката ти е студена! — Хана не се отдръпна. — Не съм аз човекът, по когото ще стреля Текери.

— Рискът е изцяло за моя сметка, нали така?

— Боя се, че не е точно така.

— Ти какво рискуваш?

Хана спря и го погледна сериозно с големите си очи.

— Да се влюбя в един Харлинг.

— Това по-голям риск ли е от този да бъдеш застрелян?

— Би могъл и да е.

— Хана...

— Но аз го поемам! — и тя побягна напред в нощта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тъмнината вече бе покрила къщата, а Хана се чувстваше сама в присъствието на Уин Харлинг и... учудващо доволна от създалата се ситуация.

Той се бе излегнал на пода пред камината, загледан в играта на пламъците. Тя бе седнала в любимия си люлеещ се стол и полагаше отчаяни усилия да не мисли колко дяволски привлекателен бе той, като бърникаше из купчина стари цигарени кутии, пълни с какви ли не бележки и листчета.

— Какво правиш? — попита Уин.

— Търся една рецепта. От миналото лято ми е останал половин килограм боровинки и реших да приготвя кифлички. Текери ми даде рецептата, наследство от майка му. Прекрасни са.

— И чичо Джонатан прави кифли с боровинки. Твърди, че само ако са направени с горски боровинки си струва труда, култивираните просто нямали вкус.

— И Текери казва същото — намръщи се Хана. — Да не би тези двамата да са близнаци?

— Да не си посмяла дори да си го помислиш.

— Скандално, нали? Сигурно са предизвикали примирие, за да ни съберат.

— Хана — хладно изрече Уин, — никакви намеци тази вечер.

През тялото ѝ премина топла вълна при думите му. Не ѝ се искаше да се замисля нито за бъдещето, нито за последиците от предстоящата нощ. Загледа се в огъня. Уин стана и прибави нов наръч дърва.

— А, ето я! — Хана измъкна пожълтяло картонче, върху което майката на Текери бе написала своята рецепта за кифли с боровинки.

Хана тръгна към кухнята, следвана от Уин.

— Не е нужно да ми помагаш — каза тя.

— Добре... — той се облегна на плота до мивката. — Ще гледам.

— Така ми пречиш! — Хана бе загледана в мускулите, които очертаваха бедрата му.

Уин седна до малката кухненска маса пред двойния прозорец, който гледаше към задната веранда. Върху масата имаше само една мелничка за пипер, липсваха салфетки, покривка и прибори. Хана се сети за столовете в кухнята на Уин, изработени от метал, и грозните тапети по стените. Усмихна се, доволна от своето собствено представяне. Без значение бе фактът, че би могъл да превърне в истинско бижу къщата си на Люисбърг Скуеър или че можеше да купи Марш Пойнт, без да ипотекира имуществото си.

Той не иска да я купи, каза си тя. Искане да докаже, че Марш Пойнт принадлежи на семейство Харлинг.

Точно сега обаче не възнамеряваше да води битка по този въпрос.

— През цялото време ли ще седиш там и ще ме гледаш?

— Защо не? — Уин очевидно се забавляваше.

Защо не, наистина? Тя отвори хладилника и пхна глава. Откри бутилка бира зад купчина повехнали листа, които бе намислила да използва за супа, но по всичко личеше, че щяха да завършат в боклука.

Подаде бирата на Уин.

— Последната е.

— Ти не искаш ли?

— Не си падам по бирата. Бях купила шест бутилки за едни приятели отдавна... Някъде около Нова година.

— Последното ти събиране?

— Ами... Не. Имах гости преди един-два месеца.

— Преди един-два месеца — повтори Уин.

— Позволявам си повече забавления през лятото, но бях доста заета и не биваше да се разсейвам. Само веднъж с приятели ходихме на вечеря... — Хана извади от камерата на хладилника плика с боровинките. — Освен това всеки ден се виждам с Текери.

— Харесва ли ти да живееш в Мейн?

— Да.

— Братовчед ти няма ли деца?

— Искаш да разбереш дали съм негова наследница ли? Да, така е. Възнамерява да ми остави Марш Пойнт. След това можете да предявите претенциите си. Оставете Текери на мира.

Уин не отговори, облегна се назад и протегна дългите си крака. Заемаше повече място и от сетера на Текери. Явно този мъж не бе за нейния дом.

— Значи ти си защитник на братовчед си?

— Не защитавам никого. Просто предупреждавам. Няма да позволя Текери да загуби Марш Пойнт.

— Особено ако го вземат семейство Харлинг.

— Точно така.

Хана се зае с приготвянето на кифлите. Извади захарта, брашното, солта и маята. През цялото време усещаше напрегнатия поглед на Уин върху себе си.

— Може да има непречистени листа — подаде му тя чинията с боровинки.

Той съвестно се зае с работата, разстла плодовете върху една салфетка и отстрани методично всички листенца.

— Обикновено просто изсипвам всичко в тестото... — Хана бе очарована от старанието му.

— Ще имам предвид — каза той — да те наглеждам как готвиш, особено ако и аз ще ям.

Освен кифлите, в менюто за вечерята бяха включени бъркани яйца с лук, салатата от моркови и стафида, измислена от Хана специално за случая, тъй като се опасяваше, че морковите са нещо твърде обикновено. Непрестанно си търсеше работа, боейки се да приседне до Уин. Не опита от нищо, дори и от кифлите. Сетивата ѝ бяха изцяло насочени към сексапилния красавец.

— Приличат ли кифлите на чичовите ти? — попита тя.

— Доста. Може би рецептата е една и съща.

Но Уин не бе твърде склонен да обсъжда качествата на боровинковите кифли. Нито Хана. Четеше това в очите му, усещаше го по напрегнатите мускули на ръцете му. Беше загрижен за нея, както и тя за него.

След като се нахраниха, двамата се преместиха в дневната и за първи път през живота си Хана съжали, че няма телевизор. Би могла да пусне новините. А тишината на самотната къщичка бе нарушавана единствено от пращането на огъня и плясъка на вълните. Сякаш бяха сами в целия свят.

Само че той не бе дошъл на посещение. Бе дошъл да проучи дали в желанието си да надникне в колекцията не бе претърсила апартамента на чичо му и не бе откраднала прословутия дневник и извънредно ценното копие от Декларацията за независимост.

Бе дошъл да разбере дали тя е крадецът.

— В сушилнята има чаршафи — внезапно каза тя.

Уин я изгледа. Очакваше да приседне до него, но вместо това тя се бе изолирала в люлеещия се стол. Пламъците горяха, но пръстите ѝ бяха леденостудени.

— За леглото в стаята за гости — допълни Хана.

— Аха. Разбирам.

Можеше да се обзаложи, че е така.

— Виж — Хана се опитваше да обясни поведението си, — няма смисъл... Чичо ти... Текери... Цялата тази работа около колекцията и Декларацията за независимост... — тя вдигна рамене. — Разбираш, нали?

— Да — отвърна той.

Гласът му бе тих и нежен, изпълнен с разбиране. Не се долавяше враждебност, от която се бе страхувала.

— Ще проверя дали всичко е наред в гостната. Чувствам се уморена. Беше дълъг ден. Искаш ли аз да ти застеля леглото?

— Не — спокойно каза Уин.

Изобщо не се интересуваше от нея. А тя си бе въобразила, че само защото го желаше, той би трябвало да ѝ отвърне със същото. И все пак бе точно така. Само че неговото желание отстъпваше по сила на нейното.

Не ме интересува, помисли си тя. Уморена съм повече, отколкото предполагам.

Излизайки от стаята, забеляза, че Уин хвърли дебела цепеница в пламъците.

— Внимавай да не се изгориш! — извика през рамо.

— Твърде късно е — промърмори Уин.

Хана се мушна в стаята за гости. Бе леденостудена. Завесите се поклацаха от вятъра и по стените играеха сенки. Тя бързо затвори прозореца. Кога ли го бе отворила? Предния ден? През нощта бе валяло като из ведро.

Прокара ръка по двойното легло.

Влага.

Не, вода.

Тя отиде на пръсти до банята, взе няколко хавлиени кърпи и се върна обратно в гостната. Постла ги върху дюшека и се опита да попие влагата. След това донесе чаршафите и застла леглото с надеждата, че Уин няма да усети, че дюшеците са мокри.

Не би трябвало да мисли. Алтернативата, знаеше, бе твърде предизвикателна. Твърде много отговаряше на собствените ѝ желания. Хана навлече нощницата си и се мушна в леглото си с един том за пуританите. Беше сухо и топло. Прочете две-три страници, после се пресегна и взе от нощното шкафче книга с мистерии.

След около четиридесет минути се унесе в дрямка, смущавана от кошмари и странни видения. Пробуди се от шума на приближаващи стъпки. Спомни си, че не е сама в къщата.

— Лека нощ, Хана — прошепна меко той.

— Лека нощ. Ако ти потрябва нещо, викни ми.

След пет минути се чу викът му:

— Хана!

Той се върна до вратата на спалнята ѝ и отвори вратата.

О, Господи, промърмори тя. Прати някой мъж да легне в студено и мокро легло и ще си платиш.

Джонатан Уинтроп Харлинг стоеше на вратата по къси гащета. Вниманието на Хана бе привлечено от онова, което шортите не криеха. Дълги мускулести крака. Плосък корем.

Уин сякаш не съзнаваше, че е почти гол.

— Случило ли се е нещо? — невинно попита тя.

— Дюшекът е мокър!

— Така ли?

— Студен и мокър.

— Не приличаш на човек, който обръща внимание на подобни неща. Твърде любезен си.

— Никога не съм твърде любезен — изгледа я той.

— Е, добре, оставила съм прозореца отворен предната нощ, когато валя. Сигурно затова е мокро леглото ти. Но аз не забелязах, когато го застилах.

— Лъжкиня.

— Не можеш ли да се справиш със ситуацията?

— О, да, мога. Мога добре да се възползвам.

Сърцето на Хана лудо заби. Тя посочи с ръка вратата на гостната:

— Винаги може да се запали огъня. Имам спален чувал, който мога да ти дам. С него можеш да спиш, дори и ако е двадесет градуса под нулата.

— Добрата домакиня би ми предоставила собственото си легло.

— Но аз вече съм си легнала! — устата ѝ бе пресъхнала.

Уин прекрачи прага и приближи.

Хана му каза да остане и призна, че желае да прекара нощта с него. Е, все още би могла да го накара да си тръгне. Не бе късно. И той щеше да го направи. Вече бе доказал, че разбира, когато му се казва не.

Но тя не искаше той да си отиде. Бе направила своя избор.

Вероятно изражението на лицето ѝ се бе променило и той, окуражен, направи още няколко крачки. Хана не го спря. Уин застана до леглото.

— Бархетна нощница — отбеляза.

— Тук в Мейн се носи целогодишно.

— Колко практично.

— Бях купила пижама на Текери от същия плат за рождения му ден миналата година. А тази я имам от... О, трябва да има четири години. Има няколко дупки... — Хана вдигна ръка. — Една сутрин се изгорих на огъня и...

— Хана...

— Не мисли, че съм скъперница или нещо подобно. Знаеш ли, целият ми живот е преминал в града. А и тук сме на няколко часа път от Бостън. Това, че спя с бархетна нощница, не означава, че съм старомодна.

— Хана...

— Понякога се разкъсвам между града и селото.

— Хана...

— Истината е, че Марш Пойнт е единственият дом, който някога съм имала. Майка ми направи каквото можа след смъртта на баща ми, но тя се бореше със своите демони. Както всеки от нас.

Накрая Уин праметна завивката и се мушна в леглото.

— След ужасното преживяване върху онзи леден блок, който ти наричаш легло за гости, и след като те слушам тук вече десет минути, целият замръзнах.

— Не си студен... — тя докосна с палец прасеца на крака му.

— Не пипаш, където трябва.

— О!

Прозорецът в спалнята на Хана зееше отворен.

— Май трябва и аз да си облека бархетна пижама — каза Уин, потрепервайки от нахлуващия леден вятър.

— Имаш ли?

— Е, аз предпочитам други методи за загряване — въздъхна той.

— Имаш предвид електрическо одеяло, нали? Аз им нямам вяра. Не знам дали наистина предизвикват ракови заболявания, но със сигурност изразходват много електроенергия и съвсем не са романтични.

— Хана...

— Други методи ли имаш предвид?

— Да.

Тя замълча. Уин бе дяволски изкусителен. Мъж, който не би спрял пред нищо, за да получи онова, което е пожелал. А тя? Бе ли включена в списъка на желанията му за тази нощ?

Но нещата бяха много по-сложни, отколкото изглеждаха. А никак не ѝ се мислеше.

Тя се притисна към него и той докосна устните ѝ с показалец.

— Какво искате, Хана Марш?

Без да продума, тя съблече нощницата си. Нощният въздух охлади кожата ѝ. Тя срещна погледа на черните му очи, без да помръдне.

— Бленувах този миг — искрено призна тя.

— И аз.

Устните му покриха нейните, дланите му се плъзгаха по гърдите ѝ, в началото плахо, като натискът постепенно се усили. Тя рязко си пое дъх при допира на палеца до зърното на едната ѝ гърд. Болката на желанието бе почти непоносима. Но той не спираше, не пускаше нито ръцете ѝ, нито освобождаваше устните ѝ. А и тя самата не искаше.

Все пак това бе игра за двама.

Тя се отдаваше на страстта все повече и повече, без да изпитва смущение и без да се замисля.

— Никога не съм пожелавал друга жена така, както желая теб — прошепна той. — Никога.

Притиснаха се, опиянени от усещането за близост между телата им. Бяха възбудени.

— Толкова си красива!

Уин я целуна страстно. Пръстите му се движеха бавно надолу по гръбначния стълб на Хана. Стисна хълбоците ѝ, после плъзна леко ръка между бедрата ѝ, докато намери горещата и влажна точка на желанието ѝ.

— Уин... Аз...

— Всичко е наред. Всичко е наред — шепнеше той.

Така беше.

— Не знам дали мога да продължа...

— Затова сме двамата.

— Няма да имаш милост към мен, нали? — шеговито попита тя.

Уин я завъртя така, че тя легна по гръб. Той се повдигна на лакти. Поглъщаше с очи всеки сантиметър от тялото ѝ. Хана го погали и той отново се отпусна върху нея. Силата на привличането им бе първична, като онази, която образуваше вълните в океана.

С устни той обходи врата ѝ, лицето ѝ. Спря върху устните за миг и отново продължи към зърната на гърдите, след това по стомаха — опитващ, предразполагащ, опияняващ.

— Остави се на течението — каза ѝ, като че ли би могла да се спре.

Никога не бе преживявала нещо толкова еротично, толкова болезнено желано като неговите милувки.

Уин се дръпна назад за миг, за да вземе нужните предпазни мерки, преди да проникне в нея огнено и страстно, шептейки думи на любов и желание.

Когато всичко свърши, останаха да лежат безмълвни.

Хана долови, че вятърът е замрял, а вълните леко докосват брега. Усмихна се на мъжа до себе си. Харлинг! При това в леглото ѝ.

— Можеш ли да допуснеш — поде Хана, — че от три века представителите на Харлинг и Марш са подготвяли нашата любовна нощ?

— Ако го бяха направили, щяхме да сме готови за това, не мислиш ли?

След като се бе любила с него, Хана се чувстваше готова на всичко.

На сутринта единствената следа, че Уин е бил в дома ѝ, бе тлеещият огън в дневната.

Тя не бе сънливка, но след бурната нощ не бе усетила как Уин се бе измъкнал от леглото. Направи си чаша кафе, хвърли още една цепеница в огъня и си каза, че няма за какво да съжалява за изминалата нощ.

Все още в ушите ѝ звучеше гласът му, смехът му. Още усещаше силата на ръцете му, обгърнали тялото ѝ. Спомняше си всеки миг, прекаран заедно с него. Бяха говорили за дребни, незначителни неща. Вековната вражда бе останала някъде далеч. Бяха забравили дори за колекцията, изчезналия дневник и Декларацията за независимост.

— О, Хана — бе казал Уин, — никога не съм бил с човек като теб! Никога.

Спомняше си как бе отговорила на думите му. С ново, още почувствено сливане. Бе му показвала къде да я докосва, бе го карала да ѝ показва къде да го докосва. Бяха се любили без задръжки, без колебание, без показност.

А сега, в светлината на утрото, той си бе отишъл. Произнасяше многократно името му. Напразно. Не можеше нито да го върне, нито да го намрази.

Не съжаляваше за нито един миг. Бе направила своя избор на зряла жена.

Сега трябваше да заплати.

— По дяволите! — промърмори тя и облече пуловера си, устремила поглед към скалите и пенещите се вълни на океана, към Марш Пойнт.

Не знаеше дали ще го види някога.

Но какво можеше да очаква? Бе видяла и двете лица на Уин Харлинг — сексапилния мъж и бостънския джентълмен. С кого се бе любила предната нощ? С джентълмена? Или и с двамата.

— Какво ли значение има? — каза си. — Той си отиде.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Чичо Джонатан и Уин се събраха да вечерят на около четири километра от Марш Пойнт. Похапваха рохки яйца и пиеха кафе.

— Трябва да ме оставиш сам да оправя кашата, която съм забъркал — опитваше да убеди чичо си Уин.

— Ти не си я забъркал — възрази възрастният човек.

— Слушай...

— Аз съм при теб, Уинтроп. Възползвай се от това.

Спорът бе безсмислен и Уин го съзнаваше. Сутринта, след като бе напуснал леглото на Хана, се бе измъкнал навън и бе събрал дърва за през деня. Бе планирал да прекарат сутринта заедно, обсъждайки всички подробности от пребиваването ѝ в Бостън, изследователската ѝ работа и откритието ѝ за съществуването на колекцията „Харлинг“. Всичко. Накрая възнамеряваше да ѝ каже какво бе научил от чичо Джонатан.

Вместо това с изненада бе забелязал чичо си да се прокрадва към Марш Пойнт. Бе направо непонятно как старата лисица бе успяла да се промъкне по скалите, без да падне и да си счупи краката. На Уин не му оставаше да направи нищо друго, освен да тръгне с чичо си и да го отведе от това място, преди някой от семейство Марш да се е пробудил и да е извикал полиция.

Чичо му все още не бе обяснил задоволително мотивите, довели го в Марш Пойнт. Разбра се, че е наел такси от Бостън, което му е струвало поне два пъти повече от сумата, която назова. Бе прекарал нощта в „непредставителен“ мотел и рано сутринта се бе отправил да проникне в ограбената си собственост, където го бе открил и племенникът му.

— Да не би отново да са разбили апартамента ти? — попита го Уин.

— Не.

— Чичо...

— Тази къща, в която те намерих... — Джонатан си доля кафе в пластмасовата чаша. — ... е на Хана Марш, нали?

— Да — въздъхна племенникът му.

— Вие двамата... станахте любовници, нали?

— Чичо Джонатан, знаеш добре, че не разрешавам никому да се бърка в частния ми живот.

— О, Господи — не се предаваше чичо му. — Да се влюбиш в една Марш! Нищо чудно, че снощи сънувах кошмари.

— Имал си кошмари, защото съзнаваш добре, че трябва да си седиш у дома... — Уин полагаше усилие да запази спокойствие. — Присъствието ти тук може да причини само неприятности. Върви си вкъщи.

— Не съм спал аз с Хана Марш — сръбна кафе чичо Джонатан, без да поглежда Уин.

Малко оставаше, за да прелее чашата на търпението му.

— Котън Харлинг и Присила Марш са живели преди триста години — отчетливо и бавно произнесе Уин. — Няма да допусна да оказват влияние върху живота ми. Пукната пара не давам дали имаме законни основания за претенции към Марш Пойнт. Пукната пара не давам и за това дали Хана лъже и иска да пипне колекцията. Ти се връщаш в Бостън!

Чичо Джонатан нямаше вид на човек, засегнат от думите на Уин и безгрижно направи знак на келнерката да му донесе още кафе. Уин също я остави да му долее, макар че кафето имаше вкус, още по-ужасен от пурпурния чай на Хана.

Длъжен бе да държи чичо си далеч от Текери Марш и Марш Пойнт, поне докато те двамата с Хана не изясниха отношенията си.

— Говорих с мой приятел от Харвард, които се занимава със стари ценни книги и документи — отново започна чичо Джонатан.

Уин се забавляваше с невероятното разнообразие от хора, които познаваше чичо му и си позволи удоволствието да попита:

— За какво говорихте?

— За копието от Декларацията за независимост и за колекцията.

— Интригуващо.

— Стойността ѝ е много по-висока, отколкото съм предполагал.

— Колко повече?

— Би струвало около милион долара.

В този миг Уин прехапа устни и в кафенето се появи Текери Марш. Зад него вървеше русокосата му братовчедка, Хана Марш.

Хана се втренчи в Уин и чичо му, а Текери изсумтя. Двамата от семейство Харлинг имаха вид на виновни. Хана усети тръпка на вълнение при вида му, но упорито прогони спомена за предната нощ. Не ѝ дойде наум нито едно от обидните имена, с които го бе назовавала, като не го откри у дома си.

— А, Текери Марш — започна чичо Джонатан. — Виждам, че още си жив. Разправяха, че си бил убит по време на нормандското нападение. Нищо героично, естествено.

Текери не бе в настроение да поддържа добрия тон.

— Аз наистина участвах във войната, а не използвах разни привилегии като някои, за да получа служба в тила.

Чичо Джонатан почервения и понечи да стане от стола си, но Уин постави ръка върху рамото му и го накара да седне и да се успокои.

— Текери! — гласът на Хана прозвуча предупредително.

Той я изгледа намръщено. Кръчмата се напълни с рибари, дошли да похапнат, преди да се отправят на сутрешния риболов.

— Внимавайте, вие двамата — предупреди ги тя. — Или ще ни арестуват.

— Само излагам фактите — кротка поясни Текери.

— Никой от семейство Марш не признава фактите, освен ако не ги удрят в лицето.

— Може би трябва да отидем в Марш Пойнт и таи да обсъждаме тези работи — предложи Хана.

— Не искам да пристъпват границата на владенията ми! — тръсна глава Текери.

— Твоите владения! — презрително се засмя Джонатан. — Защо през 1891...

— Откъде го измисли това — прекъсна го Уин с очи, вперени в Хана.

— Твоята проклета кола стърчи отвън като... — поде Текери.

— Братовчед ми видя сутринта колата ти и реши, че е твоята — намеси се Хана.

— Как стърчи? — извиси заплашително глас Джонатан.

— Нищо, което ти да забележиш — отвърна Текери с блеснал поглед. — Помислих я за слон или нещо подобно.

Уин се бе изправил и плащаше сметката. Бе стиснал зъби. Движеше се подчертано спокойно, както го прави човек, който се намира на границата на търпението.

Нещастният човек! Сигурно не си бе доспал предната нощ. Видът му доставяше неизмеримо удоволствие на Хана. Поне не бе единственият страдащ.

— Да вървим — каза той и поведе двамата Марш и чичо си.

— А, не, без теб — поклати глава Текери. — Няма да те пусна да се измъкнеш.

— Прекрасно — рече Уин. — Качете се заедно с чичо ми, а аз ще взема Хана със себе си.

Възрастните мъже продължиха спора си по пътя към паркинга. Но Уин бе непоколебим. Той отвори вратата на камиона на Текери, купуван през 1967.

— Ще вървим след вас — каза им той. — Без хитрини.

Обърна се, без да даде възможност на когото и да било от двамата да си отвори устата.

— Някакви нареждания за мен? — иронично и хладно го попита Хана.

— Качвай се!

Тя влезе в ягуара и тръшна вратата. Уин я последва. Стройното му гъвкаво тяло мигновено предизвика в паметта ѝ спомените от предната нощ.

— Доколкото разбирам — поде тя, — ти си видял, че чичо ти души наоколо тази сутрин и си се измъкнал.

— Така беше... — на врата му се виждаше пулсираща вена.

— Направил си своя избор, нали?

— Моето мнение е, че просто нямах друг избор... — той подкара колата след камиона на Текери.

— Не казвам, че не е трябвало да тръгнеш с чичо си. Трябваше да ми оставиш бележка. Една-две думи и толкова. Обикновена куртоазия.

— И ти какво щеше да направиш?

— Ако знаех, че чичо ти души из Марш Пойнт? Не знам.

— Щеше да се развикаш до бога, Хана. Най-малкото, щеше да кажеш на чичо си, а той на свой ред да повика полицията. Щяха да

арестуват чичо Джонатан. Повярвай ми, ти също щеше да решиш, че нямаш друг избор.

Той следваше братовчедата Текери по ветровития тесен път към Марш Пойнт. Текери внезапно спря и Уин го заобиколи като за малко не отнесе задницата на камиона.

— Не знам дали си прав или грешиш — въздъхна Хана. — Каза ли чичо ти защо е тук?

— Тъкмо започнахме да приказваме, когато се появихте с Текери — той прокара ръка през косата си. Денят му бе започнал зле. Както и нейният. — Хана, правя каквото мога. Вярваш ли ми?

Тя не отговори. Бе се загледала в белите гребени на вълните в залива. Слънцето блестеше. Температурата се покачваше. Предстоеше прекрасен ден в Южен Мейн. Но за нея, печално си мислеше Хана, животът нямаше да бъде предишния.

— Да, вярвам ти — отвърна накрая.

Върнаха се до камиона. Изглежда Джонатан Харлинг не бе дочакал возилото да спре и бе скочил в движение. Размахваше ръце и крещеше.

— Веселбата започна — мрачно отсъди Уин.

— Дали да наля кофа студена вода, която да ми е под ръка в случай, че играта загрубее?

— Да вървим — кимна той.

— Както казах, нямаме друг избор.

Скоро Хана, Текери Марш и чичо Джонатан спореха по някои въпроси на ранната американска история, които не представляваха никакъв интерес за Уин. Но поне никой все още не бе избухнал. Хана държеше на мнението си и обвиняваше двамата мъже, че лекомислено се съгласявали един с друг, макар и да не го признавали, Уин не се намеси, защото не бе историк. Накрая той не издържа и се премести от дневната в трапезарията, притеснен не за Присила, а за документа, струващ милион долара. Ако въобще съществуваше. И ако можеше да бъде намерен.

Чичо Джонатан би могъл да използва парите.

И семейство Марш биха могли.

Уин излезе на верандата през големия френски прозорец и се облегна на парапета. Пред него се откриваше малко заливче, което предния ден не бе забелязал. На това място земята се спускаше плавно

към водите, където вълните галеха пясъка. Той притвори очи, заслепен от яркото слънце.

Водата бе тъмносиня. В единия ѝ край се виждаше кану.

Дървено кану.

Чичо му беше наистина в състояние да направи какви ли не щуротии, но никога не би дошъл от Бостън чак дотук с кану. Бе казал, че е взел такси, а после автобус. Уин му бе повярвал. Може би това бе кануто на Текери. Или на Хана.

Внезапно в главата му се породиха съмнения.

— Да излезем за малко! — с решителни крачки той нахлу в дневната и хвана чичо си под ръка.

— Тези двамата — горещеше се чичо му — понятие нямат от американската законодателна история.

— Сигурен съм, че е така... — на Уин му бе все едно. — Да вървим.

— Мери си думите, млади момко. Не можеш да ме вземаш на подбив, само защото съм остарял.

— Чичо Джонатан, трябва да поговорим. Има нещо, което искам да обсъдим, преди да го изложя пред Хана и Текери.

Никога не е било лесно за чичо Джонатан да прекъсне да спори, но все пак последва племенника си. Изнизаха се край Хана и Текери, безкрайно подозрително.

— Каква муха ти е влязла в главата? — тросна се чичо Джонатан. — Бях любезен с онези двамата.

— Мисля, че вече знам кой е ровил из апартамента ти.

— Питам се къде ли си направил откритието — присви очи възрастният мъж.

— Какво им стана? — попита Текери.

Хана бе приседнала с кръстосани крака върху овехтелия килим и сама се чудеше.

— Не знам. Но не мислиш ли, че крият повече карти в ръкавите си, отколкото показват? И не ми отговаряй, че това е точно в техния стил.

— Добре, така е.

— Уин е открил нещо... — Хана се изправи. — И аз ще поизляза.

— Не им позволявай да те забележат.

Текери бе развълнуван, притеснен, освен че по навик бе особено подозрителен към семейство Харлинг. Хана му каза довиждане от прага, но той не я погледна. И с ръка не махна дори.

Нещо ставаше. Само тя ли не знаеше какво?

Навън бе приятно и свежо. Излезе от страничната врата, през която бяха минали Уин и чичо му, но от тях нямаше и следа. Нямаше представа къде са. Дали не обикаляха около къщата? Не би искала да ги шпионира, но доверчивостта ѝ от няколко часа бе изчезнала. Трябваше да ги държи под око.

Бе странно, да се влюби в Харлинг — една достойна наследничка на Марш, но това бе самата истина.

Беше влюбена в този тъмноок мъж.

Бяха се отдалечили. Наложил си да се върне обратно у дома на Текери, механично отбелязвайки, че колата на Уин все още бе паркирана зад камиона на чичо ѝ. Където и да бяха, не бе много далеч.

Върна се с намерението да изиска от Текери някои обяснения по повод на обвиненията за Марш Пойнт и изчезналата колекция.

Нямаше да разреши нито нему, нито на Джонатан да я замайват с коментари на исторически факти. Искаше отговор.

Като го узнаеше, можеше да решава как да постъпи с Уин Харлинг.

Текери обаче го нямаше в дневната. Провери в кухнята, но и там не го намери. Започна да се ядосва.

— Текери!

Тишина.

Дали и той не бе излязъл да се разхожда? Да вървят, където искат. Бе дяволски щастлива да живее сама в Марш Пойнт! За какво са ѝ двама старци и един тъмноок всезнайко?

Тя простена. Как можа да се влюби в Джонатан Уинтроп Харлинг! Имаше твърде много пари. Водеше живот като приказка. Нищичко не знаеше за битките или пък за влиянието на библейската теология върху американската демокрация.

— Текери! Къде си, по дяволите!

Качи се по стълбите, за да провери банята. Сигурно я беше чул като имаше предвид колко шум вдигаше.

Вратата на антрето беше открехната.

Хана провря глава и надникна. Стълбището бе тъмно. Усещаше се миризма на прах и плесен.

— Текери, горе ли си? — извика тя, понижавайки внезапно глас, без за това да има някаква причина.

Отново не последва отговор и затова Хана протегна ръка да напипа ключа за лампите, но не го намери. Не ѝ бе по вкуса да се качва нагоре в тъмнината. Но ако Текери все пак бе горе, навярно имаше фенерче и се бе спотаил в някой ъгъл. А ако не бе, ако той не бе горе, тогава кой би могъл да бъде?

Прилепи, помисли си тя. Паяци, паяжини, мишки.

— Страхливка — промърмори и тръгна нагоре.

Стъпалата скърцаха. Докато се изкачваше, миризмата на влага и пресен се усилваше. Щом очите ѝ привикнаха към тъмнината различни силуети на разни кутии и кашони, стари мебели, но нито следа от фенерче. Вероятно се бе насадила на пачи яйца, а тримата мъже бяха някъде другаде.

— Текери! — гневно извика Хана. — Горе ли си?

Отдясно дочу как някой провлече крака, а след това гласа на братовчед си:

— Хана, бягай!

Текери!

Тя взе наведнъж последните три стъпала. Зад огромен гардероб се показва силуетът на мъж. Не бе висок и слаб като братовчед ѝ. Хана инстинктивно грабна попадналата под ръката ѝ мокра кутия за шапки и я вдигна срещу фигурата. В миг непознатият се озова до нея и с една ръка здраво я прихвана през кръста. Тя го ритна. В тишината се разнесе гръмко проклятие.

— Какво си направил с Текери? — изкрещя Хана. Кой си ти? Помощ!

С още една звучна ругатня непознатият я притисна до гардероба. Хана залитна и направи напразен опит да се задържи на краката си. Падна сред купчина стари дрехи. Болеше я всяко късче от тялото.

— Текери, в името на Бога, изчезвай!

Тя хвърли някакъв вързоп дрехи и се втурна в другия край на помещението, далеч от стълбището. Преследвачът ѝ я последва. Чуваше тежкото му дишане почти във врата си. Попадна ѝ облегалката на тапициран стол и тя я запрати в краката му. Текери Марш вече се спускаше надолу по стълбите.

— Кучка! — мъжът отново приближи. Хана забеляза малък прашен прозорец. Почуди се дали ще може да се промъкне, преди нападателят ѝ да я хване отново.

Скри се между един метален шкаф и друг задънен прозорец. Препъна се в овехтяло килимче. Изправи се и овладя нервите си. Не биваше да се поддава на паниката.

С какво да счупи прозореца?

Стар бастун. Прекрасно!

Железни пръсти обвиха глезена ѝ и Хана падна. Върху ѝ се стовари тежко тяло.

— Не мърдай! Няма да те нараня!

Тя кимна. И разпозна гласа. Парчетата от мозайката се нареждаха.

Нейният нападател бе Престън Фаулър, директорът на библиотеката на Нова Англия, на когото се бе доверила.

— Мога да ти направя някои други неща — каза той и опъна косата ѝ назад, — но няма да те нараня.

Тя го ритна по пиццала толкова силно, колкото можа. Той изви ръката ѝ.

— Само си спечели нови болки, госпожице Марш.

— Какво искате от мен?

— Мълчи.

— Кажете ми!

— Ти си моят чек за един милион долара — той шептеше в ухото ѝ и дъхът му пареше бузата ѝ.

— Аз...

— Млък! Нито дума повече, ако искаш да останеш здрава и читава! — той нагло опипа гърдите ѝ.

Хана не помръдна. Дори не дишаше.

— Нали се сеццаш, ти си моя заложница.

— Къде, по дяволите, смяташ, че е той? — попита Джонатан Харлинг.

Уин го гледаше с нарастващо безпокойство. Бяха преровили наоколо да търсят Престън Фаулър, но освен кануто не намериха друга следа. Бе твърде рано за туристи, така че можеше да е само негово. Без съмнение Престън Фаулър искаше да отмъкне колекцията „Харлинг“ и Декларацията за независимост.

Уин и чичо му се върнаха към къщата на Текери, решени да разкажат всичко на семейство Марш.

— Не знам къде е, но ако...

Зад ъгъла излетя Текери Марш. Лицето му бе цялото в прах, а косата — разрешена. По дрехите му бе полепнал боклук. Едва говореше.

— Хана... Проклетникът я хвана... Той...

Сякаш студена вода се изля върху Уин.

— Успокой се, човече — нетърпеливо рече чичо Джонатан. — Нито дума не разбрахме.

— Къде? — Уин бе разбрал.

— Таванът... — посочи с показалец къщата Текери.

Това бе всичко, което Уин искаше да научи.

— Не започвай да се пазариш, преди да си узнал фактите — викна подире му чичо Джонатан и потропа с бастуна. — Уинтроп, трябва да направим план.

Но Уин вече минаваше през френския прозорец. Пътем взе металните щипци, които стояха пред камината и побягна нагоре по стълбите.

Ако този подлец Фаулър бе докоснал Хана...

Ритна вратата и тръгна нагоре като прескачаше стъпалата две по две, сякаш не забелязваше тъмнината. Питаше се как ли е въоръжен Престън Фаулър и какво е намислил. Основната му грижа бе Хана.

— Хана!

Спря и се послуша. Очите му бавно свикваха с тъмнината. Нищо не се чуваше, нито издаваше присъствието на Хана или на Престън. Дали не се бе измъкнал вече с момичето? Дочу леко стенание. Идваше някъде отляво.

— Хана?

С високо вдигнати щипци той тръгна напред по посока на звука. Проправяше си път през стари завеси и дрехи. В прашното прозорче проблесна слънце и освети една фигура, просната върху навит на руло килим.

С вълнение Уин видя руси кичури коса.

— Хана! — пое си дъх той.

Коленичи до нея, извади кърпата, с която бе запушена устата ѝ и освободи вързаните ѝ китки. Очите и се взираха в него, огромни и изпълнени с уплаха.

Тя се покашля и обърса прахта и паяжината от устните си.

— Това е клопка — дрезгаво прошепна тя.

Преди Уин да успее да осмисли думите ѝ, до брадичката му се опря нещо метално и хладно.

— Вече имам двама заложника — чу се гласът на Престън Фаулър.

— Вече си се набъркал в такава каша — рече Уин, — че е по-добре да ни пуснеш, преди да е станало късно.

— Ти си арогантен и непоносимо самонадеян глупак — изсмя се Фаулър, без да отмести дулото на оръжието. — Бога ми, копнеех да ти кажа право в лицето тези думи от години. Стой! Не мърдай! Както отбеляза така сполучливо, забъркал съм каша, от която обаче възнамерявам да се измъкна здрав и читав.

— Той мисли, че Текери притежава колекцията — намеси се Хана. — Исква Декларацията за независимост. Той е този, който... — кашлица прекъсна думите на Хана. — Той е влязъл с взлом в апартамента на чичо ти.

— Знам — тихо рече Уин. — Трябваше да се досетя още от самото начало. Той знаеше над какво работиш. И сигурно е разбрал веднага, че си Марш. Заради русата ти коса.

— Толкова лесно беше да разбере истината — изсумтя самодоволно Фаулър.

— И така той те е наблюдавал и като е знаел, че си специалист изследовател е решил да върви по стъпките ти с надеждата да го отведеш до колекцията...

Уин видя как Хана притваря очи, изпълнени с болка и съжаление. Какво ли не би дал да види отново устата ѝ?!

— Хана, чичо Джонатан знае, че вероятно Фаулър претърсвал апартамента му. Освен теб той е единственият, който може да знае нещо за дневника или колекцията.

— Я престанете и двамата! — нареди Престън. — Колекцията „Харлинг“, Хана. Къде е?

— Не знам — поклати глава тя.

Фаулър не отместваше дулото от брадичката на Уин и отново попита:

— А ако направя няколко дупки в любовника ти? Това ще опресни паметта ти?

— Грещиш, Фаулър. Спокойно можеш да й дадеш оръжието. Тя с удоволствие ще ме надупчи.

— Млък!

На Уин му се стори, че дочува скърцането на стъпки. Дали бяха двамата възрастни господа?

Велики Боже!

Хвърли поглед към Хана и видя, че очите ѝ бяха широко отворени. Дали и тя бе чула?

Чичо Джонатан и Текери идваха да ги спасят.

Това бе повече, отколкото Уин би могъл да понесе. Пръстите му се свиха около щипците. Искеше да просне Фаулър, но трябваше да внимава и за двамата на стълбището. Хана леко се надигна и се огледа наоколо.

— Мога ли да ѝ развържа китките? — попита Уин.

— Не! Тя ме разкри, както знаеш. Но аз не се отказвам. Колекцията, госпожице Марш!

— Тя няма да отстъпи — разнесе се в тъмнината гласът на чичо Джонатан.

А след това чуха и Текери:

— Свалете оръжието, господин Фаулър. Към рамото ви съм насочил зареден колт и ще бъда особено радостен да ви се отплатя за нападението.

— Блъфирате...

— Много скоро ще разберем.

— Той е изключителен стрелец — намеси се чичо Джонатан. — През трийсетте, когато учехме в Харвард, той ме научи да стрелям.

Спомням си, че улучваше невестулка от петдесетина метра. Право в челото...

— Мога да пръсна черепа на племенницата ви — прекъсна го Фаулър.

— Опитай! Ще получиш куршум в главата, преди да си се усетил.

Уин срещна погледа на Хана. И двамата знаеха, че Текери се опитва да печели време.

— Свали оръжието! — процеди през зъби братовчед й. — Бавно!

Изглежда Текери бе гледал много филми с Клинт Истууд, но така или иначе Престън бавно сведе дулото и го насочи към пода.

— Кучи синове! — Фаулър внезапно ги заобиколи и се втурна надолу по стълбите.

— Застреляй го! — извика чичо Джонатан. — Убий този глупак!

— Изпуснах го. Не съм двайсетгодишен, както знаеш. Защо ти не гръмна подире му?

— Аз съм на осемдесет години.

— Е, и? Аз съм на седемдесет и девет.

— Погрижете се за Хана — рече Уин. — Аз ще го догоня. Мога ли да взема пушката ти, Текери?

— Естествено, но все пак внимавай. Не е заредена.

Уин едва се удържа да не направи някакъв коментар.

— Ако не се бе държал като безглава кокошка — укори го чичо Джонатан, — щяхме да успеем да заредим пушката. — Текери не можа да се сети къде са патроните. Всъщност той бе почти забравил, че има и пушка. Трябваше аз да го подсетя...

— По дяволите! — промърмори Уин и се втурна по стълбите с щипците в ръка.

Проправяше си път през стари завеси и дрехи, овехтели мебели, паяжини и прахоляк. Опитваше се да прогони мисълта за Хана — вързана и уплашена. Това бе негова грешка. Дали щеше да му прости?

Не, каза си твърдо. С това ще се занимаеш по-късно.

Фаулър бе затворил вратата на таванското помещение. Уин я блъсна, но тя не поддаде. Сигурно Престън я бе залостил. Направи

крачка назад, засили се и се стовари върху ѝ с цялото си тяло. Вратата изскърца, но не се отвори.

— Почакай! — Хана се бе изправила зад гърба му, бледа като призрак. — Нека да ти помогна.

Уин впери очи в кървящите ѝ китки. По брадичката ѝ тъмносиньото петно, причинено от удара на Фаулър, се увеличаваше. Внезапно съзря оръжие в ръката ѝ.

— Какво е това?

— Пистолетът на Фаулър — усмихна се тя.

Уин почувства нов прилив на енергия. Чичо Джонатан и Текери се присъединиха към тях. Заедно атакуваха вратата. На третия път успяха да отместят стола, с който Фаулър я бе подпрял, преди да избяга.

Бяха спасени.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана не обръщаше внимание на болката в китките и в гърба си, на сухотата в устата си, пренебрегна дори уплахата си. Бе се съсредоточила в усилието си да следва Уин и да внимава да не простреля него или себе си. Пистолетите не бяха нейната слабост.

Хванаха Фаулър в кабината на камиона на Текери. Трябва да бе измъкнал ключовете от задната врата и се мотаеше, неспособен да се справи с тях, когато Уин го изхвърли от кабината и го просна на земята.

— Е, добре — извика пискливо Фаулър, — предавам се.

— Друго няма ли да опиташ? — Уин дишаше тежко, но не го пускаше.

— Какво например? Да избягам ли? — той изплю пръст и трева. — Пусни ме да си вървя. Ще поема цялата отговорност за случилото се.

— Не вярвам, че ще постъпиш така.

Фаулър погледна Уин, който още държеше здраво ръката му, извита зад гърба.

— Никого не съм наранил.

— Напротив, нарани! — Хана видя как Уин стисна зъби.

— Тя е Марш. Човек не би повярвал, че един Харлинг ще остави... — той внезапно млъкна, когато Хана престъпи напред с пистолета, насочен в гърдите му.

— Човек не би повярвал, господин Фаулър, че един високомерен Харлинг ще ви ритне по задника, но погледнете себе си — презрително изрече Хана.

— Доктор Фаулър — надменно подчерта той.

Уин изсумтя недоволно и изправи на крака Престън.

— Ще отида да повикам полицията — обърна се той към Хана. — Ще го държиш ли под прицел?

— С удоволствие.

Фаулър седна. Лицето му бе червено от гняв, без следа от съжаление или разкаяние. След битката на тавана знаеше, че Хана няма да може да го удържи и изчакваше сгодния мит. Но преди Уин да бе влязъл в кухнята се разнесе вой на полицейска сирена. Появиха се и двамата старци, въоръжени до зъби с кухненски вилици и ножове.

— Повиках полицията! — обяви Текери.

— Пристигат — добави чичо Джонатан развълнувано.

Фаулър изгледа последователно четиримата и изрече:

— Слава Богу!

Полицайте дойдоха и изслушаха обясненията за случилото се. След това отведоха Престън Фаулър. Започна обсъждането на събитията и фактите. Текери не позволи дори да се спомене, че е възможно семейство Харлинг и директорът на библиотеката да са прави в твърденията си, че той знае къде е отдавна изчезналата колекция. Уин не се отделяше от Хана. Полицайте пък не можеха да разберат защо едни уважаван човек като Фаулър се е изложил на риска да бъде арестуван и опозорен заради купчина стари документи, та дори и там да беше безценната Декларация за независимост.

— Колко е ценна? — попита лейтенантът.

Семейство Марш мълчаха, а семейство Харлинг казаха:

— Около милион долара — десет хиляди повече или по-малко...

— Но няма доказателство, че тези неща съществуват? — подсвирна с изумление лейтенантът.

— Съвсем не — отговори Текери, макар че въпросът не бе отправен към него.

Уин се усмихна на Хана, но замълча. После погледът му попадна на изранените ѝ китки и усмивката му помръква. Полицайте и бяха предложили медицинска помощ, но тя бе отказала, вероятно защото не желаше да пропусне разпита.

— И този тип Фаулър — поде лейтенантът — е научил за тази колекция и за Декларацията, когато присъстващата тук госпожица Марш е правела проучванията си в Бостън?

— Те не са съучастници — намеси се Текери.

— Не това имах предвид. Опитвам се да подреда събитията в тяхната последователност. Госпожице Марш, нужно ни е вашето описание на пътуването и престоя ви в Бостън и връзките ви с Престън Фаулър.

— Разбира се. Не съм имала намерение да стигам до подобни крайности, за да се облагодетелствам. — Интересът ми към колекцията е само професионален.

— Дори и като се знае, че пишете биографията на вашата прабаба, която е била несправедливо осъдена на смърт от прадядото на Харлинг?

— Дори и така да е — хладно рече тя.

Джонатан Харлинг промърмори нещо, но Хана се направи, че не го е чула.

— Фаулър проникна с взлом в апартамента на чичо ми — поясни вместо нея Уин. — Открадна един дневник, писан от...

— Това няма нищо общо със случая — прекъсна го чичо му. — Фаулър наистина обърна с главата надолу апартамента ми, но не е откраднал дневника. Само го е прочел.

— Прочел го е — със съмнение в гласа повтори лейтенантът.

— Точно така. Там е описано как семейство Марш са ни изиграли и са ни взели тази земя в Южен Мейн и са откраднали колекцията.

— Това някога не е било ваша земя! — Текери скочи и изглежда гневно чичо Джонатан. — Семейство Марш е законен собственик от стотици години!

— Не можем ли да се придържаме към съвременните събития? — въздъхна офицерът. — Дневникът, господин Харлинг. Казахте, че никога не е изчезвал?

— Така е. Излъгах, за да привлека вниманието на племенника ми към случая. Той и госпожица Марш... Е, добре, отношенията им май не отиваха на добре, а имах чувството, че той не възнамерява да предприеме нищо и затова...

Хана усети как Уин се наежи и се усмихна. Чичо му беше точно толкова безнадежден случай, колкото и братовчед й Текери.

— Как разбрахте, че Фаулър е чел дневника? — попита полицаят.

— Интуиция — отвърна Джонатан.

— Дяволски добра — изръмжа Текери.

— Ако семейство Харлинг са знаели, че колекцията е у семейство Марш, защо не са дошли да я търсят преди това?

— Не знаехме. Ан Харлинг беше ексцентрична и... Е, не ни бе грижа за Марш. Тя бе убедена в злобата им по отношение на нашето

семејство и...

— Вие, имам предвид семејство Харлинг — запита лейтенантът, — не сте вземали несериозно обвиненијата ѝ?

Старијат Харлинг прехапа устни и не отговори. Хана забележа как лицето на Уин се озарява од усмивка и усети топлина да преминава през тјалото ѝ.

— Все пак Престън Фаулър е повјарвал — продолжи полицаят. — Какво ви накара да го заподозрете?

Джонатан се покашља.

— Кажи им — нареди племенникът му.

— Не вјарвах, че Хана, макар и да е Марш, е проникнала в жилището ми. Знаех, че не го е сторил племенникът ми, не бях го направил и аз.

— А зашто не някој случаен крадец?

— Невъзможно!

Тонът му не трпеше възражение и дори лейтенантът не пожела да спори. Промърмори нешто за Нироу Улф, известнијат од криминалната литература детектив, и ги испрати да си върват по домовете с нареждането да се навъртат наоколо, зашто бе убеден, че ще има нужда од показанијата им.

— Между другото, Текери — објрна се полицаят към своја съгражданин, — какви са тези приказки, че си насочил пистолет срещу Фаулър? Струва ми се, че нямаш регистрирано разрешително за оружје.

— Какво! — възкликва чичо Джонатан. — Текери Марш да е насочвал пистолет срещу някого? Това е абсурдно. Старијат измамник не може да уцели обор од петнајсет метра!

— Но всички вие казахте...

— Хитрувахме, лейтенант, просто хитрувахме.

Чичо Джонатан си тргна, гордо изпъчил гърди, следван од Текери, којто за пръв път не му се противопостави.

— Тези двамата ще минат стоте — засмя се Уин и прегърна Хана през крјста.

Шом се прибраха, Текери се разшета и приготви набързо горещ чай, којто обилно подправи с конјак. Нареди им да испият питието и всички последваха съвета му.

— Сигурна ли си, че не трябва да повикаме лекар да види раните ти? — попита чичо Джонатан Хана.

— Добре съм, благодаря.

Само тъмният блясък в очите на Уин показваше, че е съгласен с чичо си. През цялото време бе останал необичайно мълчалив, но не се отделяше от Хана.

— Уин, направо не е за вярване, че не го нараних — развълнувано рече Хана. — А теб нарани ли те, Текери?

— Само гордостта ми. Никога не съм правил нещо по-ужасно от това да те оставя в ръцете на онзи човек. А мъртъв или ранен, не можеш да ти бъда полезен! — той отново отпи от чая си. Лицето му полека-лека възвръщаше нормалния си цвят. — Промъкнал се е вкъщи, докато Уин и Джонатан заговорничеха. Ти беше излязла и той ме изненада.

— Доволен съм, че нещата се наредиха така! — Уин изпревари чичо си, който се бе натъкмил да каже нещо.

— Само един въпрос — каза Хана. — Вие двамата заедно ли сте били в Харвард?

Лицето на Текери потъмня.

— Текери, никога не си споменавал, че си учил в Харвард!

— Не се гордея с това — поясни той.

— Завърши с отличие — добави Джонатан Харлинг. — Това за малко не уби баща ми. Един Марш да бъде първенец. А аз не си падах много по ученето в онези дни.

— Аз и Джонатан бяхме добри приятели — каза Текери.

— За известно време — напомни съученикът му, взе коняка и наля в чая на Текери и в своя. — Да пийнем за изгубената младост, приятелю!

— Не се заблуждавай! — прошепна Уин на Хана. — Чичо ми само изчаква момента да подхване отново темата за колекцията и какво Текери е сторил с нея.

И наистина, след десетина минути чичо Джонатан се излегна в креслото й попита:

— И така, Текери, къде си скрил семейните документи?

Уин напълни ваната на Хана с толкова гореща вода, колкото предполагаше, че ще може да издържи, добави ароматни соли и разстла две бели хавлиени кърпи върху ръба. Седна и се загледа в пяната. Бе оставил чичо Джонатан да вечеря с Текери Марш. Без съмнение, двамата щяха да се отдадат на разгорещени спорове за съдбата на колекцията „Харлинг“, докато стигнат отново до спомените за Харвард. Човек можеше да очаква всичко от тях, мислеше си Уин.

— Вана ли ще вземаш? — Хана бе застанала на вратата на банята.

— Не, ти — поклати глава Уин.

— Това заповед ли е?

— Ще облекчи раните и натъртванията ти.

И ще повдигне духа ѝ, надяваше се той. Откакто се бяха върнали в къщата ѝ, тя бе необичайно кротка, а лицето ѝ, което нормално бе бледо, сега напомняше безкръвната маска на призрак. Бе я оставил да седи пред прозореца, докато пълнеше ваната. Между тях се бе издигнала стена. Усещаше я, ненавиждаше я, но не знаеше какво да стори. Спря водата. Тишината стана непоносима. Усещаше светлите очи на Хана върху себе си.

— Ще се справиш ли?

Тя само кимна.

— Всички се уплашихме, Хана. Просто на теб се падна най-лошата част.

Тя отново поклати глава. Уин стана от ръба на ваната и протегна ръка към нея.

— Когато Фаулър ме повали... — гласът ѝ изневери и тя замълча. Уин виждаше болката в очите ѝ. — Исках да дойдеш, Уин. Бях толкова уплашена. А винаги съм била независима.

— Все още си. Отпусни се сега във водата и ме повикай, ако имаш нужда от нещо.

И той излезе от банята.

Хана лежа във ваната, докато кожата ѝ стана розова като на варен рак. Напрасно. Не можеше да пропъди мисълта за Джонатан Уинтроп Харлинг.

Водата бавно отмиваше неприятностите и тя се отпускате. Останала без сили, искаше да заспи, а когато се събуди, да открие, че животът в Марш Пойнт продължава така, сякаш никога не е ходила до Бостън. Но, от друга страна, ако това означаваше да загуби Уин, не искаше да се върне миналото.

Такива противоречия! Простена от болка и излезе от топлата вода.

— Приличаш на призрак! — обвини тя отражението си в огледалото. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, а погледът ѝ бе като на уплашено животно. Кожата ѝ нямаше нормален цвят, а устните ѝ бяха разранени. Белезите по китките ѝ бяха станали морави.

Чувстваше се разбита. Най-много от факта, че бе влюбена в Уин, а просто нямаше друг избор, освен да го помоли да си отиде в Бостън заедно с чичо си.

Уин изслуша искането на Хана, без да я прекъсва. Бе се появила облечена в пеньоар, който придаваше изкусителна сексапилност на формите ѝ.

— Знам, че приличам на дявол — каза тя.

Това бе първото невярно нещо, което я чуваше да произнася. Последваха и други.

Но Уин я остави да продължи.

Тя завърши и го изгледа в очакване на реакцията му. Вместо да се съгласи с думите ѝ, той каза:

— Нека да видим дали съм те разбрал правилно. — Седни... — той посочи канапето до себе си.

— За какво, се притесняваш? Нали каза, че събитията от изминалата нощ се дължали на... Как го формулира?

— Повишено съдържание на адреналин в кръвта.

Точно така. Значи няма защо да се боиш да седнеш до мен, нали?

— Аз не се боя.

Той потупа мястото до себе си.

Хана отметна косата си назад и седна на канапето в най-отдалечения му край. Уин едва сдържаше смеха си.

Коланът на хавлията ѝ се бе развързал и се виждаха гърдите ѝ, все още розови от горещата вода. Бе кръстосала крака и изглеждаше изключително привлекателна.

Не, нямаше да си тръгне.

— Добре — започна той. — Ти смяташ, че аз и чичо Джонатан трябва да тръгваме за Бостън?

— Да.

— Това означава ли, че никога не трябва да напускаме града? Дори и за да отидем на излет?

— Това означава, че мястото ви не е тук.

— В Марш Пойнт?

— Именно.

— А ние двамата? Не можем да бъдем заедно, защото аз съм от Бостън и съм Харлинг, имам твърде много пари, работя в центъра на града и никога няма да го напусна, за да живея с една Марш, в която съм влюбен?

Тя измърмори нещо неразбираемо, като упорито избягваше погледа му.

— Нищо не съм казвала за влюбването.

— Точно така. Каза, че не ми е тук мястото. Има известна разлика, нали?

— Не.

— Хана, ти грешиш — наведе се към нея Уин.

Тя не продума.

— Харесва ми Бостън, но аз не съм роден и отрасъл там. Не е необходимо да живея там. Аз съм Харлинг. Но това не означава, че името трябва да влияе на чувствата ти. И аз не живея, както твърдиш ти, само за да правя пари. Колкото до работата в центъра на града... Като има компютър, човек може да върши работата си от всеки край на планетата. Аз просто предпочетох Бостън.

Хана бе прехапала устни. Уин нежно прокара палец по тях.

— И накрая, Хана. Пукната пара не давам какво ще кажат хората, ако реша да живея с теб... — Уин говореше тихо и убедително. — И ти знаеш това.

— Уин...

— Ти знаеш всичко това.

— Не мога да ти позволя да останеш! — Хана скочи от мястото си и закрачи нервно из стаята.

— Добре, щом искаш да си отида, ще си отида. Само ми посочи разумна причина за това.

— Не можеш ли просто да си тръгнеш?

— Хана...

— Това, което се иска от теб, е да вземеш чичо си, да хвърлиш багажа си в колата и да потеглиш. Толкова е просто!

— Добре, щом така искаш. Отивам да опаковам вещите си. Ще отскочиш ли да предупредиш чичо Джонатан?

— Разбира се... Ти... Просто така ли ще си тръгнеш? — очите и се присвиха.

— Не, не просто така. След като чух налудничавите ти обяснения, защо да не вървя?

Той се отправи към входа.

— Почакай малко! — спря го Хана.

Без да ѝ обръща внимание, Уин влезе в стаята за гости, където бе оставил чантата си.

— Но ти не повярва на моите обяснения! — тя стоеше зад него.

— Не! — той пъхаше вещите си в чантата.

— Не настояваш ли да чуеш истината?

— Не.

— Защо не?

— Защото не съм грубиян.

Тя застина в мълчание.

— Щом една дама ми нарежда да напусна дома ѝ, аз съм длъжен да се подчиня. Нямам намерение да споделям килията на Престън Фаулър.

Хана се намръщи.

Уин едва сдържа порива си да я вдигне на ръце и да я понесе. Изглеждаше уморена и уязвима. Но съзнаваше, че това е илюзия. Хана Марш бе силна и независима жена.

— Ще ми се да бях сритал добре онзи проклетник — каза Уин.
— А ти?

Изненада проблесна в очите ѝ.

— И аз — усмихна се тя.

— Ужасно унижително беше да ни спасят онези стари козли.

Хана вече се смееше.

— Поне пипнахме Престън Фаулър.

— Да.

Внезапно смехът изчезна от очите ѝ.

— Бе наистина ужасно, Уин, като го открих на тавана. Не знаех какво е сторил на Текери, а после ме завърза...

— Върви да предупредиш чичо ми! — Уин бе непоколебим.

Хана понечи да каже нещо, но затвори уста, поклати глава и отиде в антрето да се облече.

Къщата на Текери бе празна. Хана надникна през прозореца на дневната. Нищо не се виждаше, освен тлеещите въглени в камината. Появявях се, който охлади пламтящото ѝ лице. Тя потръпна.

Къде, по дяволите, беше братовчед ѝ?

Обиколи къщата от всички страни. Не откри никого. Мърморейки, тя се върна у дома. Уин бе изнесъл багажа си пред вратата на кухнята, върху задната веранда. Самият той се въртеше около печката и си приготвяше бъркани яйца. С нищо не показва, че е забелязал присъствието ѝ. Хана се загледа в пуловера, обвинил широките му рамене. Тя си представи дългите му стегнати крака, преплетени с нейните.

Не беше шега копнежът ѝ по него. Преживяванията от предната нощ само я караха да копнее още повече. Бавно осъзнаваше силата на желанието, което бе обзело цялото ѝ същество.

— Изчезнали са — изрече тя със свито гърло.

— Чудя се дали не са замислили нещо.

— Тръгнаха са по следите на колекцията „Харлинг“. Знаем го и двамата.

— Къде я търсят?

— Не знам.

— Добре. Хайде да похапнем.

Уин съвсем не приличаше на човек, който възнамерява да си отиде.

— Току-що те помолих да си вървиш — каза Хана.

— Значи не смяташ да прекъсваме връзката си?

— Не, не мисля.

Очите му потъмняха.

— Само това не е достатъчно, Хана.

Не беше. Знаеше го и реши да промени темата на разговора.

— Къде ли са чичо ти и Текери?

— Те са големи момчета. Могат и сами да се погрижат за себе си.

— Но защо не ни казаха къде отиват?

— Може би защото това не е наша работа.

Той седна пред огъня с чиния в скута си. Бе забравил да вземе вилици и Хана отиде до кухнята. На връщане донесе и препечени филийки. Вечерята бе нещо наистина прекрасно.

Тя си сложи чинията върху бюрото до компютъра. Уин се извъртя, за да може да я гледа. Неочаквано тя възкликна. Как можеше да бъде толкова красив?! Толкова богат?! Толкова... Толкова Харлинг?

— Вече приличаш на себе си — меко каза Уин. Нежност бе изпълнила очите му.

— По-добре съм — кимна Хана.

— Ужасен ден! Ако искаш, ще пообиколя наоколо да потърся старците.

— Не, аз ще отида. Познавам местността.

Той не каза нищо.

Внезапно Хана прозря, че не желае да излиза сама.

— Да вземем моята кола — каза тя.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато караше, Хана обясня на Уин, че за местните хора не скоростта е най-важното, а достолепното шофиране. Той разбра, че тя сравнява собствения си автомобил с неговия. Или оценява начина му на живот.

Стигнаха края на пътя и решиха да се връщат.

— А какво ще правим с онези двамата?

— В най-лошия случай чичо Джонатан държи на мушка Текери, за да измъкне истината за колекцията. Но по-вероятно е да са седнали на чашка някъде в града. Във всеки случай, ако имаха нужда от нас, щяха да ни предупредят къде отиват.

— Не се ли чувстваш отговорен?

— Не — Хана хвана волана и намали скоростта. — И ти не си чак толкова притеснена. Просто си търсиш извинение.

— Не е така — стрелна го с поглед Хана.

— Все още ли настояваш да се връщам в Бостън?

— Веднага щом открием чичо ти.

— А ако не го намерим до утре сутринта? Ако с Текери са тръгнали за Бостън?

— Текери не е побъркан.

— Да, но чичо Джонатан е.

Хана рязко натисна спирачките и отби встрани от пътя. Океанът бе на стотина метра. Уин предположи, че тя знае какво прави, но не му се понрави идеята да излети като чайка над водната шир.

След няколко маневри Хана успя да завие и потеглиха обратно към Марш Пойнт.

— Не мога да мисля тази нощ — каза Хана. Уин не направи никакъв коментар.

Щом стигнаха до дома на Текери, забелязаха жълтия му камион, паркиран зад къщата. Двамата се спогледаха и въздъхнаха.

— Чудя се къде ли са били — рече Хана. — Движехме се по единствения път.

Къщата бе осветена, Уин скочи от колата на Хана и тръгна към терасата. Тя вървеше след нето. Не разговаряха. От време на време Уин я поглеждаше крадешком. Хана вече бе изпълнена със сила и жизненост. А Уин още не си бе заминал за Бостън.

Но вероятно не у него се криеше проблемът.

Хана го заобиколи и влезе през задния вход на къщата, без да си направя труда да почука.

— А преследвачите са тук — обяви чичо Джонатан.

— Къде бяхте? — Хана не обърна внимание на думите му.

— В къщичката при фара на Марш Роуд — отвърна Текери. — Дори видяхме един лос.

Двамата се бяха настанили пред камината, в която Текери бе сложил въглища, за да разгори огъня. Уин забеляза, че чичо му изглежда уморен, но в същото време толкова доволен, колкото племенникът му никога не го бе виждал.

— Щяхме да ви кажем къде отиваме, но не искахме да ви пречим... — Текери разрови огъня в камината.

Хана почервеня.

— Помолих Уин да си отиде — сковано изрече тя.

— Тази вечер? След всичко, което преживяхме през днешния ден? — Текери недоволно размаха ръка. — Дори аз не бих го сторил. Жестоко е.

— Всичко е наред — вметна Уин. — Тя блъфира.

— Не блъфирам!

— Хей, успокой се! Най-добрият блъф се получава, когато не знаеш защо предприемаш нещо.

— Уинтроп — отегчено се прозя чичо Джонатан, — за какво стаи дума? Уморен съм. Утре е голям ден за нас с Текери и искам да си почина. Не съм вече млад, както добре знаеш.

— Тия двамата са невъзможни — гневно възкликна Хана. — Лосове! Блъфове, които не са блъфове. Луд бостънчанин, който... Достатъчно! Отивам да си лягам.

— Преди това ще бъдеш ли така добра с този момък да внесете дънера, който е отзад в камиона ми?

— Оставете го в кухнята — добави чичо Джонатан.

— Да, ще ни потрябва чак утре сутринта — допълни Текери.

Хана решително си тръгна, тъй като нямаше никакво желание да участва в игрите им.

— Какъв дънер? — попита Уин.

— Онзи, който е в задната част на камиона на...

— Чичо Джонатан!

— Виж сам — въздъхна старият човек.

— Стой за миг! Договорихме се да изчакаме до утре.

— Аз не нарушавам споразумението. Единственото, което искам, е Уин да надникне в камиона. Веднага ще познае името си, изписано с месингови букви върху онова дяволско нещо.

Хана замръзна до вратата.

— Ще се радваме да внесем така наречения дънер...

Уин хвана Хана за ръката и я поведе навън. Тя подскочи и успя да се качи в камиона преди него. И наистина, името Харлинг меко проблясваше.

— Колекцията „Харлинг“ — изрече спокойно Уин.

— Трябва да е била скрита през цялото време в къщата на фара. Текери не ми разрешаваше да ходя там, защото било опасно... — Хана спря светналия си взор върху лицето на Уин.

Той сдържа желанието си да отбележи, че в крайна сметка чичо му се бе оказал прав. Семейство Марш бе откраднало колекцията, точно както бе написала Ан Харлинг в дневника си.

— Нали се сещаш какво ще стане, ако внесем това чудо в кухнята?

— Престън Фаулър е в затвора — каза Хана. Няма опасност.

— Хана, помисли за двамата старци! Щом единият реши, че другият е заспал, ще се промъкне в кухнята, за да отмъкне това, което не иска да се види.

— Текери не би... — тя замлъкна насред думите си и продължи: — Да, точно така ще направи.

— Да не мислиш, че чичо Джонатан ще пропусне подобна възможност? За какво бяха тези приказки, че било време за сън? Та той никога не си ляга преди полунощ.

— Те носят отговорност за действията си пред историята — заяви Хана.

Двамата хванаха „дънера“ и го свалиха от камиона. Уин предложи да го занесе сам до кухнята, но Хана не се съгласи.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти — отговори тя, но не се отдалечи.

— Но аз съм Харлинг.

— Нищо не може да се промени. Виж, моята къща не е далеч.

— Не те ли болят китките?

— Малко.

По лицето ѝ се виждаше, че болките съвсем не са малко.

— Да вървим — подкани я Уин.

Хана остана няколко минути неподвижна, загледана в ярките звезди, след това кимна и тръгнаха. Занесоха „дънера“ до кухнята ѝ и Уин го оставиха до пътната им чанта.

— Ти си този, който блъфираше — посочи му Хана с пръст празната чанта.

— Аз?

— Не си имал никакво намерение да си тръгваш.

— Ако искаш да...

— Ако те накарам.

— Аз не съм грубиян. Ако не ме искаш, ще си тръгна.

— Ха!

— Надявах се да те обвиня в блъфиране, преди ти да сториш същото.

— Е, не успя.

— Така е.

— И сега?

Уин вдигна чантата си от пода.

— Кажете думите, Хана! — погледът му не се отделяше от очите ѝ.

— Кажете ми да си тръгна и аз ще си тръгна. Без да споря. Просто така.

— Чичо ти няма да си тръгне, преди да разгледа колекцията.

— Става дума за нас двамата, Хана. За мен и за теб. Аз ще се справям с чичо Джонатан.

Тя се колебаеше. Очите ѝ нервно шареха из кухнята, без дори за миг да срещнат погледа му.

— Търсиш си извинения. Така че мога да остана.

Тогавата тя го погледна и се намръщи. Очите ѝ дяволито блестяха.

— Можеш да останеш при едно условие. Не ти разрешавам да се промъкваш в кухнята и да разглеждаш колекцията без мен.

— И как ще ме спреш?

— Пътят към кухнята тази нощ минава през мен — Хана протегна ръце и го прегърна.

— Физически?

— Физически — засмя се тя.

— Каж ми, ако ти причинявам болка — прошепна Уин, като прегърна Хана и я завъртя така, че да легне върху него.

— Не, не ми причиняваш болка.

Целунаха се.

— Предполагам — подразни го Хана, — че съдията Котън Харлинг би обесил и двамата ни.

Уин се засмя и прокара пръсти през косата ѝ.

— Сигурен съм, че би измислил хиляди обвинения. Ти чувстваш ли се виновна?

— Никак. А ти?

В отговор той леко я повдигна. Желанието му бе повече от очевидно.

— Не искам да те нараня — прошепна той.

Отново се прегърнаха и телата им пламенно се сляха.

Въпреки усилията си. Хана бе изтощена и заспа в прегръдките на Уин. Събуди се при първите проблясъци на зората и бавно се измъкна от леглото, нетърпелива да осъществи плана си.

Внезапно в съзнанието ѝ нахлуха спомени от изминалата нощ. Бе нападната от кошмари, бе викала и крещяла и накрая, успокоена от Уин, отново бе заспала спокоен сън.

Седна на ръба на леглото и се заслуша в ритмичното дишане на Уин. Загледа се в движението на тялото му и отново бе обзета от желание да се любят.

На пръсти приближи вратата. Ако я спипаше, здравата щеше да си изпати.

Но как да обясни на Текери, че е прекарала една луда любовна нощ, вместо първа да разгледа документите от колекцията „Харлинг“?

А ако в нея имаше документ, доказващ, че незаконно живеят в Марш Пойнт? Интересът ѝ към Присила Марш бе на второ място.

Тя бавно отвори вратата и се промъкна към кухнята.

Дънерът бе изчезнал! Изчезнал!

— Проклетият стар козел! Почакай да разбере Текери! Той ще...

— Той какво ще направи? — разнесе се зад нея гласът на Уин.

Хана се завъртя.

— Добро утро! Тъкмо се събудих и мислех да направя кафе...

— Тогава защо бе нужна тази предпазливост, докато се измъкнеш от спалнята?

— Не исках да те събудя.

— Обзалагам се, че е така.

— Слушай, Уин, знам какво си мислиш и не мога да те обвинявам за това...

— Защото съм прав.

— Не е там работата. Въпросът е къде е колекцията?

Той влезе в кухнята и се облегна на един шкаф. Не си бе дал труда поне да се наметне и от това присъствието му бе още по-обезпокоително за Хана.

— Не ти ли е студено?

— Напротив — усмихна се той.

— Колекцията! — изкрещя Хана. — Къде е?

— На път за Бостън.

— Бостън! Ти проклет измамнико! Възползвал си се от това, че спя и с противния ти чичо сте...

— Искаш ли да чуеш истината или ще се зъбиш още?

Хана млькна и върза здраво колана на пенъоара си.

— Занесох колекцията обратно в камиона на Текери. Дватамата с чичо ми обещаха щом пукне зората да го откарат в библиотеката на Нова Англия в Бостън, където документите могат да бъдат сортирани и описани от някой неутрален специалист историк.

— Аз съм специалист историк!

— Но си пристрастна.

Не, каза си тя. Не съм.

— И двамата ли се съгласиха?

— След дълги спорове.

— Изненадите никога не свършват — въздъхна Хана. — Текери не се вълнува толкова от обработката на колекцията, а от обвиненията на семейство Харлинг за Марш Пойнт.

— Не.

— Доста си уверен.

— Така е — Уин посочи с глава голям плик, поставен върху кухненската маса.

Хана го отвори с треперещи пръсти. Вътре имаше няколко пожълтели от времето листа.

— Тук е обяснено как семейство Марш са съумели да задигнат Марш Пойнт. Показах ги сутринта на братовчед ти и обещах да не ги включвам в колекцията. Знаеш ли какво каза той?

— Уин...

— Той каза: „Какви дяволи сте вие! Знаете добре, че семейство Харлинг ще използват властта си, за да сложат ръка на Марш Пойнт и то точно, когато сме поискали да го купим. Няма да ви пусна да пристъпите тук, докато съм жив, а след това можете да се борите с Хана.“ Стар хитрец е той, Хана. Знаеш ли защо не даваше пет пари за старите документи?

Тя поклати глава.

Уин я приближи, развърза колана ѝ и я прегърна. Целунаха се.

— Защото — продължи той — знае, че ние ще останем завинаги заедно. Аз и ти.

— Уин...

— Кажи го ти, Хана.

— Завинаги.

След около месец семействата Марш и Харлинг отново бяха в центъра на вниманието.

Вестниците публикуваха вълнуващата новина, че в колекцията „Харлинг“ е включено не само струващото милион долара копие от Декларацията за независимост, но и указа, с който Котън Харлинг оправдава Присила Марш. Било се разбрало, че тя е учела знатните бостънски дами на обикновени методи на лечение, а не на магьосничество. По необясними причини обаче този указ бе пристигнал твърде късно.

Декларацията за независимост бе автентична и стойността ѝ — потвърдена от специалистите. Собствеността не бе установена.

Хана Марш стана директор на библиотеката на непълно работно време. Предложи на Текери и Джонатан да подарят документа на библиотеката. И двамата едновременно казаха:

— На куково лято.

Джонатан Уинтроп Харлинг не направи никакви коментари, освен че обяви намерението си да я заведе по време на предстоящия меден месец на такова място, където няма да има нищо свързано с история.

Предстоеше срещата на Хана с родителите на Уин. Бяха поканили на вечеря и Текери, но той отказа под предлог, че щяло да има твърде много семейства Харлинг. Старите предразсъдъци трудно умират.

— Иронично ли бе казано? — попита Хана съпруга си.

— Толкова иронично, колкото можах.

Тя се усмихна. Марш Пойнт и Бейкър Хил. Мейн и Бостън. Семейство Марш и семейство Харлинг.

— Хубаво е, че се обичаме нали?

— Прекрасно — отвърна Уин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.